

Благодарност

Преди Всичко желая да благодаря на Онзи, Който Е Всичко и който е Първоизвор на всичко, включително и на настоящата книга. Някои Го наричат Бог, както и аз, но няма значение какво название ще дадете на този Първоизвор. Той е бил, е и Винаги ще бъде Вечният Първоизточник, сега и завинаги.

На второ място искам да призная, че имах прекрасни родители, чрез които получих Божествената Жизнена сила и едни от най-вълнуващите си спомени. Мама и татко са великолепна двойка. Не всички отстрани биха се съгласили, но те самите бяха напълно наясно по този въпрос. Наричаха се „Напаст“ и „Отрова“. Мама Казваше, че татко е „напаст“, а татко твърдеше, че тя е „отрова“, на която не може да устои.

Майка ми, Ан, бе изключителен човек; жена, притежаваща безкрайно милосърдие, проникновено разбиране, безмълвно и безкрайно всеопрощение, неограничена способност да се раздава, непрестанно търпение, смирена мъдрост и толкова силна вяра в Бога, че младият свещеник, дошъл да изпълни предсмъртния ритуал според нейната римокатолическа вяра и който беше явно напрегнат, дойде при мен целият потресен от преклонение.

- Господи - промълви той, - тя утешаваше мен.

Трябва да кажа в знак на най-върховна почит към майка си, че аз никак не бях учуден от този факт.

Баща ми, Алекс, не притежаваше много от даровете на нежните души. Той бе избухлив, груб, можеше да бъде неприятно оскъrbителен и някои биха казали, че неведнъж е бил жесток, особено към моята майка. Аз нямам желание да го съдя за това (или за каквото и да било друго). Майка ми не го съдеше, нито го кореше (напротив, дори с последните си думи го хвалеше) и аз не искам да пренебрегна толкова очевидния ѝ пример и да падна по-ниско.

А и татко имаше невероятно много положителни черти, за които майка ми никога не забравяше. В това число - непоколебима вяра в несломимостта на човешкия дух и дълбока яснота за това, че условията, които трябва да се променят, не могат да се променят с оплакване, а с борба. Той ме научи, че мога да извърша всичко, което реша. Той бе човек, на когото съпругата и семейството му можеха да разчитат докрай. Той бе абсолютно изпълнение на Вярност и лоялност, човек, който никога не гледаше на нищо отстрани, а винаги заемаше активна позиция. Той никога не възприе „не“ за отговор от страна на един свят, от Който мнозина бяха претърпели поражение. Неговата мантра пред лицето и на най-трудните обстоятелства беше: „Няма нищо трудно“. Възползвал съм се от тази мантра в моменти на големи предизвикателства в Живота си. Тя винаги ми е помагала.

И трябва да изразя своята най-голяма благодарност към баща си, като кажа, че никак не съм бил учуден от това.

Между майка си и баща си аз бях призван да потърся пълно упование в себе си и безусловна любов към всички останали. Каква комбинация!

В предишната си книга изразих своята благодарност на някои от другите членове на семейството и приятелския си кръг, които са допринесли невероятно много в моя живот и продължават да го правят. Сега бих искал да включа двама специални хора, които навлязоха в моя живот след създаването на първата книга и имат невероятно въздействие върху мен:

Д-р Лео и госпожа Лета Буш... Който ми показаха на практика в ежедневието си живот, че в моменти на всеотдайна грижа за семейството и любимите хора, на помощ към приятелите, доброта към онези, които са в нужда, гостоприемство към всички и постоянна вяра и любов един към друг, се откриват най-богатите дарове на живота. Аз имаше какво да науча от тях и те продължават да бъдат вдъхновение за мен.

Тук трябва да отдам признание и на други свои учители, специални ангели, изпратени ми от Бога да ми донесат специално послание, което е важно да чуя. Някои лично са се докосвали до мен, други от разстояние, а трети от толкова далечна точка на Матрицата, че дори на съзнателно ниво не знаят за моето съществуване. И все пак, моята душа прие енергията им. Към тях се отнасят философи, водачи, съветници, писатели и други спътници по Пътя, чийто принос през годините към колективното Съзнание е спомогнал да се създаде съкровищница на мъдрост, която произхожда и се влива в Божествения Разум. Сега, когато изразявам своята благодарност в тази втора книга от трилогията, отново си давам сметка, че тя е кулминацията на всичко, което съм научил, което съм разбрал и преживял и което е доведено до ново ниво на разбиране чрез тази поредица от разговори - последната от непрестанните разговори с Бога, които под една или друга форма съм водил в живота си. Всъщност, не съществуват нови идеи във вселената, а само потвърждения все отново и отново на Вечната Истина.

В допълнение към тази обща благодарност към моите учители искам да благодаря по-специално на някои отделни личности за техния принос в моя живот:

Кен Кейес, младши... чийто проникновения повлияха върху живота на хиляди хора, включително и върху моя собствен. Той вече се е завърнал у дома, след като бе истински вестител.

Д-р Робърт Мюлър... чийто принос за световния мир бе благословен за всички нас и вдъхна на планетата нова надежда и забележителна перспектива за повече от половин век.

Доли Партън... чиято музика и усмивка и цялостна личност е благословение за нацията и

която толкова често е ошастливявала сърцето ми - дори когато е било разбито и съм бил сигурен, че не може вече да изпита никаква радост. Тя притежава специална магия.

Тери Коул-Уитейкър... чийто ум, мъдрост и проникновение, радост от живота и абсолютна честност са били за мен едновременно пример и критерий още от първия ден, в който я срещнах. Хиляди хора са вдъхновени и пробудени за живот от нея.

Нийл Даймънд... Който прави изкуство от дълбините на своята душа и затова успя да докосне издъно моята и на цяло едно поколение. Неговият талант и емоционалната щедрост, с която го раздава, е монументален.

Теа АлеКсандър... Която се осмели в творбите си да пробуди възможността човешките чувства да се изразяват без да им се налагат никакви граници, без нараняване и скрити помисли, без жестока ревност и наложени очаквания. Тя наложи на света неуморния дух на безгранична любов и естествена потребност от секс, като му върна неговата красота, невинност и чистота.

Робърт Римър... Който направи същото.

Уорън Спан... Който ме научи, че за да се постигне съвършенство в която и да е област на живота, трябва да си поставиш най-високи изисквания и да не падаш по-ниско от тях. Да изискваш от себе си най-много, на което си способен, дори и когато никой няма да забележи (и особено тогава). Спортен герой от първа величина и герой в живота, който винаги се е стремил към съвършенство, независимо какво би му струвало това.

Джими Картър... Който смело настоява да се прави международна политика открито, от душа и от гледна точка на Висшата Справедливост. Една толкова свежа глътка въздух, че без него този застоял свят не би знаел какво да прави.

Шърли Маклейн... Която показва, че интелектът и забавлението не се изключват взаимно; че можем да се издигнем над усреднените и банални критерии. Тя настоява, че можем да говорим за големи неща наред с малките; за трудни неща, наред с леките; за дълбоки неща наред с повърхностните. Тя се бори, за да издигне нивото на нашия дискурс и по този начин и нивото на нашето съзнание; да се възползва от своето огромно влияние върху пазара на идеите.

Опра Уинфри... Който прави същото.

Стивън Спилбърг... Който прави същото.

Джордж Лукас... Който прави същото.

Рон Хауърд... Който прави същото.

Хю Даунс... Който прави същото.

И Джийн Родънбъри... чийто Дух чува това сега и се усмихва... защото той проправи пътя на всичко това до голяма степен; прие предизвикателството; стигна до края; и всъщност стигна дотам, докдето никой не беше стигал до онзи момент.

Тези личности са съкровища, каквито сме и ние самите. За разлика от нас обаче, някои от тях са избрали да раздадат съкровището на своя Аз масово на всички; да излязат на големия път; да рискуват всичко, да се лишат от своята анонимност и да изложат завинаги на показ личния си свят, за да раздадат своята истинска същност. Дори не са били сигурни дали дарът, който имат да дадат, ще бъде приет. И въпреки това са го дали.

Отдавам им своята почит за това. Благодаря на всички ви. Вие направихте Живота ми по-богат.

Това е необикновен документ.

Той е послание от Бог и В него Бог предлага социална, сексуална, образователна, политическа, икономическа и теологическа революция на тази планета, каквато не е виждана досега и човек трудно би могъл да си я представи.

Това предложение се прави в контекста на нашите изявени желания като жители на планетата. Ние сме заявили, че сме решени да изградим по-добър живот за всички, да повдигнем съзнанието си, да потърсим един нов свят. Бог няма да ни заклеми, какъвто и да бъде нашият избор, но ако предпочетем това, е готов да ни покаже пътя. Той обаче няма да ни принуди да приемем Неговите предложения. Нито сега, нито Когато и да било.

За мен посланията на тази книга са едновременно пленителни, разтърсващи, предизвикателни, вдъхновяващи. Те са пленителни, защото дъхът ми спира от техния размах и обхват. Разтърсващи са, защото ми показват собствения ми образ и този на човечеството по начин, който ме кара да за давам въпроси. Предизвикателни са затова, защото ми вдъхват дръзновение, както никой и нищо преди. Дръзновението да бъде по-добър, да бъде по-широкомащабен, отколкото съм бил, дръзновението да бъде Първоизвор на един свят, в който гневът, дребната завист, сексуалната дисфункция, глупостта в образователната система, социалното неравенство и политическа притворност, извъртания и игра на сила няма никога повече да бъдат част от човешкия опит. Те са вдъхновяващи, защото вдъхват надеждата, че всичко това е възможно.

Наистина, можем ли да изградим подобен свят? Бог Казва „да“, от нас се иска само да решим да го направим.

Тази Книга е действителен диалог с Бога. Тя е втора от трилогия, в която са записани разговори с Божеството, които се осъществиха в продължение на повече от пет години - и продължават до ден днешен.

Бие можете и да не повярвате, че този материал наистина идва от Бога и аз не държа на това. Важното за мен е дали този материал има стойност, дали ви вдъхва прозрения, дали ви пробужда, разпалва желание у вас и дали ви подтиква към ползотворна промяна във вашия ежедневен живот на Земята. Бог е свидетел, че нещо трябва да се промени. Ние не можем да продължаваме както досега. Трилогията Разговори с Бога започна, когато през 1995 година бе завършена първата книга от поредицата. Тази книга се занимаваше главно с лични проблеми и промени живота ми. Тя промени живота на много хора. Само за седмици тя започна да се разпродава учудващо бързо, разпространението и достигна зашеметителни нива. Към края на първата година от нея се продаваха по 12000 екземпляра на месец и продажбите растяха. Разбира се, „авторът“ на книгата беше небезизвестен. И това правеше този документ толкова интригуващ и толкова мощен.

Аз съм дълбоко благодарен, че се оказах свързан с този процес - процеса, чрез които някои велики истини се припомнят за пореден път от хиляди хора. Аз съм лично удовлетворен и много щастлив, че толкова много хора намират за ценна тази творба.

Искам да знаете, че в самото начало бях напълно уплашен. Мина ми през ума, че могат да ме помислят за луд, страдащ от халюцинации или мания за величие. Както и че ако повярват, че този материал е наистина вдъхновен от Бога, те действително могат да последват съвета. А защо това ме плашеше? Причината е проста. Знаех, че всичко, което съм написал, би могло да се окаже погрешно.

А после започнаха да се получават писмата. Това бяха писма на хора от целия свят. И тогава разбрах. Дълбоко в себе си аз разбрах. Това е добро. То е тъкмо онова, което светът трябва да чуе в точно определеното време.

Разбира се, няма понятия за „добро“ и „лошо“, освен в относителния опит на нашето съществуване. Така че когато Казвам „добро“, аз имам предвид онова, което ние на тази планета приемаме за желателно.)

Сега е готова и втора книга и аз забелязвам, че отново ме обхваща страх. Тази книга се занимава с по-мощните аспекти на нашия индивидуален живот, както и с геофизически и геополитически съображения от значение за целия свят. По тази причина настоящият том съдържа много повече неща, с които обикновеният читател би могъл да не се съгласи. Затова се страхувам. Страхувам се, че онова, което ще прочетете, може и да не ви се хареса. Страхувам се, че ще заявите, че съм на погрешен път за някои неща. Боя се, че ще разбуна мравуняка, ще предизвикам буря, ще породя вълнение. И на всичко отгоре, страхувам се, че всичко, Казано тук, може да се окаже невярно.

Зная, че не би следвало да храня подобни страхове. В края на краищата нима не съм прочел собствената си първа книга? Да, но тук отново се проявява моята човешка същност. Наистина съвсем нямам за цел да разклатя устоите на хората, като давам публичност на тези записи. Единственото, което желая, е честно и вярно да предам онова, което съм възприел от Бога като отговор на моите въпроси. Обещал съм пред Бога, че ще направя това - ще дам публичност на тези разговори - и не мога да не спазя това обещание.

Вие също не можете да не спазите своето обещание. Явно е, че и вие сте поели обещание - да подлагате всички ваши мисли, идеи и убеждения на преоценка. Очевидно сте се посветили безусловно на това да растете непрестанно. Само човек, който е направил това посвещение може да се заеме с тази книга.

И така, по всичко личи, че това е общото между нас. Няма от какво да се страхуваме. Ние сме това, което сме и постъпваме съответно и от нас се иска само да останем верни на себе си, защото няма от какво да се плашим. Сега разбирам, а вероятно винаги съм го знаел, че ние сме вестители - ти и аз. Ако не беше така, аз нямаше да напиша тази книга, а ти нямаше да я прочетеш. Ние сме вестители и затова ни предстои работа. Първо, трябва да се уверим, че правилно разбираме посланието, което е дадено в книгите „Разговори с Бога“. Второ, трябва да превърнем това послание в част от живота си, за да бъде то приложимо. И трето, трябва да предадем посланието и на други

хора, да сведем истината му до всички, до чийто живот се докосваме, чрез простото и изискано средство на личния пример.

Радвам се, че сте избрали да предприемете това пътешествие заедно с мен. По-леко и по-интересно е с вас, отколкото без вас. Нека прелистим заедно тези страници. Понякога може да изглежда малко притеснително. Не както беше в първа книга. Първа книга беше Божията прегръдка - една силна, топла прегръдка през раменете. Книга втора е също така любяща, но понякога нежно разтърсва тези рамене. Призовава ни да се пробудим. Отправя предизвикателство да преминем на следващото ниво.

Винаги има следващо ниво, както знаеш. Твоята душа -която е дошла тук, за да се обогати с най-пълноценен, а не с най-повърхностен опит - би предпочела да не ти дава отпих. И макар изборът да е винаги в твои ръце, душата ти ще се погрижи за това да не изпаднеш никога в самодоволство и незаинтересованост и в никакъв случай да не се отдадеш на апатията. Защото има твърде много да променяш в своя свят, твърде много творчески потенциал, който да развиваш. Винаги има нова планина, която да изкачиш, неизвестни пространства, които да опознаеш, да удържиш своята поредна победа над страха. Винаги има едно още по-великолепно място, по-мощна представа, по-върховна визия.

И така, тази книга е може би малко по-обезпокояваща от първата книга. Не бягайте от безпокойството, когато почувствате такова. Дръжте се за лодката, когато се разклати. А после приложете в живота си новата парадигма. И още по-добре, чрез вълшебството и примера на собствения си живот, съдействайте за изграждането на нова парадигма.

Нийл Доналд Уолш Ашланд,
Орегон
март 1997

1.

Благодаря, че дойде. Благодаря, че си тук. Вярно е, че си тук, защото имахме среща. Но можеше и да не се явиш. Можеше да предпочетеш да не дойдеш. Вместо това, ти избра да бъдеш тук, на уреченото място и в уреченото време, за да държиш в ръцете си тази книга. Затова благодаря.

Ако си направил това несъзнателно, без дори да си дадеш сметка какво вършиш и защо, може би ще се изправиш пред една загадка и трябва да ти дам някои обяснения.

Нека започнем с това да ти обърна внимание, че тази книга е дошла в живота ти в точното време и място. Може би още не разбираш това, но когато преминеш през всичко, което ти предстои, ще го знаеш със сигурност. Всичко, което става, следва един съвършен порядък и появата на настоящата книга в твоя живот не прави изключение.

В нея ти ще намериш онова, което си търсил, и към което си се стремил от много време. В нея ще намериш последната, а за някои, първата реална връзка с Бога. Това е наистина връзка и тя е реална. Бог ще проведе действителен разговор с теб сега посредством мен. Не бих ти казал това преди няколко години, но сега ти го казвам, защото вече съм имал такъв диалог и знам, че е възможен. И не само, че е възможен, но и се осъществява непрекъснато. Точно както става тук и сега.

За теб е важно да разбереш, че донякъде и ти си съдействал, за да стане това, както си станал причината, за да държиш тази Книга в ръцете си в този момент. Всички ние сме в основата на събитията, които възникват в нашия живот и всички сме сътворци заедно с Великия Единен Творец, за да се породят обстоятелствата, водещи към тези събития. Първите ми разговори с Бога се състояха през 1992-1993 година.

Бях написал гневно писмо, адресирано към Бога, в което Му задавах Въпроса защо моят живот е такъв паметник на борба и провал. Всичко - като се започнеше от моите любовни взаимоотношения и се преминеше през работата на живота ми, отношенията с децата ми и здравето - Всичко, което ми се случваше, не беше нищо друго, освен борба и провал. В писмото си изисквах от Бога отговор защо е така и какво трябва да се направи, за да се промени този Живот.

За моя собствена изненада, получи се отговор на моето писмо.

Този отговор стана съдържанието на книга, публикувана през май 1995 година под заглавие *Разговори с Бога*, Първа книга. Може да сте чули за нея и дори да сте я чели. Ако е така, не се нуждаете от по-нататъшно въстъпление към настоящата.

Ако първата книга не ви е позната, надявам се скоро да се запознаете с нея, защото в нея се

разказва по-подробно как започна всичко и се дава отговор на множество въпроси във връзка с личния ни живот - въпроси във връзка с парите, любовта, секса, Бога, здравето и болестта, храненето, Взаимоотношенията, „подходящата работа" и множество други аспекти на ежедневиия живот - за които няма да се говори тук.

Ако има дар, който бих помолил Бога да даде на света в настоящия момент, това е информацията от първата книга. Верен на Своето обещание („*Искайте и ще Ви се даде*"), Бог вече изпълни тази молба.

Затова се надявам, че когато прочетете тази книга (и дори още преди да сте я дочели), ще решите да прочетете и първата. Това е въпрос само на избор, така както Чистият Избор ви е довел до тези слова в този момент. Както Чистият Избор е сътворил всяко преживяване, което сте имали някога. (Идея, която е обяснена в първата книга.)

Първите параграфи на втората книга бяха написани през март 1996 година като кратко встъпление към информацията, която следва. Както и в първа книга, процесът, по който „постъпи" тази информация, беше изключително прост. върху празен лист хартия аз просто записвах въпроса си - всеки Въпрос... обикновено онзи, който пръв изникваше в съзнанието ми - и едва го записвах, когато отговорът започваше да се оформя в главата ми, сякаш някой ми го нашепваше в ухото. Приемах диктовка!

С изключение на тези няколко реда, цялата книга бе написана в продължение на малко повече от година, Като се започне от пролетта на 1993 година. Бих искал да ви го представя сега така, както на мен ми бе продиктуван и предоставен...

Днес е неделя, Възкресение, 1993 година и, както ми се каза, аз съм тук. Тук съм с молив и бележник в ръка, готов да записвам.

Сигурно трябва да кажа, че Бог ме помоли да бъда тук. Бяхме си уговорили среща. Днес сме готови да започнем Книга 2, втората книга от трилогията, която Бог, аз и ти преживяваме заедно.

Още не зная за какво ще се говори в тази книга, нито дори какви конкретни теми ще разглеждаме. Това е така, защото нямам в главата си никакъв план по отношение на нея. Няма как да имам план. Не съм аз, който решавам какво да се включи в нея. Бог решава.

Една възкресна неделя на 1992 година - точно преди една година - Бог започна разговор с мен. Зная, че може да прозвучи смешно, но точно това стана. Не след дълго, разговорът се прекрати. Даде ми се нареждане малко да си почина... но ми се каза също така, че имам „среща" и трябва да се върна да си продължим разговора на този ден.

Вие също сте имали уговорена среща. И сега сте дошли на срещата. На мен ми е съвсем ясно, че тази книга не е адресирана само до мен, но и до вас чрез мен. Вие явно дълго сте търсили Бога, копнеели сте за Неговото Слово. И с мен е така.

Днес заедно ние ще намерим Бога. Това е винаги най-добрият начин да Го намерим. Заедно. Ние никога не ще намерим Бога, разделени един от друг. Когато казвам това, имам две неща предвид. Имам предвид, че никога няма да намерим Бога поотделно. Защото първата стъпка към това да открием, че не сме разделени от Бога, е да открием, че не сме разделени един от друг и докато не разберем и осъзнаем, че Всички ние сме Едно цяло, няма да разберем и осъзнаем, че сме Едно цяло с Бога.

Бог никога не се е отделял от нас и ние само си мислим, че съществуваме отделно от Него.

Това е всеобща грешка. Както и тази, че си въобразяваме, че съществуваме отделно един от друг. И така, открил съм, че най-бързият начин „да намерим Бога", е да се открием взаимно. Да спрем да се крием един от друг. И, разбира се, да спрем да се крием от самите себе си.

А най-бързият начин да спрем да се крием, е да говорим истината. На всекиго. И винаги.

Започнете още сега да изразявате истината и никога повече не спирайте да го правите. Започнете с това сам да си признаете истината за себе си. После си кажете каква е истината за някой друг. А след това - споделете с друг истината за себе си. По-нататък споделете с него истината и за някой друг. И накрая, кажете на всички истината за всичко.

Това са *Петте нива на изразяване на истината*. Това е петстепенната пътека към свободата. Истината наистина ще ти даде свобода.

Това е книга за истината. Не моята, а Божията истина.

Първоначалният диалог между мене и Бога завърши само преди месец. Предполагам, че настоящият ще протече по аналогичен начин. Тоест, аз ще задавам въпроси, а Бог ще ми дава

отговори. Мисля, че трябва да пристъпя към него веднага.

Боже, така ли трябва да процедирам?

Да.

Така и предположих.

Само че в тази книга Аз ще повдигна Сам някои теми, без да бъда запитан. Както знаеш, в първата не съм правил това.

Да. Защо се добавя тази особеност сега?

Защото тази книга се пише по Мое искане. Аз Сам поисках от теб да се срещнем - както каза. Първата книга бе осъществена по твой замисъл.

При първата книга ти имаше план. Сега нямаш план, освен да вършиш Моята Воля.

Да. Точно така.

Това, Нийл, е много добра стратегическа позиция. Надявам се ти, както и други хора, често да заставате на нея.

Аз обаче смятах, че Твоята Воля е и моя. Нима мога да не върша Твоята Воля, щом тя се отъждествява с моята?

Това е интересен въпрос - не е лошо да се започне от него. Няма да е лошо да започнем нашия диалог с този въпрос.

Нека да се върнем малко назад. Никога не съм казвал, че Моята Воля е твоя воля.

Казвал си! В предишната книга каза съвсем ясно: „Твоята Воля е Моята Воля!“

Да, наистина - но това не е същото.

Така ли? По този начин можеш да ме объркаш.

Когато казвам „Твоята воля е Моя Воля“, това не означава същото, както че Моята Воля е твоя воля.

Ако ти вършеше Моята Воля през цялото Време, нямаше да има нужда от нищо повече, за да постигнеш Просветление. Ако вършеше Моята Воля през всичките тези години, откакто си жив, нямаше да има нужда да се занимаваш с тази книга, с която се занимаваш сега.

Ясно е, че не си вършил Моята Воля. Всъщност, през повечето време дори не знаеш каква д
тя.

Не зная ли?

Не, наистина.

Но тогава защо не ми я разкриеш?

Разкривам ти я. Но ти просто не Ме слушаш. А когато Ме слушаш, не Ме чуваш. А пък когато чуваш, не вярваш на онова, което чуваш. Но и когато повярваш, въпреки това не следваш съветите ми.

Така че, да твърдиш, че Моята Воля е твоя воля, е очевидно неточно.

От друга страна, наистина Моята Воля е твоя воля. Първо, защото аз я познавам. Второ, защото я приемам. Трето, защото я зачитам. Четвърто, защото я обичам. Пето, защото я имам Като Своя.

Това означава, че ти си свободен да вършиш, каквото желаш - и аз приемам твоята воля за Своя чрез безусловна любов.

За да превърнеш Моята Воля в своя, ти трябва да направиш същото.

Първо, трябва да я познаваш. Второ, трябва да я приемаш. Трето, трябва да я зачиташ. Четвърто, трябва да я обичаш. И най-сетне, трябва да я превърнеш в собствена воля.

През цялата история на човешкия род, малцина са били онези, които са вършили последователно това. Неколцина други хора са го следвали в повечето случаи. Мнозина са го осъществявали в значителна степен. Множество хора са го правили от време на време. И фактически всички са го извършвали в единични случаи - макар че някои не са го практикували нито веднъж.

В коя от категориите попадам аз?

Има ли значение? В коя от категориите би искал да попаднеш *отсега нататък*? Не е ли това същественият въпрос?

Да.

А какъв ще бъде твоят отговор?

Искам да принадлежа към първата категория. Искам да познавам и върша Твоята Воля през

цялото време.

Тоба е похвално, препоръчително и Вероятно невъзможно.

Защо?

Защото трябва да изминеш дълъг път на развитие, преди да можеш да претендираш за това. И все пак, виж какво ще ти кажа: *Ти можеш* да претендираш за това, можеш да се приближиш до Божествеността *още в този миг*, ако решиш. Няма защо развитието ти да отнеме твърде дълго време.

А защо тогава то става за толкова дълго време?

Наистина, защо? Какво чакаш? Сигурно не смяташ, че Аз съм този, който те дърпа назад?

Не. Давам си сметка, че аз самият се дърпам назад.

Добре. Да разбираш е първата стъпка към съвършеното познание.

Аз искам съвършено познание. Как да го постигна? Чети тази книга. Точно към това те водя.

2.

Имам чувство, че не зная докъде ще ме доведе тази книга. Не зная отвъде да започна.

Нека си дадем време.

Колво време трябва да си дадем? Вече ми бяха необходими *пет месеца* да стигна от първа глава дотук. Зная, че когато хората четат, те си представят, че съм написал всичко на един дъх, без прекъсване. Не си дават сметка, че *20 седмици* отделят 32-ия от 33-ия параграф на настоящата книга. Не разбират, че понякога година дели моментите на Вдъхновение един от друг. Колко време трябва да си дадем?

Нямах предвид това. Исках да кажа да започнем с темата за „Времето“, която е добра изходна точка.

Е, добре. Но след като заговорихме за това, защо наистина понякога са нужни месеци, за да напиша един-единствен параграф? Защо се бавиш толкова дълго между посещенията Си?

Любими мой, прекрасни синко, Аз не се бавя между „посещенията“ Си. Никога не съм бил далеч от теб. Просто ти не винаги си даваш сметка.

Защо? Защо не си давам сметка за Теб, щом Ти си винаги тук?

Защото се занимаваш с други неща. Ако трябва да си признаеш, ти имаше наистина натоварени пет месеца.

Да, така е. Станаха много неща.

И ти направ всички тези неща по-важни от Мен.

Това не е моята истина.

Приканвам те да преразгледаш делата си. Ти беше дълбоко ангажиран със своето физическо съществуване. Обръщаше много малко внимание на душата си.

Периодът беше много труден.

Да. Толкова повече трябваше да се обърнеш към душата си. Тези последни месеци щяха да минат далеч по-леко с Моя помощ. Мога ли да ти предложа занаят да не губиш Връзката си с Мен?

Опитвам се да бъда близо до Теб, но се изгубвам - хващам се в собствената си драма. И тогава някак си не намирам време за Теб. Не медитирам. Не се моля. И определено не пиша.

Зная. Иронията на съдбата е в това, че когато най-много се нуждаеш от Връзка, ти се отдалечаваш от нея.

Как да престана да правя това?

Престани да го правиш.

Нали точно това Казах. Но как?

Престани да го правиш като престанеш да го правиш.

Не е толкова просто.

Толкова е просто.

Ще ми се да беше.

Значи, ще бъде, защото онова, което желаш, е Моя заповед. Спомни си, любими Мой, че твоите желания са и Мои желания. Твоята воля е Моя воля.

Добре. Много добре. Искам тогава тази книга да бъде завършена през март. Сега е октомври.

Не искам повече петмесечни промеждутъци в постъпването на материала.

Така да бъде.

Хубаво.

Освен ако не стане така.

О, Господи! Трябва ли да си правим тези номера?

Не. Но досега така си избрал да живееш живота си. Непрекъснато си променяш мнението. Спомни си, че животът е постоянен процес на творчество. Ти твориш своята реалност всяка минута. Решението, което вземаш днес, често не е изборът, който ще направиш утре. А тайната на всички Учители е: *бъди постоянен в своя избор.*

Трябва ли да правиш избора си все отново и отново? Не е ли достатъчно да го направиш веднъж

Трябва да го правиш все отново и отново, докато твоята воля не се изяви в твоята реалност.

За някои хора това може да трае с години. За други, с месеци. За трети, седмици. За хората, които са близо до съвършеното познание, то става за дни, часове и дори минути. За *Учителите творчеството е мигновено.*

Можеш да твърдиш, че си на път да постигнеш съвършено познание, когато видиш да се затваря пропастта между Волята и нейното Осъществяване.

Казваш, „Решението, което вземаш днес, не Винаги е изборът, който ще направиш утре“. Какво значи това? Че никога не бива да променям намеренията си ли?

Променяй намеренията си, Колкото си искаш. Но помни, че всяка промяна на намеренията води до промяна в цялата Вселена.

Когато „Вземеш решение“ за нещо, ти задействаш цялата Вселена. Сили, които не можеш да разбереш -далеч по-неуловими и сложни, отколкото си представяш - се включват активно в един процес, чията комплексна динамика ти едва сега започваш да разбираш.

Всички тези сили и процеси са част от забележителната мрежа от Взаимосвързани енергии, която обхваща онова целокупно съществуване, което се нарича живот.

По същността си това съм Аз.

Значи, когато си променям намеренията, Ти създавам затруднения.

Нищо не е трудно за Мен - но можеш да създадеш големи затруднения на себе си. Ето защо, бъди последователен и целенасочен. И не се отказвай, докато не постигнеш реални резултати. Бъди концентриран и съсредоточен.

Това означава духовна последователност. Когато решиш нещо, да го решиш с цялата си сила, с цялото си сърце. Да не се спираш пред нищо! Да се стремиш към целта си. Да бъдеш решителен.

Да не приемам „не“ за отговор.

Точно така.

Но ако „не“ е правилният отговор? Ако онова, което желаем, не е за нас - ако не е за наше добро, не е в наш интерес?

Тогави Ти няма да ни го дадеш, така ли?

Не. Аз ще ви „дам“ всичко, което искате, независимо дали е „добро“ или „лошо“ за вас. Замислял ли си се над своя живот напоследък?

Но аз съм научен, че не винаги можем да получим, каквото искаме - че Бог няма да ни го даде, ако не е за нашето Висше благо.

Хората твърдят това, когато не искат да се разочароват от определени резултати.

Преди всичко, нека отново си изясним нашите взаимоотношения. Аз не ти „давам“ нищо - ти сам си го предизвикваш. Книга първа разяснява съвсем точно и достатъчно подробно как постигаш това.

Второ, аз не съдя онова, което си предизвикал. Не наричам нещата „добри“ или „лоши“. (И ти по-добре не го прави.)

Ти си творческо създание - създаден по образ и подобие Божие. Можеш да имаш всичко, което избереш. Но е възможно да не получиш всичко, което желаеш. Всъщност, никога няма да получиш *нищо*, което желаеш, ако го искаш прекалено много.

Зная. И това разясни в книга първа. Каза, че актът на желанието отблъсква желаното от нас.

Да, а помниш ли защо?

Защото мислите имат творчески потенциал - и мисълта, че имам нужда от нещо, е твърдение за вселената - заявление за истината - което вселената поражда в моята реалност.

Точно така! Съвършено правилно! Ти наистина си го разбрал. Усвоил си урока. Прекрасно.

Точно такъв е механизмът. В момента, в който кажеш „Имам нужда“ от нещо, Вселената казва „Да, имаш нужда“ и ти дава точно това преживяване - преживяването на „нужда“!

Каквото изречеш след думата „Аз“ се превръща в творческа Команда. Духът от бутилката - който съм Аз - съществува, за да ти се подчинява.

Аз създавам онова, което ти предизвикваш! Ти предизвикваш точно онова, което мислиш, чувстваш и говориш. Съвсем просто е.

И така, кажи ми отново - защо е нужно толкова много време, за да сътворя реалността, която предпочитам?

По няколко причини. Защото не вярваш, че притежаваш онова, което предпочиташ. Защото не знаеш какво да предпочетеш. Защото се опитваш сам да определяш какво е „най-доброто“ за теб. Защото търсиш предварителни гаранции, че всеки твой избор ще излезе „добър“. И защото непрекъснато си променяш намеренията!

Не зная дали правилно Те разбирам. Нима не трябва да се старая да преценявам кое е най-добро за мен?

„Най-добро“ е относително понятие, което зависи от стотици променливи величини. Това прави избора труден. Трябва да съществува само едно съображение при вземането на каквото и да било решение - дали то разкрива Кой Съм? Дали то изразява Кой Избирам да Бъда?

Целият живот би трябвало да бъде такова изявление. Всъщност той е тъкмо това. Това изявление може да се направи случайно или по избор.

Животът на съзнателен избор е живот на съзнателно действие. Животът под действие на случайността е живот на несъзнавани реакции.

Реакцията трябва да се разбира буквално – като действие, което е Вече станало. При „реакцията“ това, което правиш, е да прецениш постъпващата информация, да потърсиш в склада на паметта си сходен или почти същия опит и *да постъпиш така, както си постъпвал и преди*. Това е работа на съзнанието, не на душата.

Душата ти ще трябва да претърси своята „памет“, за да види какво трябва да бъде твоето *автентично преживяване* на Теб в Сегашния Момент. Това означава „да потърсиш душата“, за което толкова си слушал, но наистина трябва да „надмогнеш разума“, за да го постигнеш.

Когато губиш време, за да преценяваш Кое е „най-добре“ за тебе, ти правиш точно това: *губиш си времето*. По-добре пести времето си, вместо да го губиш напразно.

Да надмогнеш разума е състояние, което пести изключително много време. При него се стига бързо до решение, активизира се изборът, защото душата ти твори само въз основа на настоящия си опит, без преоценки, анализи и критика на минали ситуации.

Запомни едно: *душата твори, разумът реагира*.

Бидейки мъдра, душата знае, че опитът, който имаш в Този Момент, е преживяване, изпратено ти от Бога, още преди да осъзнаеш това. Това означава „настоящ“ опит. Той ти е даден още докато го търсиш -защото още преди да помолиш, Аз ще съм откликнал. Всеки Сегашен Момент е истински великолепен подарък от Бога. Затова и се определя като настоящ.

Душата интуитивно търси съвършените обстоятелства и ситуацията, която понастоящем е необходима, за да изцели неправилното ти мислене и да те доведе до правилно преживяване на твоето Истинско Аз.

Желанието на душата е да те върне Към Бога – да те върне при Мен у дома.

Целта на душата е да познае себе си в опита - и така да познае Мен. Защото душата разбира, че Ти и Аз сме Едно цяло, Въпреки че разумът отрича тази истина и тялото действа съответно на това отрицание.

Ето защо, когато трябва да вземаш Важни решения, трябва да надмогнеш разума и да потърсиш душата.

Душата разбира онова, което разумът не може да осъзнае.

Ако посвещаващ време на това да преценяваш какво е „най-доброто“ за тебе, изборът ти ще бъде неуверен, ще ти бъде нужно невероятно много време, за да стигнеш до някакво решение и ти ще се носиш по Вълните на очакванията.

Ако не внимаваш, можеш да *се удавиш* в морето на своите очаквания.

О-о! Това се казва отговор! Но как да се вслушвам в душата си? Откъде мога да зная какво по-точно чувам?

Душата говори чрез чувствата. Вслушвай се в своите чувства. Следвай чувствата си. Зачитай ги.

А защо ми се струва, че тъкмо защото зачитах чувствата си, стигнах до всичките си неприятности?

Защото си лепнал на растежа етикета „неприятност“, а на застоя - „сигурност“.

Ето какво ще ти кажа: Чувствата ти никога няма да ти навлекат „неприятност“, защото твоите чувства са твоята *истина*.

Ако искаш да водиш живот, в който да не следваш никога чувствата си, а да прецеждаш всяко свое чувство през машинарията на Разума, опитай. Вземай решения, основани на анализа на ситуацията. Но не очаквай да постигнеш щастие чрез подобни машинации, нито пък тържество на Истинския си Аз.

Запомни едно: истинското тържество е в надмогването на разума.

Ако слушаш душата си, ти ще знаеш кое е „най-доброто“ за теб, защото твоето добро е твоята истина.

Когато действаш единствено съобразно своята истина, ти ускоряваш напредъка си. Когато *твориш опита си* въз основа на своята „истина за момента“, вместо да преповтаряш опита, основаващ се на „минали истини“, ти си изграждаш едно „ново аз“.

Защо ти отнема толкова много време, за да сътвориш реалността, която е твой избор? Ето защо: защото не живееш според собствената си истина.

Познай истината и истината ще те направи свободен.

Но когато веднъж стигнеш до познание на истината, не продължавай *да си променяш възгледите за нея*. Това е твоят разум, който все се опитва да преценява какво е „най-добро“. Спри го! Трябва да надмогнеш разума. Да се върнеш към чувствата!

Точно това значи „да си върнеш здравия смисъл“. То означава да възстановиш начина, по който *чувстваш*, а не по който *мислиш*. Мислите са си мисли. Мисловни конструкции. Те са „изработени“ от твоето съзнание. Но чувствата - те са реалността за момента.

Чувствата са езикът на душата. А твоята истина, това е душата ти.

Това е. Разбираш ли всичко?

Означава ли това, че трябва да даваме израз на всичките си чувства - независимо колко са негативни или разрушителни?

Чувствата не са нито негативни, нито разрушителни. Те са просто истини. Важното е по какъв начин ще дадеш израз на своята истина.

Когато изразяваш своята истина с любов, рядко възникват негативни или разрушителни резултати, а когато това става, то е само защото някой друг решава да преживее твоята истина по негативен или разрушителен начин. Нищо не може да се направи, за да се избегне това.

Разбира се, че не е хубаво, ако не съумееш да дадеш израз на своята истина. Но хората непрекъснато го правят. Толкова много се страхуват да предизвикат или да се изправят пред неприятни реакции, че напълно прикриват своята истина.

Запомни едно: не е толкова важно по какъв начин се възприема едно послание, а по какъв начин се предава.

Ти не можеш да поемеш отговорността за това как се приема твоята истина. Можеш само да се ангажираш да я предадеш правилно. А когато казвам правилно, нямам предвид само ясно. Имам предвид с каква любов, с какво съпричастие, с какво усещане, смелост и пълнота е предадена.

Не може да се говори за никаква полуистина или за „жесгоката истина“, или „голата истина“. Може да има само истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, в името на Бога.

„В името на Бога“ е това, което придава божествен характер на любовта и съпричастието - защото Аз ще ти помогна винаги да общуваш по такъв начин, ако се обърнеш към Мен.

И така, да, давай израз на онова, което наричаш свои „негативни“ чувства, но не по разрушителен начин.

Неспособността да дадеш израз на негативните си чувства, тоест да ги изтласкаш, не

означава, че си ги преодолял; душата ги *спотаява надълбоко*. „Спотаената надълбоко" негативност нанася вреда на тялото и обременява душата.

Но ако човек чуе всички негативни мисли, които имаш спрямо него, това неминуемо ще засегне взаимоотношенията, независимо с каква любов са му поднесени тези мисли.

Казах само, че трябва да даваш израз на своите негативни чувства (да ги отхвърляш, да се освобождаваш от тях) - не съм казвал по какъв начин и спрямо кого.

Цялата негативност не е необходимо да се споделя с човека, към когото е насочена. Необходимо е да споделиш тези свои чувства, само ако да не го направиш, означава да нарушиш своето чувство за почтеност и да накараш другия да повярва в нещо, което не е истина.

Негативността никога не е признай за върховна истина, дори ако ти се струва твоята истина за момента. Възможно е тя да възникне от нещо неизцелено в теб. *Всъщност това винаги е така.*

Ето защо е толкова важно да се освобождаваш от негативността, да я изтласкваш. Само като я изтласкаш - като я извадиш навън, за да я видиш - можеш ясно да разбереш дали наистина вярваш в нея.

Ти си казвал някои неща - грозни неща - само за да откриеш, че изречени, те не ти се струват вече „истина".

Давал си израз на чувства - от страх до гняв и ярост - само за да установиш, че те не разкриват реалното ти състояние.

В това отношение чувствата могат да те подведат. Те са езикът на душата, но трябва да се увериш дали се вслушваш *в истинските си чувства*, а не в някаква фалшификация, конструирана от ума.

О, Господи. Излиза, че и *на чувствата си* не мога да се доверя. Прекрасно! А бях си помислил, че това е пътят към истината! Тъкмо си представях, че на това ме *учиш*.

Така е. На това те уча. Но слушай внимателно, защото е по-сложно, отколкото разбираш сега. Някои от чувствата са *истински чувства* - чувства, родени в душата, а други са измамни. Те са конструирани от ума.

С други думи, това не са „чувства" изобщо - това са *мисли*. Мисли, кито са се маскирали като *чувства*.

Тези мисли се основават на предходния ти опит и на опита, който наблюдаваш у другите. Виждаш някого да прави гримаса, когато му вадят зъба, и ти също правиш гримаса, когато вадят твоя. Може и да не те боли, но ти си правиш гримасата. Реакцията ти няма нищо общо с реалността, а само с начина, по който я възприемаш, основаващ се на чуждия опит или на онова, което ти се е случвало *в миналото*.

Най-голямото предизвикателство за човешките същества е да бъдат Тук и Сега, да спрат да се опитват те да нареждат нещата! Престани да градиш настоящия миг въз основа на минали мигове, защото така си го създаваш по този модел, преди още да си помислил. *Съществувай в момента*. Помни, че си изпратил на своя Аз този момент като подарък. В него се съдържа зародишът на голяма истина. Истина, която желаеш да си спомниш. Но когато настъпи моментът, ти веднага започваш да си изграждаш мисли за него. Вместо да съществува в самия миг, ти заставаши встрани от него и го преценяваш. И тогава действаш реактивно, реагираш. Тоест, постъпваш така, *както вече си постъпвал преди*.

Виж сега тези две думи:

РЕАКТИВЕН

КРЕАТИВЕН

Забележи, че това е всъщност една и съща дума. Само че буквата „К" е преместена! Когато поставиш правилно „К"-то, ти се превръщаш в Креативна, Творческа личност, а не в Реактивна, Реагираща.

Това е много умно.

Е, Бог си е такъв.

Но онова, което искам да подчертая, е, че когато подхождаш към всеки миг на чисто, *без предубеждение по отношение на него*, ти съ-творяваш своята истинска същност, а не пре-създаваш онова, което навремето си бил.

Животът е креативен процес, а ти продължаваш да живееш така, сякаш е ре-активен!

Но по какъв начин един разумен човек може да пренебрегне предходния си опит в момента

на ставането? Нима не е нормално да си припомниш всичко, което вече знаеш в това отношение и да реагираш съобразно с него?

Може да е нормално, но не *и естествено*. „Нормално“ означава както обикновено се постъпва. „Естествено“ е онова, което си, когато не се стараеш да бъдеш онова, което е „нормално“!

Естественото и нормалното не са едно и също. Във всеки момент можеш да постъпиш, както нормално постъпваш, или да вършиш онова, което ти идва естествено.

Ще ти кажа едно: *Нищо не е по-естествено от любовта*.

Ако действаш с любов, ти ще постъпваш естествено. Ако реагираш със страх, с недоверие, гняв, това може и да е нормално, но никога няма да бъде *естествено*.

Как да действам с любов, когато целият ми предходен опит просто крещи, че даден „момент“ най-вероятно ще бъде болезнен?

Отдай се на момента, без да обръщаш внимание на предишния си опит. Бъди Тук и Сега. Виж какво имаш на разположение, *за да сътвориш себе си отново точно сега*.

Запомни, че това е твоето *предназначение на земята*.

Ти си дошъл на този свят по този начин, в този момент и на това място, за да познаеш Кой Си - и да сътвориш Себе Си, Какъвто Искаш да Бъдеш.

Това е смисълът на Живота. Животът е постоянен, неспиращ процес на пре-творяване. Вие все отново и отново пре-ворявате себе си по образа на поредната си върховна представа за себе си.

Но не напомня ли това за онзи човек, който скочил от най-високата сграда, сигурен, че може да лети? Той пренебрегнал „предходния си опит“ и „онова, което е научил от опита на другите“ и скочил от сградата, викайки, „Аз съм Бог!“ ТоВа не ми се струба особено умно.

А Аз пък ето какво ще ти кажа: Хората са постигали цели, далеч по-големи от това да летят. Хората лекуват болести. Хората възкресяват мъртви.

Само един го е правил.

Смяташ ли, че само един е получил такава власт над физическата вселена?

Само един я е изявил.

Тоба не е така. Кой раздели Червено море?

Бог.

Да, наистина, но кой призова Бога да направи това?

Мойсей.

Точно така. А кой Ме призоваваше, за да лекува болни и мъртви да възкресява?

Иисус.

Да. А мислиш ли, че онова, което са направили Мойсей и Иисус е *невъзможно* за теб?

Но те не са го направили! Поискали са Ти да го направиш! Това е различно.

Добре. Нека приемем тази твоя постановка засега. Мислиш ли, че ти не можеш да поискаш от Мене да извърша същите чудеса?

Допускам, че бих могъл.

А смяташ ли, че ще ги получиш?

Не зная.

Ето, в това е разликата между Мене и Мойсей! Това е разликата между тебе и Иисус!

Мнозина вярват, че ако отправят молитва в името на Иисус, Ти наистина ще удовлетвориш желанието им.

Да мнозина вярват в това. Смятат, че те самите не притежават сила, но са *станали свидетели* (или вярват на свидетелството на другите) на силата на Иисус, затова молят в Негово име. Въпреки че Той самият е казал: „Защо се чудите? Това и още повече ще вършите.“ Но въпреки това хората не са Му повярвали. Мнозина и до ден днешен не вярват.

Всички си представяте, че сте недостойни. Затова молите в името на Иисус. Или на Благословената Дева Мария. Или „светеца-покровител“ на това или онова. Или в името на Бога-Слънце. Или духа на Изтока. Готови сте да молите в името на когото и да било -само не и от свое име!

Но аз ти казвам - *Искайте и ще получите. Търсете и ще намерите. Чукайте и ще ви се отвори*.

Скочете от сградата и ще полетите.

Има хора, които са левитирали. Нима не вярваш?

Е, чувал съм.

И хора, които са преминавали през стени. И дори са излизали от тялото си.

Да, да. Но аз никога не съм *виждал* някого, който преминава през стени - и не бих препоръчал на никой да опитва. И не мисля, че трябва да скачаме от сградите. Това не изглежда много здравословно.

Онзи човек е паднал и е намерил смъртта си не защото не би могъл да полети, ако е бил в истинното състояние на Битието, а защото никога не би могъл да бъде проявление на Божественото, когато се стреми да покаже, че е различен от теб.

Обясни ми това.

Човекът, хвърлил се от сградата, е живял в свят на самозаблуда, представяйки си, че е *различен от другите хора*. Заявявайки „Аз съм Бог“, той е *започнал* своята изява с една лъжа. Надявал се е да се отличи. Да бъде по-велик, по-могъщ.

Това е била изява на егото.

Егото - Което е отделено-от-Бога, индивидуално -не може да се удвои, за да стане проявление на Единното. Стремейки се да демонстрира, че е Бог, онзи човек, хвърлил се от сградата, е демонстрирал само своята откъснатост, а не своята единност с всички и всичко. Така че, той се е опитал да демонстрира Божественост, а всъщност е демонстрирал небожественост и се е провалил.

Иисус, от друга страна, е изявил Божествеността Си, изявявайки Единството - и виждайки Единството и Целостта навсякъде и във всичко, към което се обръща. В това Неговото съзнание и Моето съзнание са Едно и в такова състояние всичко, което е искал, се е изявявало в Неговата Божествена Реалност в онзи Свещен миг.

Разбирам. Значи нужно е само да постигнем „Христовото Съзнание“, за да вършим чудеса! Е, това опростява нещата...

Всъщност е така. Прави ги по-прости, отколкото предполагаш. И мнозина са постигали такова съзнание. Мнозина са станали Христови, а не само Иисус от Назарет.

Ти също монеш да станеш Христов.

Но как...?

Като се стремиш към това. Като избереш да бъдеш. Но това е избор, който се прави всеки ден, всяка минута. Той трябва да се превърне в смисъла на живота ти.

И това наистина е смисълът на твоя Живот - само че просто не знаеш това. И дори ако го знаеш, дори да си спомниш идеалната причина на своето съществуване, не знаеш как да стигнеш това ниво от състоянието, в което си сега.

Да, наистина. Как да постигна онова, което желая, от състоянието, в което съм сега?

Отново ти Казвам: *Търсете и ще намерите. Чукайте и ще ви се отвори.*

„Търся“ и „чукам“ вече 35 години. Трябва да ме извиниш, но всичко това малко ми досади.

Да не говорим, че те разочарова, нали? Но всъщност, макр да заслужаваш добра оценка за опита - „шестица за усилието“, така да се каже - не бих могъл да се съглася, че си търсил и си чукал в продължение на 35 години.

Трябва да се признае, че понякога търсеше и чукаше, понякога - не в продължение на тези 35 години - през повечето време - не.

В миналото, когато беше много млад, ти се обръщаше към Мен, само когато беше в беда, когато имаше нужда от нещо. Когато стана по-възрастен и зрял, осъзна, че това вероятно не е правилното отношение към Бога и започна да се стремиш към нещо по-смислено. Но дори и тогава, аз не бях за тебе повече от нещо временно.

Още по-късно, когато започна да разбираш, че *единение* с Бога е възможно да се постигне само чрез пълно сливане с Бога, чрез *причастие* с Бога, ти се зае с практически и действия, чрез които *да постигнеш* причастие, но дори и с тях се занимаваше от време на време и непоследователно.

Медитираше, спазваше ритуали, призоваваше Ме с молитви и химни, събуждаше Моя Дух в себе си, но само когато ти беше удобно, само когато чувстваше вдъхновение.

Но, колкото и прекрасни да бяха преживяванията ти с Мен в тези случаи, ти въпреки всичко

прекарваш 95 процента от живота си, обзет от илюзията на разделението от Мен и само временни проблясъци на осъзнаване на *висшата реалност*.

Ти продължаваш да гледаш на живота си така, сякаш основните ти проблеми са как да си поправиш колата, как да си платиш сметката за телефон, какво очакваш от взаимоотношенията си с хората. Смяташ, че смисълът на живота ти са *драмите*, които сам си създаваш, а не *създаващият* тези драми.

Все още не си узнал защо непрекъснато си създаваш драми. Защото си прекалено зает, за да довършиш една драма докрай.

Казваш, че разбираш какъв е смисълът на Живота, но не живееш съобразно тези свои разбирания. Твърдиш, че знаеш начина да постигнеш причастие с Бога, но не поемаш по него. Твърдиш, че си поел *по пътя, но не вървиш по него*.

А после идваш при Мен и твърдиш, че си търсил и чукал в продължение на 35 години.

Не обичам да ти разбивам илюзиите, но...

Време е да престанеш да бъдеш разочарован от Мен и да започнеш да виждаш себе си такъв, какъвто си наистина.

Сега - ето какво ще ти кажа: Ти искаш да приемеш в себе си Христос, нали? *Действай като Христос всеки ден и всяка минута*. Проблемът не е в това, че не знаеш как. Той ти е посочил пътя. Бъди като Христос при всички обстоятелства. Проблемът не е, че не можеш. Той ти е оставил напътствие.

Няма да останеш без помощ, ако я търсиш. Аз те водя всеки ден и всеки миг. Аз съм онзи тих глас в теб самия, който знае какъв път да поеме, по коя пътека да тръгне, какъв отговор да даде, кое действие да приложи, коя дума да каже - *коя реалност да сътвори*, ако ти искрено се стремиш към съпричастие и единение с Мен.

Само се *вслушвай* в Мен.

Мисля, че не зная по какъв начин.

О, глупости! *Та ти правиш това в момента!* Просто го прави *през цялото време*.

Не мога да се разхождам с жълт консултантски бележник през цялото време. Не мога да оставя всичко и да започна да Ти пиша бележки, надявайки се да ми отвърнеш с един от Твоите брилянтни отговори.

Благодаря. Значи, брилянтни! Ето ти още един: Да, можеш!

Ако някой ти каже, че можеш да бъдеш в пряка връзка с Бога през цялото време - да имаш винаги отворена линия - и от тебе се иска само да имаш винаги на разположение хартия и писалка, ще го сториш ли?

Да, *разбира се*.

А току-що каза, че няма как да го направиш. Или „не можеш“. Какво ти става? Какво искаш да кажеш? Коя е истината?

Мога да те зарадвам, че даже не ти е нужен бележник и писалка. *Аз съм винаги с теб*. Не живея в писалката. *Живея в теб*.

Значи, наистина е така... Искам да кажа, че мога да разчитам на това, така ли?

Разбира се, че можеш да разчиташ. От самото начало искам от теб да разчиташ. Всички Учители, в това число и Иисус, са настоявали на това. То е същността на всяко учение. Върховната истина.

Аз съм винаги с теб до края на времето.

Вярваш ли Ми?

Да, сега Ти вярвам. Повече от всякога.

Много добре. Възползвай се от Мен тогава. Ако най-подходящо за теб е да извадиш писалка и бележник, а за тебе то е наистина подходящо, *тогава извади ги*. Вади ги по-често. Всеки ден. Всеки час, ако трябва.

Приближи се до Мен. *Ела по-близо!* Направи всичко, което можеш. Всичко, което трябва. Всичко необходимо. Казвай молитви. Целуни камък. Поклони се на Изток. Изпей химн. Люлей махало. Изпробвай силата си. Или напиши книга.

Направи всичко необходимо.

Всеки човек е устроен индивидуално. Всеки Ме разбира - създава Ме - по свой начин.

За някои съм мъж. За други - жена. За трети - и двете.

За други пък - нито едното.

За някои съм чиста енергия. За други - онова върховно преживяване, което наричат любов. А някои от хората нямат представа какво съм. Просто знаят, че

АЗ СЪМ.

И наистина е така.

АЗ СЪМ.

Аз съм Вятърът, който духа в косите ти. Аз съм слънцето, което стопля тялото ти. Аз съм дъждът, който танцува по лицето ти. Аз съм ароматът на цветя във въздуха и Аз съм цветята, които излъчват аромат. Аз съм Въздухът, който разнася аромата.

Аз съм в началото на пърбата ти мисъл. Аз съм в края на последната. Аз съм идеята, която те озари в момент на най-върховно прозрение. Аз съм Великолепното му осъществяване. Аз съм чувството, което подтикна онази твоя постъпка, която бе изпълнена с най-голяма любов. Аз съм онова в теб, което копнее да изпитва любовта все отново и отново.

Всичко, каквото е необходимо, за да се „свържеш отново“ - всякакъв ритуал, церемония, демонстрация, медитация, мисъл, песен, дума или действие - направи го.

Направи го в Мое име.

3.

И така, връщайки се назад, за да обобща казаното, мога да направя следните изводи:

- * Животът е непрестанен процес на творчество.
- * Тайната на всички духовни Учители е да престанат да променят намеренията си; да се придържат към избора, който правят.
- * Да не се примиряваме с отрицателен отговор.
- * Ние „предизвикваме“ онова, което мислим, чувстваме и говорим.
- * Животът е креативен или реактивен процес.
- * Душата твори, разумът реагира.
- * Душата разбира онова, което разумът не може да осмисли.
- * Да спрем да преценяваме кое е „най-доброто“ (как да спечелим най-много, да загубим най-малко, да получим, каквото желаем) и да започнем да изявяваме Истинската си Същност.
- * Твоите чувства са истината за теб. Най-доброто за теб е твоята истина.
- * Мислите *не са* чувства; те са по-скоро идеи за това какво „трябва“ да чувстваш.
- * За да се върнеш към чувствата, *трябва да надмогнеш ума и да си върнеш смисъла.*
- * Когато познаеш своята истина, следвай я в *Живота си.*
- * Негативните чувства не са истински чувства въобще. Те са по-скоро твоето отношение към нещо, основано във всички случаи на предишен опит със себе си и другите.
- * Преходният опит не е показател за истината, тъй като Чистата Истина се сътворява тук и сега, а не се пресъздава.
- * Да промениш начина, по който откликваш на нещо, да бъдеш в сегашния (тоест, „предварително изпратен“) момент - момента, който ти е изпратен предварително, преди ти да имаш каквито и да било мисли по отношение на него... С други думи, бъди Тук и Сега, а не в миналото или в бъдещето.
- * Миналото и бъдещето могат да съществуват само в мисълта. Настоящият Миг е Единствената Реалност. *Бъди в него!*
- * Търси и ще намериш.
- * Направи всичко възможно, за да бъдеш във връзка с Бога /Богинята/ Истината. Не прекратявай практиките, молитвите, ритуалите, медитациите, четенето, писането, всичко, „*Кое ти помага*“ да бъдеш във връзка с всичко, което, Е.

Как се справям дотук?

Чудесно! Дотук, добре. А сега, можеш ли да приложиш това на практика?

Ще се опитам. Добре.

Да. Можем ли сега да продължим оттам, където прекъснахме? Кажете ми нещо за времето.

Няма време, освен настоящето, времето, предхождащо мисълта за него!

Сигурен съм, че и преди си чувал за това. Но не си го разбирал. Сега вече разбираш.

Не съществува друго време, освен *настоящето*. Не съществува друг миг, освен настоящият.

„Сега" е всичко, което е.

А какво става с „Вчера" и „утре"?

Те са плод на въображението. Конструкции на ума. Несъществуващи във Върховната Реалност.

Всичко, което е станало, ставало е и ще става, се осъществява точно сега.

Не разбирам.

И не би могъл да го разбереш напълно. Но можеш да започнеш да разбираш. А засега е нужно само едно първоначално разбиране. И така... слушай.

„Времето" е Континуум. То е елемент на относителността, Който съществува вертикално, а не хоризонтално. Не смятай, че времето е нещо, Което се развива отляво на дясно - според така наречената линия на времето от раждането до смъртта на всеки човек, и от една крайна точка до друга крайна точка по отношение на Вселената.

Измерението на времето трябва да се търси по вертикала! Представи си го като ос, която представя фигуративно Вечния Сегашен Момент. Сега си представи листове хартия по оста, поставени един над друг. Това са елементите на времето. Всеки елемент е отделен и обособен, но всеки един съществува едновременно с другите. Всички листове върху оста съществуват едновременно! Колкото и да бъдат те, колкото и изобщо да са били...

Съществува само Един Момент - този момент - Вечният Сегашен Момент.

Всичко става само в настоящия момент - и Аз съм прославян. Не е нужно да се чака, за да се отдаде хвала на Бога. Така съм го установил, защото просто не мога да чакам! Бях толкова щастлив да Бъда, който Съм, че просто не можех да чакам това да се изяви в Моята реалност. И така, БУМ - ето го - сега, веднага - ЦЯЛОТО!

Няма Начало, нито Край. То - всичко във всичко - просто Е.

В това Е е разположен твоят опит - в него е и най-голямата загадка за теб. В своето съзнание ти можеш да се пренесеш в целия обхват на всичко, което Е - във всяко „време" и „място", което избереш.

Имаш предвид, че ние можем да пътуваме във времето?

Да, наистина - и мнозина са го правили. Всъщност всички са го правили - и това за вас е нещо обичайно, което наричате състояние на сън. Повечето не си дават сметка за това и не запазват съзнателен спомен. Но тази енергия се полепва по вас като с лепило и понякога оставя достатъчно следи, така че други хора - чувствителни към тази енергия - могат да доловят неща, свързани с вашето „минало" или „бъдеще". Те долавят или „разчитат" тези следи и вие ги наричате ясновидци или екстрасенси. Понякога има толкова следи, че дори и при ограниченията на своето съзнание, можеш да си дадеш сметка, че „си бил тук и преди". Цялото ти същество бива внезапно пронизано от мисълта „правил съм това и по-рано"!

Да. Или това прекрасно чувство, когато срещнеш . някого, когото сякаш си познавал през целия си живот - през цялата вечност!

Това е невероятно чувство. Това е вълшебство. Това е истинско чувство. Ти си познавал винаги тази душа!

Винаги е нещо, което става тъкмо сега!

Така че ти често си вдигал поглед нагоре или надолу от своя лист хартия на оста, за да видиш всички други листове! И си виждал там самия себе си - защото част от Тебе съществува на всеки лист!

Но как е възможно това?

Ето какво ще ти кажа: Ти си съществувал винаги, съществуваш сега и винаги ще съществуваш. Не е имало време, когато не си съществувал - и никога няма да настъпи такова време.

Чакай малко! Ами какво ще кажеш за идеята за старите души? Нима някои души не са „по-стари" от други?

Нищо не е „по-старо" от нищо. Аз съм сътворил ВСИЧКО НАВЕДНЪЖ и ТОВА ВСИЧКО съществува тъкмо сега.

Преживяването на „по-стар" и „по-млад", за което говориш, се отнася до равнищата на съзнание на конкретна душа или Аспекта на Битието ѝ. Вие всички сте Аспекти на Битието, просто части от Онова, Което Е. Всяка част съдържа съзнанието на Цялото, заложено в нея. Всеки елемент

носи марката на Цялото.

„Осъзнаването“ е преживяването на пробуждане на съзнанието за това. Индивидуалният аспект на ВСИЧКО осъзнава сам себе си. Става в най-буквалния смисъл себе-съзнаващ.

После постепенно придобива съзнание за всички други и накрая за това, че няма други - че всичко е Едно.

Докато най-накрая осъзнае Мен. Моето великолепие!

О, Ти май наистина много си се харесваш?

А ти не Ме ли харесваш? Да, да!

Мисля, че си страхотен!

Съгласен съм. И аз мисля, че ти си страхотен! Само че в това отношение сме на различно мнение. Ти самият не се смяташ за страхотен!

А как да се смятам за такъв, когато виждам всичките си слабости и грешки - цялото си зло?

Ето какво ще ти кажа: Не съществува зло!

Как ми се ще да беше вярно това.

Ти си съвършен такъв, какъвто си.

И това ми се ще да беше вярно.

То е вярно! Едно дръвче не става по-несъвършено, защото е млада фиданка. Малкото дете не е по-несъвършено от възрастния. То е самото съвършенство. Само защото не може да бърши някои неща, не знае някои неща, това не значи, че е несъвършено.

Едно дете може да сгреша. То се изправя, клатушка се несигурно, пада. После отново става, малко несигурно, като се държи за крака на майка си. Това означава ли, че детето е несъвършено?

Точно обратното! Детето е самото съвършенство, цялостно и достойно за възхищение.

Ти също.

Но детето няма нищо лошо зад гърба си! То не е предало никого, не е наранило никого, не е увредило себе си.

Детето не познава добро и зло.

Точно за това става дума. Това се отнася и за теб.

Но аз познавам доброто и злото. Зная, че е зло да убиваш хора и че е добро да ги обичаш. Зная, че е зло да нараняваш и добро да изцеляваш, да правиш добро. Зная, че е зло да вземеш нещо, което не ти принадлежи, да използваш другия, да бъдеш непочтен.

Мога да ти покажа случаи, в които всяка от тези „злини“ може да се окаже добро.

Опитваш се да ме надхитриш.

Ни най-малко. Просто работя с фактите.

Ако искаш да кажеш, че от всяко правило има изключения, съмгласен съм.

Ако има изключения от правилото, значи то не е правило.

Искаш да кажеш, че не е нередно да убиваш, да нараняваш, да отнемаш от друг нещо, което му принадлежи?

Зависи към какво се стремиш.

Добре, добре, разбирам. Но това не прави тези деяния редни. Понякога на човек му се налага да извършва зли дела, за да постигне добро.

Откъдето следва, че не са „зли дела“ въобще, не е ли така? Те са само средства за постигане на определена цел.

Означава ли това, че целта оправдава средствата?

А ти как мислиш?

Не. Абсолютно не.

Така бъде.

Виждаш ли сега какво правиш? Постепенно започваш да установяваш правила!

А забелязваш ли и още нещо? Това е съвършено добре.

От теб се очаква тъкмо това!

Целият живот е процес, в който правиш избор на това Кой Си и след това преживяваш избора си.

Разширявайки своя Кръгзор, ти си изграждаш нови закони, които са в съответствие с него. Разгръщайки своята представа за Себе Си, ти си създаваш нови правила за това какво трябва и какво не трябва, нови утвърждения и забрани, с които да ги наложиш. Това са границите, в които се

стремиш да поместиш нещо, което не може да се помести в никакви граници.

Ти не можеш да държиш своето Аз в определени граници, защото то е безгранично Като Вселената. Но ти можеш да си създадеш представа за своето безгранично Аз като си представиш и приемеш съществуването на ограничения.

Това в известен смисъл е единственият начин, по който можеш да познаеш себе си като конкретна същност.

Безграничното е безгранично. Неограниченото е не навсякъде. Ако е навсякъде, то не е никъде по-специално.

Бог е навсякъде. Затова Бог не се намира по-специално никъде. Да бъде на конкретно място означава, че не би могъл да бъде на някое друго - което е невъзможно за Бога.

Има само едно нещо, Което „не е възможно“ за Бога и това е Бог да не бъде Бог. Бог не може „да не бъде“. Нито може да не бъде това, Което е. Бог не може да „раз-Божестви“ Себе Си.

Аз съм навсякъде и това е всичко. И защото съм навсякъде, затова съм никъде. А ако съм НИКЪДЕ, тогава къде съм?

ТУК И СЕГА.

Така ми харесва това! И в първата Книга го спомена, но така ми харесва, че съм готов да Те оставя да продължиш.

Много мило от твоя страна. А разбираш ли го сега по-добре? Разбираш ли, как си създадл своите представи за „добро“ и „зло“, просто за да определиш Кой Си.

Разбираш ли, че без тези определения - тези граници - ти си нищо?

И виждаш ли, че също като Мен, ти променяш границите си, както променяш своите Идеи за това Кой Си?

Разбирам какво искаш да кажеш, но ми се струва, че не съм променил много границите си - моите лични граници. За мен винаги е било зло да убиваш. Винаги е било неправилно да крадеш. Винаги е било нередно да наскърбяваш другите. Най-важните представи, от които се ръководим, са съществували от самото начало на Времето и повечето хора са единомислени по отношение на тях.

Защо тогава стават войни?

Защото винаги ще има хора, които нарушават нормите. Има гнили ябълки във всеки кош.

Онова, което ще ти кажа сега и в пасажите, които следват, ще бъде много трудно да се разбере и приеме от някои хора. То нарушава много от онова, което се смята за истина в мисловната система на твоето време. Но Аз не мога да те оставя да продължиш да живееш с тези изградени представи, ако трябва да имаш полза от настоящия диалог. И така, в тази втора книга, трябва да преосмислим някои от тези представи. Но това може малко да те поразтърси. Готов ли си?

Струва ми се, че да. Благодаря, че ме предупреди. какво е това, дете е толкова трудно да се разбере и да се приеме и което ще ми кажеш?

Ето какво ще ти кажа: няма „гнили ябълки“. Има само хора, които не са в съгласие с начина, по който ти гледаш на нещата, хора, които са си създали различен образ на света. Ще ти кажа следното: Няма хора, които вършат нещата не както трябва, когато се вземе предвид тяхната представа за света.

Това означава, че тяхната „представа“ е напълно объркана. Аз зная кое е правилно и кое не и това, че други хора не го знаят, не означава, че аз съм луд. Лудите са те!

Съжалявам, но трябва да кажа, че точно това е отношението, което поражда войните.

Зная, зная. Съзнателно го казах. Просто повторих нещо, което съм чувал мнозина да казват. Но как бих могъл да отговоря на подобни хора? Какво бих могъл да им кажа?

Можеш да им кажеш, че човешките представи за „добро“ и „зло“ се променят - и са се променяли – все отново и отново с промяна на културата, на времето, на религията, на мястото... дори и във всяко отделно семейство и всеки отделен човек. Можеш да изтъкнеш, че онова, Което хората са смятали за „редно“ в един период от време - например изгарянето на вещиците на кладата в един исторически момент – днес се възприема като „нередно“.

Би могъл да им кажеш, че определението за това какво е „добро“ и „лошо“ се налага не само в зависимост от времето, но и от географското местоположение. Можеш да им напомниш, че някои дейности на планетата (проституцията, например) са незаконни на едно място, но само няколко мили по-далеч са напълно узаконени. Така че когато се преценява, че един човек е извършил нещо

„нередно“, това не е въпрос на действителната постъпка на този човек, а на това къде именно я е извършил.

Сега ще повтора нещо, което казах в първа книга и зная, че е много, много трудно да се възприеме от някои хора.

Хитлер е отишъл на небето.

Не съм сигурен, че хората са готови да приемат това.

Смисълът на тази книга и на всички книги от трилогията, които създаваме, е да породим готовност - готовност за една нова парадигма, ново разбиране; за по-широк поглед, по-велика идея.

Тук ще задам някои въпроси, които зная, че мнозина биха искали да зададат. Как е възможно човек като Хитлер да отиде на небето? Всяка религия на света... смятам, че всяка една би го заклемила и изпратила направо В ада.

Първо, той не би могъл да отиде в ада, защото ад не съществува. Следователно, има само едно място, дето би могъл да отиде. Но тук трябва да се постави един въпрос. Реалният проблем е дали действията на Хитлер са били „зло“. Аз повтарям все отново и отново, че не съществува „добро“ и „зло“ във Вселената. Едно нещо не е по същество добро или зло. То просто е.

Това, че Хитлер се мисли за чудовище, се основава на факта, че по негово разпореждане са убити милиони хора, нали така?

Да, това е очевидно.

Ами ако ти кажа, че онова, което вие наричате „смърт“, е най-великото нещо, което може да се случи на човек - какво тогава?

Трудно ми е да приема това.

Смяташ ли, че животът на земята е по-добър от живота на небето? Ето какво ще ти кажа: в момента на смъртта ти ще осъзнаеш най-върховната свобода, най-върховния мир, най-върховната радост и най-върховната любов, която си познавал.

Не отчиташ факта, че колкото и чудесен да е животът след смъртта, нашият живот на земята не трябва да се прекратява противно на нашата воля. Дошли сме тук, за да постигнем нещо, да преживеем нещо, да научим нещо и не е редно животът ни да бъде прекратен от някакъв маниакален гангстер с налудничави идеи.

Преди всичко, вие не сте тук, за да *научавате* нещо. (Прочети първа книга). Животът не е училище и вашата цел не е да научавате, тя е да си при-помните. А в по-широк смисъл, животът често се „прекратява“ от много неща... ураган, земетресение...

Това е нещо различно. Това са Божии проявления.

Всяко събитие е Божие проявление.

Нима си представяш, че едно събитие може да се случи, ако Аз не желая то да стане? Мислиш ли, че можеш да повдигнеш дори и малкия си пръст, ако Аз не съм решил така? Ти не можеш да извършиш *нищо*, ако Аз се противопоставя на него.

Но нека да проследим заедно тази идея за „нередната“ смърт. „Нередно“ ли е животът да бъде превратен поради болест?

„Нередно“ не е подходящата дума тук. Това са естествени причини. Не е същото, когато човек като Хитлер унищожава хора.

Ами какво тогава ще кажеш за нещастен случай? За някой нелеп нещастен случай...?

Същото. Той е нещастен, трагичен, но такава е била Божията Воля. Не можем да проникнем в Божия Разум и да разберем защо се случват всички тези неща. Не бива дори да опитваме, защото Божията Воля е неизменна и непонятна. Да се стремим да разкрием Божествената Тайна е съблазън, да знаем отвъд позволеното. Това е грях.

Откъде знаеш?

Защото ако Бог искаше да разберем всичко това, щяхме да го *разбираме наистина*. Фактът, че *не го разбираме* - че не можем да го разберем - е свидетелство, че такава е Божията воля.

Ясно. Фактът, че *не разбирате* е свидетелство за Божията Воля. Фактът, че *това не става* е свидетелство, че такава е Божията Воля, Хммм...

Може и да не обяснявам нещата достатъчно добре, но съм убеден В

разбиранията си.

Вярваш ли в Божията воля, в това, че Бог е Всемогъщ? Да.

Освен що се отнася до Хитлер. Това, което се е случило тогава, не е Божията Воля. Не.

Но как става това? Хитлер е нарушил Божията Воля.

А как е възможно това, щом Моята Воля е всемогъща?

Ти си го допуснал.

Ако Аз съм го *допуснал*, значи такава е била *Моята Воля* за него.

Така изглежда... Но каква причина би могла да те накара да го допуснеш? Не. Твоята Воля е била да му дадеш Свободен Избор. Той е извършил онова, което е извършил, по *собствена* Воля.

Съвсем си близо до истината. Съвсем близо.

Прав си, разбира се. Моята воля е Хитлер, както и всички вие, да имате Свободен Избор. Но *не е* Моя волята да бъдете наказвани все по-тежко и нескончаемо, ако не направите избора, който Аз очаквам от вас. Ако беше така, нима *вашият* избор щеше да бъде „свободен“? Наистина ли разполагате със свободата да вършите каквото пожелаете, ако знаете, че ще страдате неописуемо, ако не действате съобразно *Моето* желание? Що за избор е това?

Това не е въпрос на наказание. То е просто Природен закон. Въпрос на последици.

Виждам, че добре си изучил цялата теологична постановка, Която ти позволява да се отнасяш към Мен като към един отмъстителен Бог, без да Ме държиш отговорен за това.

Но *кой е създал* тези Природни закони? И ако приемем, че съм *Аз*, защо е трябвало да създавам такива закони, а после да би позволя да ги нарушавате?

Ако не съм искал да бъдете засегнати от тях - ако волята Ми бе Моите прекрасни създания никога да не търпят страдания - защо съм *допуснал* възможност да страдат?

И защо ще би изкушавам ден и нощ да престъпвате законите, които съм създал?

Ти не ни изкушаваш. Изкушава ни дяволът.

Ето че продължаваш да Ме освобождаваш от отговорност.

Не разбираш ли, че единственият начин да докажеш логически своята теология е да Ме обявиш за безсилен? Не разбираш ли, че за да имат смисъл твоите конструкции, *Моите* трябва да са лишени от смисъл?

Не те ли безпокои представата, че Бог е сътворил същество, чиито действия не може да Контролира?

Не съм казвал, че Ти не можеш да контролираш дявола. Ти можеш да контролираш *всичко*. Ти си Бог! Просто си *предпочел* да не го правиш. *Допускаш* дяволът да ни изкушава, да се опитва да спечели душите ни.

Но защо? Защо ще правя това, ако не искам да ви отклоня от Себе Си?

Защото искаш да се върнем към Теб по собствен избор, а не защото нямаме избор. Ти си сътворил Рая и Ада, за да имаме избор. Така можем да избираме, а не да следваме един път по липса на друг.

Виждам как си дошъл до тази идея. Смяташ, че щом съм допуснал нещата в твоя свят такива, каквито са, значи и в Моя трябва да е така.

В твоята реалност Доброто не може да съществува без Злото. Затова си мислиш, че и в Моя свят е така.

Но ето какво ще ти кажа: Там, където съм Аз, не съществува „зло“. Съществува само Пълнота на всичко. Единство. И Осъзнаването, Преживяването на това.

Моето Царство е Абсолютът, Където Едно не съществува спрямо Друго, а напълно независимо.

Мое е мястото, където всичко Е Любов.

И няма последици от нищо, което мислим, говорим или Вършим на Земята, така ли?

О, но последици съществуват. Погледни наоколо си. След нашата смърт, искам да кажа.

Не съществува „смърт“. Животът продължава вечно. Животът Е. Вие просто променяте формата си.

Добре, нека да е според Твоите думи - след като „променим формата

си".

След като промените формата си, последиците престават да съществуват. Съществува само Познанието.

Последиците са елемент на относителността. Те нямат място в Абсолютната реалност, защото зависят от линейното „време“ и последователността на събитията. Те не съществуват в Царството на Абсолюта.

В това Царство няма нищо друго, освен мир, радост и любов.

В това Царство ти ще узнаеш най-сетне Добрата вест: че твоят „дявол“ не съществува, че ти си това, за което винаги си се смятал - доброта и любов. Представата, че си нещо различно, е дошла от един безумен външен свят, който те е накарал да действаш безумно. Един външен свят, който съди и заклеява. Другите съдят за теб и въз основа на тяхната присъда ти съдиш себе си.

Сега искаш Бог да те съди, а Аз няма да го направя.

И тъй като не можеш да разбереш един Бог, Който не действа така, както хората, ти изпадаш в объркване.

Твоята теология е опит отново да намериш себе си.

Казваш, че нашите теологически системи са безумни - но нима е възможно да има действаща теологическа система, без система за Награди и Наказания?

Всичко зависи от онова, което се приема за цел на Живота - а оттам и за основа на теологията.

Ако вярваш, че животът съществува, за да бъде изпитание, проверка, период, през който трябва да се докаже дали си „достоеен“, теологическите системи добиват смисъл.

Ако вярваш, че животът ти съществува като *възможност*, като процес, чрез който откриваш - спомняш си - че си достоен (и винаги си бил), тогава вашите теологии изглеждат безумни.

Ако си убеден, че Бог е егоцентрично Божество, което изисква внимание, почит, оценка и привързаност - и *е готов да убива*, за да ги получи - тогава теологическите ви системи започват да изглеждат логични.

Ако вярваш, че Бог не притежава его, нито изпитва нужди, а е *първоизворът* на всичко и съсредоточие на мъдростта и любовта, тогава вашите теологии се разпадат.

Ако вярваш, че Бог е отмъстителен, ревнив в Своята Любов и Жесток в Своя гняв, тогава вашите теологии са свършени.

Но ако си убеден, че Бог е Бог на мира, на радостта и любовта, че Той е източник на вдъхновение, тогава вашите теологии са безсмислени.

Ето какво ще ти кажа: смисълът на Живота не е да удовлетвориш Бога. Смисълът на живота е да познаеш и пресътвориш Истинския си Аз.

Когато направиш това, ти наистина *Й* въздаваш слаба и удовлетворение.

Защо казваш „*Й*“? Нима Ти си в женски род?

Не съм нито в женски, нито в мъжки род. Понякога използвам местоимение в женски род, за да се отърсиш от патриархалното си мислене.

Ако смяташ, че Бог е едно, това значи, че според теб не може да бъде друго. А това е голяма грешка.

Хитлер отиде на небето по следните причини:

Не съществува ад и следователно нямаше къде другаде да отиде.

Действията му могат да се определят като грешки - действия на нееволуирало същество - а грешките не се заклеяват. Дава се шанс те да се поправят, да се еволюира.

Грешките, извършени от Хитлер не са нанесли вреда или злина на онези, чиято смърт той е причинил. Тези души са били освободени от земните си окови, подобно пеперуди, излетели от какавидата.

Останалите Живи омайваха загиналите само защото не знаеха към каква радост се устремяват тези души. Никой, който е преживял смъртта, *не оплаква смъртта на никого*.

Твърдението ти, че тези смърти са били безвременни и следователно „нередни“, предполага, че е възможно във Вселената да стане нещо, което *не бива да става*. Но като се има предвид Моята Същност, това е невъзможно.

Всичко, което се случва във вселената, следва свършен план. Бог не греши.

Когато съзреш пълното съвършенство на всичко -не само в нещата, които приемаш, но и в онези, които не приемаш (и особено в тях) - може да се каже, че си постигнал съвършено познание.

Всичко това ми е известно, разбира се. Говорихме за него в първата книга. Стори ми се необходимо да положим тази основа за разбиране в началото на тази книга. Затова навлязох в тази поредица от въпроси и отговори. Но сега, преди да продължим, бих искал да поговорим повече за някои от най-сложните теологични системи, които ние, хората, сме създали. Например, казвали са ми като дете, че съм грешник, че всички човешки същества са грешници, че това е неизбежно -такива сме родени. Родени сме в *грях*.

Твърде интересна Концепция. Как са успели да те убедят в това?

Разказвах ми историята за Адам и Ева. В четвърти, пети и шести клас по Катехизис ни учеха, че *ние* самите може би не сме съгрешили и *бебетата* със сигурност не са - но Адам и Ева *са съгрешили* - и като тяхно потомство, ние сме наследили тяхната вина, както и тяхната греховна природа.

Разбираш ли, Адам и Ева са вкусили от забранения плод -познали са Доброто и Злото - и така са осъдили цялото свое потомство на разделение от Бога по рождение. Всички сме рожби на „Грехопадението“. Всеки от нас е виновен. Така че ни се дава Свободен Избор да видим, предполагам, дали ще извършим същото, което са извършили Адам и Ева и ще се противопоставим на Бога, или можем да преодолеем своята естествена, унаследена склонност да вършим „зло“ и ще постъпим както трябва, въпреки всички изкушения на света.

А ако вършите „зло“?

Тогава Ти ще ни изпратиш в ада.

Наистина.

Да. Ако не се покаем.

Разбирам.

Ако кажем, че се разкайваме - ако се отдадем на пълно Покаяние, Ти ще ни спасиш от Ада, но не и от *Всички* страдания. Ще трябва все пак да отидем в Чистилището за малко, за да се очистим от греховете си.

Колко дълго ще трябва да останете в „Чистилището“?

Зависи. Трябва да изгорят всичките ни грехове. Не е приятно, уверявам Те. Колкото повече са греховете ни, толкова повече време е нужно, за да изгорят - и толкова по-дълго ще стоим там. Така се твърди.

Разбирам.

Но поне няма да идем в ада, където се отива завинаги. От друга страна, ако умрем в смъртен грях, ще отидем *направо* вада.

Смъртен грях ли?

За разлика от простимия грях. Ако умрем с простими грехове, които тежат на душата ни, отиваме само в Чистилището. Смъртният грях ни отправя *направо* в ада.

Можеш ли да ми дадеш пример за тези различни категории на греха, за които са ти казвали?

Разбира се. Смъртните грехове са сериозни. Нещо като углавни престъпления. Това са углавните престъпления на теологията. Такива неща като убийство, насилие, кражба. Простимите грехове са по-малки. Дребни престъпления в теологията. Простим грях е да пропуснеш църковната служба в неделя. Или, в миналото - да ядеш месо в петък.

Почакай малко! Този ваш Бог ви изпраща в Чистилището, ако ядете месо в петък, така ли?

Да. Но вече не. От началото на шестдесетте години вече не го прави. Но ако някой е ял месо в петък *преди* началото на шестдесетте години, чака го скръб и мъка.

Наистина ли? Абсолютно.

Ами какво се случи в началото на шестдесетте години, така че „грехът“ вече престана да

бъде грях?

Папата обяви, че вече това не е грях.

Разбирам. И този баш Бог би задължава да Му се покланяте и да посещавате църква в неделя под страх от наказание и страдание, така ли?

Да не се присъства на литургиите наистина е грях. И ако не го изповядаш, ако умреш с този грях на душата си, ще отидеш в Чистилището.

Ами ако става дума за дете? Какво ще стане с невинното малко дете, което не познава всички тези „закопи“, според които Бог ви обича?

Ако едно дете умре, преди да е покръстено във вярата, то отива в преддверието на ада.

Къде отива?

В преддверието на ада. Това не е място, където душите се наказват. Но не е и рай. Това е... ами... *преддверието*. Там не можеш да бъдеш с Бога, но поне няма „да идеш при дявола“.

Но защо да не може едно красиво, невинно дете да отиде при Бога? Детето не е извършило нищо лошо...

Така е, но не е било кръстено. Колкото и безгрешни да са невинните деца - или който и да било човек - те не могат да отидат в рай, ако не са кръстени. Бог в такъв случай не може да ги приеме. Затова е важно децата да бъдат кръщавани бързо, веднага след раждането им.

Кой ви е внушил всичко това?

Бог. Посредством Своята Църква.

Коя църква?

Светата римокатолическа църква, разбира се. Това е Божията църква. Всъщност, ако си католик и случайно посетиш друга църква, това също е грях.

Останал бях с впечатление, че е грешно да не посещаваш църква.

Така е. Но също така грешно е да посещаваш *погрешната* църква.

Какво означава „погрешната“ църква?

Всяка църква, освен римокатолическата. Не бива да се кръщаваш в погрешна църква, не бива да сключваш брак в погрешна църква - не бива дори да *посещаваш* погрешна църква. Зная това, защото като младеж исках да присъствам заедно с родителите си на брака на един приятел - всъщност бях поканен да участвам в церемонията като шафер - но монахините ме предупредиха да не приемам тази покана, защото онова било *погрешна църква*.

А ти послуша ли ги?

Монахините ли? Не. Прецених, че Бог - Ти - ще присъстваш в онази църква със същата готовност, както и в моята, така че отидох. Стоях в светото място, облечен в смокинга си и се чувствах прекрасно.

Много добре. А сега да обобщим - имаме рай, имаме ад, имаме Чистилище и преддверие на ада, имаме смъртен грях и простим грях - и какво друго?

Съществуват още конфирмация, причастие и изповед - както и екзорсизъм и Екстаз. Също така...

Продължавай...

... съществуват светци-покровители и задължителни свети празници...

Всеки ден е осветен. *Всяка минута е свещена. Този миг сега също е свещен.*

Да, така е. Но някои дни са *наистина* свещени - задължителни свети празници - и на тези дни също трябва да ходим на църква.

Ето ти отново „трябва“. А какво става, когато не съблюдаваш това задължение?

Това е грях.

Значи, отиваш в ада.

Отиваш в Чистилището, ако умреш с този грях на душата. Затова е

хубаво да ходиш на изповед, колкото се може по-често. Някои хора ходят всяка седмица. Други - всеки ден. Така могат да изтрият ръкописанието на греховете си и да бъдат чисти, ако се случи да умрат...

Това се казва да живееш в постоянен страх.

Да, това е предназначението на религията - да ни Внушава страх от Бога. За да вършим каквото е редно и да устояваме на изкушенията.

Аха. Но ако все пак сториш някой „грех“ между изповедите и междуременно стане някакъв нещастен случай и умреш, тогава?

Няма страшно. Трябва само искрено да се покаеш и да Кажеш: „Божичко, от душа и сърце се разкайвам, че Те обидих...“

Добре, добре - достатъчно.

Но почакай. Това е само една от религиите на света. Не искаш ли да разбереш нещо и за останалите?

Не, получих представа.

Е, надявам се хората да не си помислят, че се надсмивам над Вярата им.

Не се надсмиваш над никого, просто казваш нещата такива, каквито са. Както казваш навремето американският президент Хари Труман. Хората Крещяха: „Дай им да разберат какво е адът, Хари!“, а той отвърщаше: „Няма да им давам да разбират какво е адът, само ще им покажа собствените им дела и сами ще го видят!“

4.

Ти наистина много се отклони - започнахме разговор за времето, а свършихме с разговор за организираната религия.

Да, така е, когато говориш с Бога. Трудно е да поддържаш диалога в определени граници.

Нека да се опитам да обобща основните Ти мисли в трета глава.

* Няма друго време, освен *настоящето*; не съществува друг момент, освен *настоящия* момент.

* Времето е Континуум. То е аспект на Относителността, който съществува в една „вертикална“ парадигма, при която „моментите“ или „събитията“ са нанизани един на друг, ставащи или възникващи по едно и също „време“.

* Ние постоянно се пренасяме от една в друга реалност на това царство на време-безвреме-все време, обикновено насън. „Deja vu“ или „внезапните припомняния“ са един от начините, по които осъзнаваме това.

* Не съществува време, в което ние да не сме съществували - нито някога ще настъпи такова време.

* Концепцията за „възраст“ на душите има отношение само към равнищата на съзнание, а не към продължителността на „времето“.

* Не съществува зло.

* Ние сме свършени такива, каквито сме.

* „Нередното“ е концепция на съзнанието, основаваща с на Относителността на опита.

* Ние сами установяваме законите, променяйки ги, така че да съответстват на нашата Настояща Реалност и в това няма нищо лошо. Така и трябва да бъде, ако желаем да еволюираме Като хора.

* Хитлер е отишъл на небето (!)

* Всичко става по Божия воля - *Всичко*. В това число не само ураганите, торнадото и земетресенията, но Хитлер също. Тайната на разбирането е да се познае *Промисълът*, който се крие зад всички събития.

* Няма „наказания“ след смъртта и всички последици съществуват само в Относителността на опита, а не в Царството на Абсолюта.

* Човешките теологии представляват безумния опит на човечеството да си обясни един безумен Бог, който не съществува.

* Единственият начин, при който човешките теологически системи придобиват смисъл, е като се приеме, че Бог е лишен от всякакъв смисъл. Как е всичко това? Още едно добро обобщение?

Отлично.

Много добре. Защото имам един милион въпроси. Десето и единадесето твърдение, например, се нуждаят от по-нататъшно изясняване. Защо Хитлер е отишъл на небето? (Зная, че току-що се опита да обясниш това, но имам нужда от поголяма яснота.) И какво е предназначението, което стои зад всички събития? И по какъв начин това По-голямо Предопределение се отнася до Хитлер и други диктатори?

Нека първо разгледаме предназначението.

Всички събития, всички преживявания имат за цел да създадат *Възможност*. Събитията и преживяванията са Възможности. Нито повече, нито по-малко.

Би било погрешно да ги осъждаме като „дяволска работа“, „Божие наказание“, „Божия награда“ или нещо междинно. Те са просто Събития и Преживявания - нещо ставащо.

Онова, което мислим за тях, което правим по отношение на тях, реакциите ни спрямо тях им дават значението, което имат за нас.

Събитията и преживяванията са възможности, които привличат към себе си - които създават индивидуално и колективно посредством съзнанието. Съзнанието създава опита. Ти се опитваш да издигнеш своето съзнание. Привлякъл си тези възможности, за да ги използваш като средства, за да сътвориш и преживееш на практика Истинския си Аз. Истинският ти Аз е същество с по-висше съзнание от онова, което ти проявяваш.

Защото Моята Воля е да преживееш Истинския Си Аз, давам ти възможност да преживееш онези събития и преживявания, които сам си избрал за целта.

Другите Участници в Космическата Игра понякога се присъединяват към теб - като краткотрайни Познати, Периферни Участници, Временни Съотборници, Дълготрайни Партньори, Роднини и Семейство, Любими, Доживотни Партньори.

Ти сам привличаш в живота си всички тези души. А те привличат теб в своя живот. Това е взаимно, творческо преживяване, което изразява изборите и Желанията и на двете страни.

Никой не пристъпва случайно към теб.

Случайност не съществува.

Нищо не става произволно.

Животът не е продукт на шанс.

Ти самият привличаш събитията и хората, които са ти потребни. Опитът и развитието в планетарен мащаб е резултат на груповото съзнание. Те биват привлечени към цялата група, към която принадлежиш, в резултат на нейния избор и желания.

Какво разбираш под термина „твоята група“?

Груповото съзнание не се разбира достатъчно. То обаче е изключително мощно и може, ако човек не внимава, да надмогне индивидуалното съзнание. Затова трябва винаги да се стремите да създавате групово съзнание навсякъде, където отивате и с каквото и да се заемате, ако искате по-широкият ви житейски опит на планетата да бъде хармоничен.

Ако си част от група, чието съзнание не отразява твоето и в дадения момент не си в състояние ефективно да въздействаш на груповото съзнание, разумно е да напуснеш групата, защото в противен случай тя може да започне да те ръководи, без оглед на това накъде сам искаш да се насочиш.

Ако не можеш да намериш група, чието съзнание съответства на твоето, сам я създай. Хора със сходно съзнание ще се присъединят към теб.

Отделните индивиди и по-малки групи трябва да въздействат върху по-големите - и в крайна сметка върху цялото човечество, което е най-голямата група - за да се осъществи постоянна и значителна промяна на планетата.

Вашият свят и състоянието, в което той се намира, е отражение на глобалното, обединено съзнание на всички, които живеят в него.

И сам можеш да си дадеш сметка, когато се огледаш какво става в света наоколо ти, че има още много работа да се върши. Освен ако, разбира се, не си доволен от света такъв, какъвто е.

Колкото и чудно да е това, *много хора всъщност са напълно доволни*. Затова и светът не се променя.

Повечето хора са доволни от един свят, в който се зачитат различията, а не сходствата между хората и несъгласията се разрешават по пътя на конфликта и войната.

Повечето хора са доволни от свят, в който оцеляват най-приспособимите, в който „правото е на силния“, конкуренцията е необходимост и най-висшето благо е да победиш.

Ако тази система създава и губещи - така да бъде - щом вие не сте между тях.

Повечето хора са доволни, независимо че такъв модел поражда възможността често да се избиват хора, смятани за „врагове“, а „губещите“ да гладуват и да остават без покрив над главата си, „слабите“ да бъдат експлоатирани и потискани.

Повечето от хората определят като „погрешно“ всичко, което е различно от тях. Особена нетърпимост се проявява към религиозните различия, както и към много социални, икономически и културни различия.

Експлоатацията на потиснатите класи се оправдава чрез самодоволни изявления на господстващите класи колко се е подобрило благосъстоянието на техните жертви. Чрез тези мерки по-висшата класа си позволява да пренебрегва проблема какво би следвало да бъде истински справедливото отношение към всички хора, ако човек наистина трябва да бъде *справедлив*, а не просто да внесе леко облекчение в една ужасна ситуация - като цинично се облагодетелства от сделката.

Повечето хора са готови да се изсмеят, ако някой предложи по-различна от действащата система, доказвайки, че конкуренцията, убийствата и девизът „победителите не ги съдят“ са в основата на прогреса на цивилизацията! Мнозина дори мислят, че друг естествен начин *да бъдеш* не съществува, че такава е самата *човешка природа* и не може да бъде друга и ако се държи по друг начин, стремежът на човека да успява ще изчезне. (Макар и никой да не си задава въпроса: „Да успява в *какво?*“)

Колкото и трудно да е за истински просветлените същества да разберат това, повечето създания на вашата планета споделят тази философия и затова не се интересуват от страдащите маси, от потисканите малцинства, от гнева на бедните или от Жизнените нужди на когото и да било, освен от своите и на своите семейства.

Повечето хора не си дават сметка, че унищожават Земята си - планетата, която им е дала *Живот* - защото действията им са съобразени само с това да подобрят начина си на живот. Колкото и странно да е това, те не са достатъчно далновидни, за да забележат, че бързите печалби могат да доведат до загуби впоследствие и често водят и ще продължават да водят до такива загуби.

Повечето хора се *плашат* от понятия като групово съзнание, всеобщо благо, единен свят, Бог, който е единен с всичко сътворено, а не е отделен от него.

Този страх от всичко, което води до единение, и това, че на вашата планета се възвеличава всяко Разделение, пораждат разнородност, дисхармония, несъгласие - но бие дори не проявяват склонност да се учите от собствения си опит и продължавате да се държите по старому със същия резултат.

Неспособността човек да преживее страданието на другия като собствено е причината това страдание да продължава.

Събитията, които стават на вашата планета - и които са ставали в продължение на 3000 години - са отражение, както вече казах, на Колективното Съзнание на „вашата група“ - тоест на всички хора на вашата планета.

Такова ниво на съзнание може да се опише в най-добрия случай като примитивно.

Хммм. Да. Но мисля, че се отклонихме от първоначалния Въпрос.

Не съвсем. Ти питаше за Хитлер. Хитлеристкият опит стана възможен като резултат от груповото съзнание. Мнозина биха искали да покажат, че Хитлер е успял да манипулира една група хора - в случая своите сънародници - благодарение на изкусната си риторика. Но това хвърля цялата вина върху Хитлер - както масата от хора би искала.

Но Хитлер нямаше да може нищо да направи без подкрепата и доброволната покорност на милиони хора. Субгрупата, наречена немци трябва да приеме огромното бреме на отговорността за Холокоста. Същото трябва да направи до известна степен и по-голямата група, наречена Човечество, което, дори и нищо друго да не направи, допусна да остане безразлично и апатично към

страданията в Германия, докато те не стигнаха такива масови размери, че дори и най-хладнокръвните изолационисти не можеха повече да ги пренебрегват.

Както виждаш, *колективното съзнание* е предоставило благоприятната почва за разрастване на нацисткото движение. Хитлер се е възползвал от момента, но не го е породил.

Много е важно да се разбере *урокут* от всичко това. Групово съзнание, което говори постоянно за разделение и превъзходство, поражда липса на съпричастие в много голяма степен, а липсата на съпричастие неизбежно води до загуба на съвест.

Колективното мислене, което се корени в тесния национализъм, се отнася с пренебрежение към участта на другите, а в същото време държи всички останали отговорни за *собственото* положение и по този начин оправдава отмъщението, „прочистването“ и войната.

Аушвиц е нацисткото решение на „Еврейския въпрос“ - опит за „прочистване“.

Целият ужас на хитлеристкия опит не е в това, че Хитлер е извършил това престъпление срещу човешкия род, а в това, че *човечеството е допуснало това да стане*.

Не е удивително, че Хитлер се е появил, а че толкова много хора са го последвали.

Срамното не е в това, че Хитлер е избил милиони евреи, а че милиони евреи *е* трябвало да бъдат избити, преди Хитлер да бъде спрял.

Целта на хитлеристкия опит е била да даде възможност на човечеството да види самото себе си.

През цялата своя история вие сте имали забележителни учители, които са би напомняли коя е Истинската ви Същност. Тези учители са би показвали най-висшето и най-низшето от човешките възможности.

Те са показали живи, изумителни примери за това какво означава да бъдеш човек - докъде може да се стигне, какво може и ще се постигне на *определена степен на съзнание*.

Трябва да запомниш едно: Съзнанието е всичко и то създава твоя опит. *Груповото съзнание* е могъща сила и може да породи резултати с неизказана красота или грозота. Изборът е винаги във ваши ръце.

Ако не си доволен от съзнанието на своята група, потърси възможност да го промениш.

А най-добрият начин да промениш съзнанието на групата е личният пример.

Ако примерът ти не е достатъчен, формирай си своя група - бъди сам ти източник на онова съзнание, което искаш да преживеят другите. Когато ти го преживееш - ще го преживеят и те.

Всичко започва от теб. Всичко. Всяко нещо. Искаш ли светът да се промени? Промени своя собствен свят.

Хитлер ви даде златна възможност да осъществите това. Хитлеристкият опит - както и Христовият опит - ви разкри дълбоки истини за вас самите. Но това по-широко съзнание Живее дотогава, докогато живее споменът ви за него - както е било в случаите с Хитлер или Буда, Чингиз хан или Харе Кришна, Атила или Иисус Христос.

Ето защо евреите градят паметници на ХолоКоста и искат никога да не се забрави. Защото има по малко от Хитлер във всеки от вас - и то е само въпрос на степен.

Когато се изстребва един народ, това си е изстребване на един народ, независимо дали става край Аушвиц или Ундид Ний.

Значи Хитлер ни е бил изпратен, за да ни даде урок докъде може да стигне човека в злодеянията, които може да извърши, до какво ниво може да изпадне?

Хитлер не ви е бил пратен. Хитлер беше създаден от вас. Той изникна от вашето Колективно Съзнание и не би могъл да съществува, ако не беше то. Това е урокут.

Последиците от разделението, сегрегацията, чувството за превъзходство - „ние“ срещу „те“, на „нас“ срещу „вас“ - това е, Коего създаде хитлеристкия опит.

Съзнанието за Божествено братство, за единство, за Едно цяло, за „нас“, а не противоречието „твое“/„мое“ създава Христовия опит.

Когато болката е „наша“, а не само „ваша“, когато радостта е „наша“, а не само „моя“, когато целият *житейски опит* е Наш, само тогава той става истински -Цялостен Житейски опит.

А защо Хитлер е отишъл на небето?

Защото не е извършил нищо „нередно“. Той е извършил, каквото е извършил. Напомням ти, че в продължение на много години милиони хора са го смятали за „прав“. Как тогава той би успял

да се отърси от това убеждение?

Ако издигнеш една налудничавя идея и десет милиона души се съгласят с теб, тогава ти може да сметнеш, че идеята ти не е съвсем налудничавя.

В крайна сметка светът се съгласи, че Хитлер е „сгрешил“. С други думи, хората са стигнали до друго решение за това Кой Са и Кой Избират Да Бъдат по отношение на хитлеристкия опит.

Той издига критерий! Поставя граница, чрез която да измерваме и отграничаваме собствените си идеи за нас самите. Христос е осъществил същото в коренно противоположен смисъл.

Имало е и други като Христос и Хитлер. И ще има. Затова, бъдете винаги будни. Защото хора с високо и ниско съзнание вървят наоколо ви, както вие вървите сред тях. Кое съзнание ще усвоите?

И все пак, не разбирам как е възможно Хитлер да иде на небето. Как е възможно да бъде награден за онова, което е извършил?

Първо, разбери, че смъртта не е край, а началото; не е ужас, а радост. Не е приключване, а отваряне на нови възможности.

Най-щастливият момент в живота ти ще бъде моментът на Края.

Това е така, защото той не свършва, а продължава по толкова великолепен начин, изпълнен с мир, мъдрост и радост, че е трудно да се опише и невъзможно да се разбере.

И така, първото, което трябва да разбереш - както вече ти обясних - е, че Хитлер не е навредил на никого. В известен смисъл той не е причинил страдание, а му е сложил край.

Буда е Казал: „Животът е страдание“. И е бил прав.

Но и да приема това - Хитлер не е знаел, че всъщност върши добро. Той е смятал, че върши зло.

Не, той не е смятал, че върши нещо „зло“. Представял си е, че помага на своя народ. И това е, което ти не разбираш.

Никой не върши нищо „зло“ от гледна точка на собствените си представи за света. Ако смяташ, че Хитлер е действал безумно и през цялото време е знаел, че действа безумно, тогава ти нищо не разбираш за цялата комплексност на човешкия опит.

Хитлер си е въобразявал, че върши добро за своя народ. И неговият народ е бил на същото мнение! Това е било най-безумното! По-голямата част от нацията е била съгласна с него!

Вие сте обявили Хитлер за „неправ“. Добре. Чрез тази преценка вие определяте самите себе си, опознавате се по-добре. Хубаво. Но не заклеявайте Хитлер, че ви е показал това.

Все някой трябваше да ви го покаже.

Вие не можете да познаете студеното, ако не познаете топлото, не знаете какво е горе, докато няма долу, не можете да определите ляво без дясно. Не заклеявайте едното, за да благословите другото. Това означава, че не разбирате истинската им същност.

Векове наред хората са заклеявали Адам и Ева. За тях се твърди, че са извършили първородния грях. Ето какво ще ти кажа: Това беше Първородното благословение. Защото ако не бе станало това, познанието на доброто и злото, вие дори нямаше да знаете, че те съществуват! Всъщност преди така нареченото грехопадение на Адам, тези две възможности не са съществували. Не е имало „зло“. Всеки и всичко съществуваха в състояние на непрестанно съвършенство. Това беше рай в буквалния смисъл. Но вие не познавахте, че това е рай - не можехте да го преживеете. Като съвършенство - защото не познавахте нищо друго.

Трябва ли тогава да заклеявате Адам и Ева, вместо да им благодарите?

И какво трябваше да сторя аз на Хитлер?

Но казвам ти: Божията любов и Божията милост, Божията мъдрост и Божията прошка, Божият промисъл и Божията цел са достатъчно широки, за да включват дори и най-ужасното престъпление и най-жестокия престъпник.

Може и да не си съгласен с това, но няма значение. Току-що узна онова, което си дошъл да откриеш тук.

5.

В първата книга Ти обеща, че ще дадеш във втора книга разяснения по редица проблеми - като времето и пространството, любовта и войната, доброто и злото и планетарните геополитически

съображения от най-висок порядък. Обеща също да обясниш - в известни подробности - човешкото преживяване на секса.

Да, обещах всички тези неща.

Първата книга бе свързана с по-лични въпроси, с живота на човека като индивид. Втора книга се занимава с колективния живот на планетата. Трета книга завършва трилогията с най-мощните истини: космологията, цялостната картина, пътят на душата. Като цяло трите книги съдържат настоящите Ми съвети и информация по всичко от това да си завържеш обувките до това да разбереш вселената.

Изчерпа ли онова, което имаше да кажеш за времето?

Казах всичко, което ви е нужно да знаете.

Времето не съществува. Всичко съществува едновременно. Всички събития възникват едновременно.

Тази книга се пише и докато се пише, тя е вече написана. Тя вече съществува. Ето откъде фактически ти приемаш цялата информация - от книгата, която е вече написана. Ти само ѝ придаваш форма.

Това означава казаното: „Още преди да поискате, вече ви е дадено.“

Информацията за времето изглежда интересна... но доста езотерична. Може ли да намери приложение в реалния живот?

Истинското разбиране на времето ще ви позволи да живеете много по-спокойно в относителната реалност, където времето се преживява като движение, като поток, а не като константа.

Вие самите се движите, а не времето. Времето не се движи. Съществува само Един Миг.

На някакво дълбинно ниво вие разбирате това. За това когато нещо прекрасно и забележително се случи в живота ви, вие често казвате „сякаш времето спря“.

И то наистина е спряло. И когато *вие също спрете*, тогава преживявате един от тези жизнеопределящи моменти.

Това ми се струва трудно за вярване. Как е възможно?

Науката вече е доказала това по математически път. Изведени са формули, които показват, че ако човек пътува в космически кораб с *достатъчно голяма скорост* и на достатъчно разстояние, той може да се обърне към Земята и да наблюдава собственото си *излитане*.

Вие твърдите, че годината се състои от 365 „дни“. Но какво означава „ден“? Вие сте приели - и трябва да добавя, съвсем произволно - че „денят“ това е „времето“, което е необходимо на вашия космически кораб да направи една пълна обиколка около своята ос.

Но откъде знаете, че се е извършило такова завъртане? (Та вие не можете да *почувствате* това завъртане!) Избрали сте една отправна точка в небето - Слънцето. Твърдите, че на космическия кораб, на който се намирате, му е нужен един ден, за да бъде с лице към Слънцето, после да се обърне с гръб и накрая отново да се обърне с лице към него.

Разделили сте този „ден“ на двайсет и четири „часа“ - отново доста произволно. На същия принцип сте могли да изберете десет или седемдесет и три!

После сте разделили всеки „час“ на „минути“. Приели сте, че всяка часова единица съдържа 60 по-малки единици, наречени „минути“ - а всяка от тях съдържа 60 още по-малки единици - наречени „секунди“.

Един ден сте забелязали, че Земята не само се върти около своята ос, тя също така *лети в пространството!* Наблюдавали сте, че тя *обикаля около Слънцето*.

Изчислили сте внимателно, че на Земята са ѝ били нужни 365 обиколки около собствената ос, за да направи една обиколка около Слънцето. Този брой земни обиколки сте нарекли „година“.

Нещата малко са се пообъркали, когато сте решили да разделите „годината“ на единици, по-малки от „година“, но по-големи от „ден“.

Създали сте „седмиците“ и „месеците“ и сте успели да включите еднакъв брой месеци във всяка година, но не еднакъв *брой дни във всеки месец*.

Нямаше как да разделите нечетен брой дни (365) на четен брой месеци (12), така че просто решихте, че *някои месеци ще имат повече дни от други!*

Почувствали сте, че трябва да се придържате към дванайсет месеца, защото такъв е броят на лунните цикли, които се наблюдават за една „година“. За да съгласувате тези три пространствени

движения - обиколките на Земята около Слънцето, въртенето ѝ около своята ос и лунните цикли - вие просто сте нагласили броя на „дните“ във всеки „месец“.

Но дори и така не всички проблеми се разрешават, защото вашите по-ранни постановки създават „натрупване“ на „време“, с което не знаете как да се справите. И така, решавате, че през определен период една година ще има *цял един ден в повече*. Нарекли сте такава година високосна и макар и да се шегувате, всъщност живеете с тази конструкция, докато Моите обяснения за времето наричате „непонятни“!

По същия произволен начин сте установили „десетилетията“ и „вековете“ (които, колкото и странно да е това, се основават на десятка, а не на дванайсетица), за по-нататъшно отчитане на „времето“ - но всичко, което правите всъщност е, че създавате измервателни единици за отчитане на *движения в пространството*.

По този начин виждаме, че не времето „минава“, а *обектите преминават или обикалят* в едно статично поле, което сте нарекли пространство. „Времето“ е просто вашият начин да *отчитате тези движения!*

Учените разбират дълбоко тази връзка и затова говорят за „време-пространствен континуум“.

Айнщайн и други учени са разбрали, че времето е мисловна конструкция, относителна концепция. „Времето“ е *относително* спрямо пространството, което съществува между обектите! (Ако вселената се разширява, което е така - то на Земята ще ѝ бъде нужно „по-дълго“ време, за да извърши една обиколка около Слънцето, от колкото преди билион години. Тя ще трябва да измине по-дълъг път.)

Така че в последно време са необходими повече минути, часове, дни, седмици, месеци, години, десетилетия и векове, за да се извършват тези циклични събития, отколкото това е ставало през 1492 година! (Кога един „ден“ не е ден? Кога една „година“ не е година?)

Вашите съвременни, високоразвити уреди за измерване на времето отчитат това „времево“ противоречие и всяка година часовниците се сверяват така, че да съответстват на една вселена, която не стои неподвижна! Това се нарича средно време по Гринуич... И според това „усредняване“ излиза, че вселената лъже!

Айнщайн прави теоретическия извод, че щом не съществува „време“, което се движи, а той *самият се движи* в пространството с определена скорост, нужно е само да се промени разстоянието между обектите или неговата *скорост* на движение - за да се „промени“ времето.

Неговата Обща теория на относителността разшири вашето съвременно разбиране за съотношението между пространство и време.

Сега можеш да започнеш да разбираш защо, ако направиш продължително пътешествие през пространството и се завърнеш, може да се окажеш остарял само с десет години - докато приятелите ти на Земята ще са остарели с трийсет! Колкото по-далече отиваш, толкова повече ще се свива време-пространственият континуум и толкова по-малко ще стават възможностите, когато се завърнеш, да намериш живи на Земята онези, които си оставил!

Но ако учените на Земята в „бъдеще“ разработят начин да се движат *по-бързо*, те ще успеят да „надхитрят“ вселената и да останат в „реалното време“ на Земята и при своето завръщане да установят, че на Земята е изминало същото време, както и на космическия кораб.

Очевидно е, че ако ускорението е още по-голямо, човек би могъл да се върне на Земята още преди да е излетял! Тоест, времето на Земята ще протича далеч побавно, отколкото на космическия кораб. Би могъл да се завърнеш след десет свои „години“, докато на Земята ще са минали само четири! Ако увеличиш скоростта, десет години в космоса могат да се равняват на десет минути на Земята.

Ако човек се натъкне на „огъване“ на пространството (Айнщайн, както и други учени са вярвали, че съществува такава „огъване“ - и то с пълно право!), той внезапно ще прекоси „пространството“ за един безкрайно малък „миг“. Може ли подобен време-пространствен феномен буквално да те „запрати“ обратно във „времето“?

Не е много трудно да се види, че „времето“ не съществува, освен като конструкция на ума. Всичко, което е ставало - и което ще става - се случва *сега*. Възможността да се наблюдава зависи от гледната точка - от „мястото ти в пространството“.

Ако беше на Мое място, щеше да можеш да видиш Всичко - *още сега!* Разбираш ли?

О-о-о! *Започвам* - на теоретично ниво - да разбирам!

Много добре. Тук ти обясних нещата много просто, така че и дете да може да ги разбере. Може и да не е много издържано от научно гледище, но е лесно за разбиране.

В момента физическите обекти имат граници на скоростта - но *нефизическите обекти* - моите мисли... моята душа... могат теоретично да преминават през етера с невероятна скорост.

Точно така! Съвършено вярно! И точно това става в сънищата и другите психически и извънтелесни опитности.

Вече разбираш какво е Дежа ви - преживяване на нещо, което вече си преживял!

Но... ако всичко вече *се е случило*, значи, че съм безсилен да променя бъдещето си. Значи ли това, че всичко е предопределено?

Не! Не се надявай на това! То не е истина. Тази постановка трябва да ти служи, а не да ти нанесе вреда!

Ти винаги разполагаш със свободна воля и всеобхватен избор. Способността да проникнеш в „бъдещето“ (или да го разбереш с помощта на други) би трябвало да те подкрепи да живееш живота, който желаш, а не да те ограничи.

Но как? Тук се нуждаеш от помощ.

Ако „видиш“ бъдещо събитие или преживяване, което не ти харесва, не го избирай! Направи друг избор! Посочи друго предпочитание!

Промени своето поведение, така че да *избегнеш нежелания резултат*.

Но как мога да избегна нещо, което вече се е случило?

За теб то още не се е случило! Ти се намиращ на такова ниво във време-пространствения континуум, при което още *не си осъзнал* станалото. Ти „не знаеш“, че е „станало“. Не си си „спомнил“ своето бъдеще!

(Тази забрава е тайната на времето. Тя ти позволява да „играеш“ великата игра на живота! По-късно ще ти обясня!)

Онова, за което не „знаеш“, не е. Щом „ти“ не си „спомняш“ своето бъдеще, то не „ти“ се е „случило“ още! Нещо е „станало“ само когато се „преживее“. Нещо „се преживява“ само когато се „познае“.

Нека сега предположим, че си бил благословен да „надзърнеш“ за кратко в своето „бъдеще“ за част от секундата. Онова, което става, е, че твоят Дух - нефизическата твоя страна - просто забързва и се озовава на друго място във време-пространствения континуум и пренася със себе си известна остатъчна енергия - някои образи или впечатления - от момента или събитието.

Ти можеш да ги „почувстваш“ - или понякога може да ги почувства друг, който е развил метафизически дар и той може „да почувства“ или „види“ тези образи и енергии да витаят около тебе.

Ако не ти харесва онова, което „чувстваш“ относно своето „бъдеще“, отклони се от него! Просто се отклони от него! В този миг ти променяш опита си и всичко в Теб си отдъхва с облекчение!

Почакай малко! Какво...?

Ти трябва да знаеш — вече си готов да разбереш -че съществува *едновременно* на всички нива на време пространството.

Това означава, че душата ти е Съществувала, Съществува и винаги Ще Съществува - свят без Край - Амин.

Аз „съществувам“ на повече от едно място, така ли?

Разбира се! Ти съществува навсякъде - и във всички времена!

Значи моето аз съществува в бъдещето и в миналото, така ли?

„Бъдещето“ и „миналото“ не съществуват, както вече се потрудихме да разберем - но ако използваме думите така, както ти ги използваш - да.

Значи аз не съм само един?

Ти си само *един*, но си по-широк, отколкото си мислиш!

И така, когато моето „аз“, което съществува „сега“ промени нещо, което не му харесва В „бъдещето“ си, онзи „аз“, който съществува в „бъдеще“ не притежава вече това като част от своя опит?

В основни линии, да. Цялата мозайка се променя. Но той никога не губи преживяването,

което е постигнал. Просто е спокоен и щастлив, че „ти“ няма да го преживееш.

Но нали „аз“ от „миналото“ все пак трябва „да преживее“ това, за да стигне до „аз“ от „бъдещето“?

В известен смисъл, да. Но, разбира се, „ти“ можеш да „му“ помогнеш.

Мога ли?

Разбира се. Първо, като промениш онова, което „азът“, който е *пред тебе*, преживява, „азът“, който е *зад тебе*, може никога да не се наложи да преживее! Благодарение на този механизъм душата еволюира.

По същия начин *твоето бъдещо* аз получава помощ от собственото си *бъдещо* аз и по този начин ти позволява да избегнеш онова, което то не е.

Разбираш ли Ме?

Да. Много е интересно. Но имам един друг въпрос. Какво представляват миналите животи? Щом винаги съм бил „аз“ -в „миналото“ и в „бъдещето“ - как мога да бъда някой *друг*, друга личност в минал живот?

Ти си Божествено Създание, което може да има по вече от една опитност в едно и също „време“ - и способно да раздели своя Аз на много различни „азове“ по свой избор.

Можеш да преживяваш все отново и отново „един и същи живот“ по различни начини - както току-що обясних. А можеш също да живееш различни животи в различни „времена“ от континуума.

И така, докато си ти, тук и сега - можеш също да бъдеш и си бил - други „азове“ в други „времена“ и „места“.

И таз хубава! Започва да става все по-сложно и по-сложно!

Да. А това е само повърхностно очертание на проблема.

Запомни само едно: Ти си същество с Божествено Измерение, което няма граници. Една част от теб е избрала да познае себе си в настоящото Самоопределе ние, което преживяваш. Но това далеч не е границата на твоето Битие, макар че ти така си мислиш.

Защо?

Трябва да си мислиш така, защото в противен случай няма да можеш да направиш онова, за което си определил този свой живот.

А какво е то? Ти ми го каза вече, но кажи ми го отново, „тук“ и „сега“.

Ти използваш всичко в Живота - всичко в многото си животи - за да *бъдеш* и да *решиш* Коя е Истинската Ти Същност; за да избереш и създадеш тази Истинска Своя Същност; да преживееш и осъществиш настоящата си представа за себе си.

Ти се намираш във Вечния Момент на Себе-създаване и Себе-осъществяване чрез процеса на Себе-изразяване.

Ти си привлякъл хората, събитията и обстоятелствата в своя живот като оръдия, чрез които да осъществиш Най-грандиозния Вариант на Най-великата Представа, която някога си имал за самия себе си.

Този процес на създаване и пресъздаване е непрекъснат, безкраен и многостепенен. Той се осъществява целият „точно сега“ и на много нива.

В твоята линейна реалност ти преживяваш този процес като развитие от Минало през Настояще към Бъдеще. Представяш си, че имаш един живот или може би много, но със сигурност по един в даденото време.

Но ако „времето“ не съществува? *Тогавя всичките ти „животи“ ще бъдат едновременни!*

И това е така!

Ти живееш *този* живот, животът, за който си даваш сметка понастоящем в своето Минало, в своето Настояще и своето Бъдеще едновременно! Не ти ли се е случвало да имаш „странно предчувствие“ за нещо, което ще се случи - толкова силно, че да не смееш да си дадеш сметка за него?

На вашия език ти би нарекъл това интуитивно предупреждение. От Моя гледна точка това е просто внезапно съзнание за нещо, което току-що си преживял в своето „бъдеще“.

Твоето „бъдещо аз“ ти казва: „Хей, това никак не е приятно. Не го прави!“

Ти също така живееш в настоящия миг и други животи - онова, което наричаш „минали съществувания“ -макар да ги преживяваш в своето „минало“ (ако въобще имаш някакво усещане за

тях). И това също трябва да бъде така. За теб щеше да бъде много трудно да играеш тази великолепна игра, каквато представлява Животът, ако притежаваше *пълно съзнание* за всичко, което става. Дори и това разяснение не може да ти го даде. Ако това стане, „играта“ ще свърши! Процесът зависи от самото развитие на Процеса - включително липсата на пълно разбиране от твоя страна на този етап.

Затова благослови Процеса и го приеми като най-големият дар на Благия Творец. Приеми с любов Процеса и участвай в него *с* мир, мъдрост и радост. Възползвай се от Процеса и го преобразувай от нещо, което трябва да *понесеш*, в нещо, в което *доброволно участваш* като оръдие за сътворяване на най-прекрасното преживяване на Всички Времена: осъществяването на твоя Божествен Аз.

Как? Как най-добре да сторя това?

Не губи безценни мигове от настоящата си реалност, опитвайки се да разгадаваш тайните на живота.

Има причина тайните да бъдат тайни. Предай своите съмнения на Бога. Използвай Сегашния Миг за Висшето му Предназначение - да сътвориш и преживееш своя Истински Аз.

Избери Своя Аз - Азът, който искаш да бъдеш - и прави всичко, на което си способен, за да го осъществиш.

Използвай онова, което ти казах за времето като рамка в обхвата на твоето ограничено разбиране, върху която да изградиш своята Висша Идея.

Ако те споходи представа за „бъдещето“, отнеси се с *уважение* към нея. Ако придобиеш идея за „минал живот“, използвай я - недей просто да я пренебрегваш. И най-вече, когато ти се разкрие начин да сътворяваш, разгръщаш, изразяваш и преживяваш своя Божествен Аз във все по-голямо Величие тук и сега, *последвай* този начин.

А пътят ще ти се разкрие, защото си поискал това. Създаването на тази книга е знак, че си поискал. Защото ти нямаше да я създаваш в този миг, пред очите си, ако нямаше отворено съзнание, открито сърце и душа, готова да разбере.

Същото се отнася и за онези, които я четат. Защото *те също са я създали. Как иначе щяха да я преживяват сега?*

Всеки създава всичко, което се преживява сега - което е друг начин да се каже, че Аз създавам всичко, което се преживява сега, *защото Аз съм всеки един.*

Разбираш ли хармонията в това? Съзираш ли цялото Съвършенство?

То се съдържа в една-единствена истина:

ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДИН.

6.

Каж ми нещо за пространството.

Пространството е изявеното... време.

Всъщност няма такова нещо като пространство *-чисто*, „празно“ пространство, без нищо в него. Всичко е нещо. Дори и „най-празното“ пространство е изпълнено с пари, толкова фини и разпрострени на безкрайни разстояния, така че сякаш ги няма.

А и когато парите изчезнат, остава енергия. Тя се проявява като вибрация. Осцилация. Движение на всичко при определена честота.

Невидимата „енергия“ е „пространството“, което държи „материята“.

Навремето - ако използваме вашия линеарен модел за време - цялата материя на вселената е била кондензирана в една малка точица. Не можете да си представите каква плътност е това - но това е така, защото вие си представяте, че материята, каквато съществува *сега*, е плътна.

Всъщност, онова, което сега наричате материя, е в основната си част пространство. Всички „твърди“ обекти са два процента твърда „материя“ и деветдесет и осем процента „въздух“! Пространството между най-дребните частици на материята във всички обекти е огромно. То е съизмеримо с пространството между небесните тела във вашето нощно небе. И въпреки това вие наричате тези обекти *твърди*.

На някакъв етап цялата вселена всъщност е била „твърда“. Не е имало фактически *никакво пространство* между частиците материя. Цялата материя е била лишена от пространството си - а лишена от огромното си „пространство“, материята се е побирала в обем по-малък от главичка на

карфица.

Имало е „време“ преди онова „време“, когато не е имало материя въобще - само най-чиста форма на Висша Вибрационна Енергия, която вие наричате *антиматерия*.

Това е било времето „преди“ времето - преди физическата вселена такава, Каквато знаеш, че е била. *Нищо* не е съществувало като материя. Някои хора мислят за това състояние като за рай или „небе“, защото „не е съществувал материален свят“!

(Не случайно в съвременния език, когато подозирате някакъв проблем, вие питате „Какъв е проблемът?“, което на английски език буквално значи „Каква е тази материя?“)

В началото чистата енергия - Аз! - вибрира, осцилира толкова бързо, че да образува материя - *цялата материя във вселената!*

И ти можеш да извършиш същото. Същност го вършиш ежедневно. Твоите *мисли* са чиста вибрация - и те могат и наистина създават физическа материя! Ако достатъчно хора измежду вас се изпълнят от обща мисъл, вие можете да окажете въздействие върху някои страни на вашата физическа вселена и дори да ги сътворите. Това бе подробно разяснено в първа книга.

А вселената разширява ли се в този момент?

Със скорост, която не можеш дори да си представиш.

Вечно ли ще се разширява?

Не. Ще дойде момент, когато енергиите, които сега задействат разширението, ще се разсеят и енергиите, които поддържат целостта ще вземат превес – и всичко отново ще стане компактно.

Имаш предвид, че Вселената ще се сбие, така ли?

Да. Всичко в буквалния смисъл ще се сбие! И отново ще настъпи рай. Няма да има материя. Само чиста енергия.

С други думи - Аз!

В края, всичко ще се върне към Мен. Това е произходът на вашия израз: „В моя край е моето начало“.

Това значи, че ще престанем да съществуваме!

Във физическа форма ще престанете. Но *винаги ще съществувате*. Вие не можете да не съществувате. Вие сте това, което Е.

Какво ще стане, след като вселената се „свие“?

Целият процес ще започне отново! Отново ще възникне Големият взрив и ще се роди нова вселена.

Тя ще се разширява и ще се свива. И ще осъществи същото отново. И отново. И отново. Завинаги и винаги. Свят без край.

Това е вдишването и издишването на Бога.

Това също е доста интересно - но няма голямо отношение към ежедневния ми живот.

Както казах, да се отделя твърде много време, за да се разгадават най-дълбоките тайни на вселената, не е най-пълноценното използване на живота. И все пак има някои полезни неща, които могат да се извлекат от тези прости лаически алегии и описания на Общите Процеси.

Например?

Например разбирането, че всички неща са циклични - включително и самият живот.

Разбирането на живота на вселената ще ти помогне да разбереш живота на вселената вътре в теб.

Животът се развива на цикли. Всичко е циклично. Всичко. Когато разбереш това, ти все повече можеш да се наслаждаваш на Процеса - не просто да го понасяш.

Всичко се развива циклично. Съществува естествен ритъм на живота и всичко се развива в този ритъм; всичко се влива в този поток. Така, казано е: „Има време за всеки сезон; и време за всичко под Небето.“

Мъдър е човекът, който разбира това. Умен е онзи, който го прилага.

Малцина разбират ритъма на живота по-добре от жените. Жените живеят през целия си живот в определен ритъм. Те са в съзвучие с ритъма на самия живот.

Жените са по-способни да се включат в общия поток, отколкото мъжете. Мъжете искат да дават тласък, да *направляват*, да оказват съпротива, да направляват потока. Жените го *преживяват* - и после се сливат с него, за да изградят хармония.

Жената чува мелодията на цветята във вятъра. Тя вижда красотата на Невидимото. Тя

чувства притеглянето и подтика на Живота. Тя *знае* кога е време за бързана и за почивка; време за смях и време за сълзи; време за упорство и време за отпускане.

Повечето жени напускат телата си изящно. Повечето мъже се борят срещу разделянето с тялото. Жените също така се отнасят с повече благородство към своите тела. Мъжете имат ужасно отношение към телата си. По същия начин се отнасят и към живота. Разбира се, всяко правило си има изключения. Тук говоря изобщо. Говоря за това как стоят нещата до този момент. Говоря най-общо. Но ако се вгледате в живота, ако признаете онова, което сте наблюдавали и наблюдавате, може би ще откриете известна истина в това обобщение.

И все пак това ме прави тъжен. Кара ме да се чувствам така, сякаш жените са някакви по-висши същества. Че са по-добре устроени от мъжете.

Част от великолепия ритъм на живота са ин и ян. Един от Аспектите на „Битието“ не е „по-съвършен“ или „по-добър“ от друг. И двата аспекта са просто - и чудесно - аспекти.

Мъжете очевидно възплащават други аспекти на Божественото, на които жените гледат със същата завист.

Но казано е, че да бъдеш мъж е изпитание, изпробване на възможностите. Когато си бил достатъчно дълго мъж - и си страдал достатъчно поради собствената си глупост; когато сте причинили достатъчно болка чрез нещастията, които сте предизвикали; когато сте наранили другите достатъчно, за да спрете с това поведение - за да смените агресията с разум, презрението с милост, стремежът винаги да излезеш победител със стремежа да няма губещи - тогава може да се превъплътиш като жена.

Когато научиш, че силата не е „право“; че тя не ти дава власт над другите, а съвместно владее; че абсолютна сила притежаваш тогава, когато абсолютно нищо не изискваш от другите - когато разбереш всички тези неща, тогава може би ще заслужиш да получиш тяло на жена - защото най-сетне ще си разбрал нейната Същност.

Значи жената наистина е по-добра от мъжа.

Не! Не е „по-добра“ - просто е различна! Ти правиш тази оценка. Няма такова нещо като „по-добър“ или „по-лош“ в обективната реалност. Съществува само онова, Което Е - и Което ти желаеш да Бъде.

Горещото не е по-добро от студеното, горе не е по-добро от долу - нещо, което съм казвал и преди. Така и женското начало не е „по-добро“ от мъжкото. То просто е, каквото е. Както ти си, каквото си.

Нито жените, нито мъжете са по-ограничени. Ти можеш да Бъдеш точно онова, което желаеш да Бъдеш, можеш да избереш онова, което искаш да преживееш - в този живот или в следващия, или в онзи, който следва подир него - точно както в живота преди. Всеки от вас е винаги в състояние на избор. Всеки е резултат на всички Свои Избори. Съществува женско и мъжко начало във всеки. Изразявайте и преживявайте онзи аспект от себе си, който ви е приятно да изразявате и преживявате. Но знайте, че всички възможности са открити за вас.

Не искам да се отклонявам към други теми. Ще ми се още малко да поговорим за мъжко-женската парадигма. Обеща в края на миналата книга да дискутираш с повече подробности целия аспект на секса в този дуализъм.

Да. Мисля, че е време да поговорим за Пола.

7.

Защо си създал два пола? Това ли е бил единственият начин, който си могъл да измислиш, за да се възпроизведеме? Как да се отнасяме към това невероятно преживяване, каквото е сексуалността?

В никакъв случай не със срам. Нито с чувство на вина, нито със страх.

Защото срамът не е добродетел, а вината не е благородство, нито страхът е чест.

Нито със сласт, защото сластта не е страст. Не и с отричане, защото отричането не е свобода. Нито с агресия, защото агресията не е желание.

И очевидно не с намерение да упражнявате контрол и да доминирате над другия, защото тези неща нямат нищо общо с Любовта.

Но... може ли сексът да се използва за лично удоволствие? Учудващият отговор е - да, защото „личното удоволствие“ е само друга дума за Любов към Себе Си.

Личното удоволствие е придобило лоша слава през годините, което е единствената причина сексът да се свързва с такова чувство за вина.

Внушавано ви е било, че не *трябва да използвате за удоволствие* нещо, което би носи толкова голямо удоволствие. Вие виждате това очевидно противоречие, но не знаете какво да правите с изводите! И така, решавате, че ако се чувствате виновни по време и след секса, това донякъде компенсира удоволствието.

Това напомня една прочута певица, която познавате всички и която тук няма да назова. Тя получава милиони долари за своите песни. Коментирайки своя успех и богатството, което ѝ е донесъл, тя каза: „Чувствам се *почти виновна*, защото толкова много обичам да правя това“.

Намекът е ясен. Щом е нещо, което обичаш да правиш, не трябва да получаваш и допълнително парично възнаграждение за него. Повечето хора печелят пари като вършат нещо, *което мразят* - или нещо, което изисква тежка работа, а не *безкрайна* радост!

И така, посланието на света е: Ако трудът ти тежи, *тогава можеш да получиш пари срещу него!*

Вие често използвате вината, за да се почувствате зле от нещо, което ви кара да се чувствате добре -така че да се примирите с Бога, който според вас не иска вие да се чувствате добре от *нищо!*

Особено не трябва да се чувствате добре по отношение радостите на тялото. И *абсолютно* в никакъв случай от (както би прошепнала баба ви) „с-е-к-с-а“...

Е, добрата новина е, че *няма нищо лошо в това да обичаш секса!*

Няма нищо лошо в това да обичаш Себе Си!

Всъщност, това е задължително.

Онова, което не е полезно за вас, е да се пристрастите към секса (както към каквото и да било). Но няма нищо лошо в това да го обичате!

Казвайте си по десет пъти дневно:

АЗ ОБИЧАМ СЕКСА.

Казвайте си по десет пъти:

АЗ ОБИЧАМ ПАРИТЕ.

А искаш ли и нещо наистина трудно? Опитай се да си повтаряш по десет пъти:

АЗ ОБИЧАМ СЕБЕ СИ!

Ето още някои неща, които не се предполага да обичате. Повтаряйте си, че ги обичате:

ВЛАСТТА

СЛАВАТА

ИЗВЕСТНОСТТА

УСПЕХА

ПОБЕДАТА

Искате ли още? Опитайте тези. Наистина ще се почувствате виновни, ако обичате следните неща:

ДА ВИ ХВАЛЯТ

ДА БЪДЕТЕ ПО-ДОБРИ

ДА ИМАТЕ ПОВЕЧЕ

ДА ЗНАЕТЕ КАК

ДА ЗНАЕТЕ ЗАЩО

Това достатъчно ли е? Почакай! Ето нещо, което трябва да предизвика върховна вина. Трябва да чувствате върховна вина, ако си кажете:

ПОЗНАВАМ БОГА.

Не е ли любопитно? През целия си живот сте принуждавани да се чувствате виновни за **НЕЩАТА, КОИТО НАЙ-МНОГО ЖЕЛАЕТЕ.**

А ето аз какво ще ви кажа: отнасяйте се с любов, обичайте, обичайте нещата, които желаете - *защото вашата любов ги привлича към вас.*

Животът се състои от тези неща. Когато ги обичате, вие *обичате живота!*

Затова направете избор в полза на секса! И направете избор в полза на силата - цялата сила, която можете да имате! И направете избор в полза на славата - цялата слава, с която можете да се сдобиете! Изберете успеха - целия успех, който можете да постигнете! Изберете *печалбата* - цялата печалба, която можете да получите!

Но не избирайте секса за сметка на любовта, а *като тържество на любовта*. Не избирайте да сте силни за сметка, а в полза на другите. Не избирайте славата като самоцел, а *за да служите на една по-висша цел*. Не избирайте успеха за сметка на другите, а *като средство да ги подкрепите*. И не избирайте печалбата на всяка цена, а *печалбата, която не коства нищо на другите*, а също им носи придобивки.

Вървете, направете избор в полза на доброто на другите - погледнете на всички като на същества, над които можете да излеете добро и го направете!

Вървете и направете избора да сте по-добри - но не по-добри от другите, а по-добри от онова, което сте били преди.

Вървете и направете избора да имате повече, но само за да имате *повече да дадете*.

И да *изберете* „да знаете как“ и „да знаете защо“ - за да можете да споделите познанието си с останалите.

И на всяка цена изберете да ПОЗНАЕТЕ БОГА. Всъщност, ИЗБЕРЕТЕ ПЪРВО ТОВА и всичко друго ще последва от него.

През целия ви живот са ви учили, че е по-добре да давате, отколкото да получавате. *Но не можете да давате нещо, което не притежавате.*

Ето защо да получавате добро за себе си е толкова важно - и е толкова неудачно да се подхожда негативно към този личен стремеж.

Очевидно е, че тук не говорим за лично облагодетелстване за сметка на другите. Нито за пренебрегване на нуждите на останалите хора. Но смисълът на живота не е в *пренебрегване на собствените нужди*.

Доставяйте си изобилно удоволствие и ще можете да доставяте и на другите изобилна радост.

Учителите по тантристки секс знаят това. Ето защо окуражават мастурбацията, която някои от вас всъщност наричат грях.

Мастурбацията ли? О, божичко - Ти наистина надмина всички граници. Как можеш да говориш за нещо подобно - как можеш дори *да споменаваш* за това - в послание, което се предполага да идва от Бог?

Ясно. Трябва да осъждам мастурбацията.

Аз самият не я осъждам, но мнозина го правят. А доколкото знам, ние пишем тази книга, за да се чете от хората.

Защо тогава съзнателно ги обиждаш?

Аз не „обиждам съзнателно“ никого. Хората са свободни да се обиждат или да не се обиждат, както намерят за добре. Но нима смяташ, че ние с теб можем искрено и открито да говорим за сексуалността, без някой да реши да се „обиди“?

Не, но все пак трябва да има някаква мярка. Не смятам, че повечето хора са готови да чуят Бог да говори за мастурбация.

Ако тази книга трябва да се ограничи до това какво „повечето хора“ са готови да чуят Бог да говори, тя ще бъде съвсем мъничка книжка. Повечето хора никога не са готови да чуят какво им казва Бог, когато Бог говори. Те обикновено чакат 2000 години.

Съгласен съм, продължавай. Вече преодоляхме първоначалния шок.

Чудесно. Само използвах това житейско преживяване (което е познато на всички, но за което никой не обича да говори), за да илюстрирам по-широка тема.

Нека повторя тази по-широка тема: *Доставяйте си изобилно удоволствие и ще можете да доставяте и на другите изобилна радост.*

Учителите по така наречения тантристки секс -което е висша форма на сексуална проява - знаят, че ако подходите към секса, зажаждали за секс, няма да можете да създадете удоволствие на партньора си и да изживеете продължително и радостно единение на душите и телата - което е висшият смисъл на сексуалността.

Затова тантристките любовници често първо се самозадоволяват, преди да се задоволят взаимно. Когато първоначалният глад бъде задоволен, по-дълбокият глад на двамата - гладът за екстаз чрез продължително сливане - може да бъде прекрасно удовлетворен.

Взаимното удоволствие е част от пълноценната изява на радостната, игрива, любовна сексуалност. То е една от няколко страни. Преживяването на коитус, или съвокупление, може да

дойде в края на двучасова любовност. А може и да не се стигне до него. За повечето от вас това е единствената цел на 20-минутно упражнение. И то, ако имате късмет!

Не очаквах, че това ще се обърне в наръчник по секс.

И не е. Но няма нищо лошо дори да беше така. Повечето хора има какво да научат за сексуалността и нейното прекрасно, благословено проявление.

И все пак, Аз се стремя само да илюстрирам по-широката си тема. Колкото повече удоволствие имате самите вие, толкова повече радост можете да вдъхнете на околните. Също, ако си доставите удоволствието да притежавате енергия и сила, вие ще можете да вдъхнете сила и на другите. Същото се отнася до славата, успеха и всичко останало, което ви кара да се чувствате добре.

И между другото, време е да разгледаме защо нещо те кара „да се чувстваш добре“.

Да, предавам се. Защо, наистина?

„Да се чувстваш добре“, това означава душата ти да възкликне: „Ето, това съм Аз!“

Случвало ли ти се е в училище учителят да извиква поименно всички и, сигнал до твоето име, ти откликваш „Тук“?

Да.

Е, „да се чувстваш добре“ е начинът, по който душата заявява „Тук съм!“

Сега мнозина хора се надсмиват над идеята „да правиш онова, което те кара да се чувстваш добре“. Те казват, че това е пътят към ада. Но Аз ви казвам: Това е пътят към *рая*!

Много, разбира се, зависи от онова, което „те кара да се чувстваш добре“. С други думи, какви преживявания те карат да се чувстваш добре? Но ето какво ще ти кажа: Никога еволюцията не се е осъществявала чрез *отричане*. Ако еволюираш, то няма да бъде, защото успешно *се отричаш* от нещата, които *знаеш*, че „те карат да се чувстваш добре“, а защото си си разрешил тези удоволствия - и си открил дори по-възвишени от тях. Защото как ще познаеш, че нещо е „по-възвишено“, ако не си вкусил „по-малките“ удоволствия?

Религията иска от хората да приемат на доверие онова, което тя твърди. Затова и всички религии се провалят.

Духовността, от друга страна, винаги ще успява.

Религията изисква да се учите от опита на другите. Духовността ви подтиква да търсите собствената си истина.

Религията не търпи Духовността. Не може да се съвмести с нея. Защото Духовността може да те наведе на *различен извод* в сравнение с определена религия - а това никоя религия не може да понесе.

Религията ви подтиква да изучавате мислите на другите и да ги приемете за собствени. Духовността ви приканва да се отърсите от чуждите мисли и да стигнете сами до своята истина.

Да „се чувствате добре“ е начинът да разберете, че мислите ви напоследък отговарят на *истината*, че думите ви съответстват на *мъдростта*, че действията ви са *любов*.

За да разберете какъв напредък сте постигнали, да определите доколко сте еволюирали, просто вижте какво ви кара да „се чувствате добре“.

Ала не се опитвайте да насилвате своята еволюция - да се принуждавате към по-бързо и по-нататъшно еволюиране - като се *отричате* от нещата, които са ви приятни и отстъпвате от тях.

Себе-отричането е себе-унищожение.

Но трябва да знаете и това - че себе-владееенето не е себе-отричане. Да владееш собственото си поведение е активен избор да вършиш или да не вършиш нещо, което се основава на собственото ти самоопределение. Ако се самоопределяш като човек, който зачита правата на другите хора, решението да не крадеш и ограбваш, да не насилваш и присвояваш едва ли ще бъде възприето като „себе-отричане“. То е себе-утвърж-даване. Затова казваме, че мерило за това докъде е стигнал човек в своята еволюция е онова, което го кара да се чувства добре.

Ако безотговорността, ако поведение, което нанася вреда, трудности и болка на другите те кара „да се чувстваш добре“, ти не си еволюирал особено.

Разковничето тук е самосъзнанието. Задача на възрастните в обществата е да формират и разпространяват това съзнание сред младите. Също така всички Божии служители трябва да повишават самосъзнанието сред всички народи, така че те да разберат, че всичко, което се прави на някого или за някого, се прави на всички или за всички - защото ние всички сме Едно цяло.

Когато изхождаш от предпоставката, че „всички ние сме Едно цяло“, фактически е невъзможно да сметнеш, че да нанесеш травма на някого може да „те накара да се почувстваш добре“. Така нареченото „безотговорно поведение“ от само себе си изчезва. Високо еволюираните същества се стремят да живеят според тези критерии. От гледна точка на тези критерии Аз ти казвам: *Позволи си всичко, което може да ти предложи животът - и ще откриеш, че той има да ти предложи много повече, отколкото предполагаши.*

Ти си онова, което преживяваш. Преживяваш онова, което проявяваш. Проявяваш онова, което имаш да проявиш. Имаш да проявиш онова, което си позволяваш.

Това е прекрасно - но може ли да се върнем към първоначалния въпрос?

Да. Аз съм създал два пола по същата причина, поради която съм вложил „ин“ и „ян“ във всичко - в цялата вселена! Те са *част* от ин и ян - мъжкото и женското начало. Те са най-висшето жизнено проявление на тези енергии във вашия свят.

Двата пола представляват форми на ин и ян. Една от *много* им *физически форми*.

Ин и ян - това са противоположностите тук и там... това и онова... горе и долу, горещо и студено, голямо и малко, бързо и бавно - материята и антиматерията...

Всички тези противоположни страни са необходими, за да изпитате живота такъв, какъвто го познавате.

Как най-добре да изживим така наречената сексуална енергия?

Любовно. Открито. Игриво. Радостно.

Бурно. Страстно. Съкровено. Романтично. С чувство за хумор. Спонтанно. Затрогващо. Изобретателно. Разкрепостено. Чувствено.

И, разбира се, Многократно.

Някои твърдят, че единствената оправдана цел на човешката сексуалност е възпроизводството.

Глупости. Възпроизводството е щастлива последица, а не логическа предпоставка на човешкото сексуално преживяване. Представата, че сексът е само за това, за да се създават деца, е наивна, а идеята, която естествено следва от тази мисъл, че сексът трябва да се прекрати след като и последното дете бъде заченато, е нещо по-лошо от наивна. Тя е насилие над човешката природа - а това е природата, която Аз съм ви дал.

Сексуалното проявление е неизбежен резултат от един изконен процес на привличане и ритмичен енергиен поток, който поддържа пламъка на живота.

Аз съм вложил във всичко енергия, която предава своя импулс на цялата вселена. Всеки човек, животно, растение, скала, дърво - *всеки* физически обект - излъчва енергия, подобно на радиопредавател.

В този момент *ти* излъчваш енергия от центъра на своето същество във всички посоки. Тази енергия - която си ти самият - се разгръща навън под формата на вълна. Енергията се отдалечава от теб, преминава през стени, отвъд планини, отвъд луната и върви към Вечността. Тя *никога, по никакъв начин не спира*.

Всяка мисъл, която някога си имал, нюансира тази енергия. (Когато мислиш за някого, ако този човек е достатъчно чувствителен, той или тя *би го почувствал*.) Всяка дума, която някога си произнесъл, придава форма на тази енергия. Всичко, което си направил, се отразява върху тази енергия.

Вибрацията, скоростта, дължината на вълната, честотата на твоите излъчвания се променят и преобразяват постоянно с твоите мисли, чувства, думи и действия.

Често си чувал думите, че трябва да „изпращаш положителни вибрации“ и това е точно така. Съвсем правилно!

И всички други хора, разбира се, правят същото. Така че етерът - „разстоянието“ помежду всички ви - е *изпълнено с енергия*. Това е Матрица от кръстосващи се и непрестанно преливащи „вибрации“, която образува една посложна тъкан от тази, която човек въобще може да си представи.

Тази тъкан представлява онова комплексно поле, в което живеете. То е *могъщо* и може да повлияе на *всичко*. Включително и на *тебе самия*.

И тогава ти на свой ред изпращаш „вибрации“, които са повлияни от вибрациите, които сам си възприел и на които си бил подложен, а те на свой ред се добавят към общата Матрица и я променят - което на свой ред въздейства върху енергийното поле на всички останали, което влияе

върху вибрациите, които те излъчват, а те въздействат върху Матрицата - която въздейства върху теб... и така нататък.

Би могъл да решиш, че това е фантазьорска илюзия -но случвало ли ти се е да влезеш в стая, „където атмосферата е толкова натегната, че не може да се диша“?

Чувал ли си за учени, които едновременно работят по един и същ проблем - на противоположните части на глобуса - като всеки работи по проблема без нищо да знае за другия и двамата изведнъж едновременно достигат до едно и също заключение - напълно независимо един от друг?

Това са често срещани явления и едни от поочевидните проявления на Матрицата.

Матрицата - съвкупното настоящо енергийно поле в обхвата на всяка конкретна величина - представлява мощна вибрация. Тя може пряко да влияе, да въздейства и *създава* физически обекти и събития.

(„Когато двама и повече се съберат в Мое име...“)

Популярната психология е назовала тази енергийна Матрица „колективно Съзнание“. Тя може да въздейства върху всичко на вашата планета и действително го прави: изгледите за война и шансовете за мир; геофизичните трусове или спокойното състояние на планетата; разпространяващи се заболявания или повсеместно добруване.

Всичко е плод на съзнанието.

Същото се отнася и до по-специфичните условия и събития в личния ти живот.

Всичко това е чудесно, но какво общо има със секса?

Имай търпение. Ще стигна и до това.

Целият свят е в непрестанен процес на обмен на енергия.

Твоята енергия напират и засяга всичко останало. Всички и всичко останало засяга теб. Но ето че се случва нещо много интересно. В някаква точка между теб и всичко останало - тези енергии *се срещат*.

За да опишем по-нагледно нещата, нека си представим двама души в една стая. Те са на два противоположни края на стаята, отдалечени един от друг. Ще ги наречем Том и Мери.

Личната енергия на Том излъчва сигнали спрямо Том в 360-градусова окръжност в цялата вселена. В частност тази енергийна вълна достига до Мери.

Мери в същото време излъчва собствената си енергия и част от нея достига до Том.

Но тези енергии се срещат по средата между Том и Мери по неподозиран от тях самите начин,

Тук енергиите се съединяват (спомнете си, че тези енергии са *физически феномен*; те могат да се *измерят и почувстват*) и се съчетават така, че образуват нова енергийна единица, която ще наричаме „Томери“. Това е съчетаната енергия на Том и Мери.

Том и Мери спокойно биха могли да нарекат тази енергия Съвместното Ни Тяло - защото тя е точно това: едно енергийно тяло, с което и двамата са свързани и което и двамата хранят постоянно с енергия, която се излъчва към него и което *излъчва обратно* енергия към своите „дарители“ по канала или струната, или нишката, която винаги съществува в Матрицата. (Всъщност Матрицата е тъкмо този „канал“.)

Това *преживяване* на „Томери“ е *истината* за Том и Мери. И двамата се чувстват привлечени към това Свято Общение. Защото чувстват по канала върховната радост на Съвместното тяло, формирано помежду им, на Благословения си Съюз.

Том и Мери, макар и далеч един от друг, могат да почувстват - *по физически начин* - онова, което става в Матрицата. И двамата се чувстват неотменно *привлечени* от това преживяване. Те имат желание да бъдат един с друг! И то веднага!

Тук влиза в действие тяхното „възпитание“. Светът ги е учил да не избързват, да не се доверяват на чувствата си, да се пазят да не бъдат „наранени“, да се въздържат.

Ала душата... Желаете да познае „Томери“ - *още сега!*

Ако двамата имат шанс, те ще отстояват свободата си да се отърсят от страховете си и да повярват, че любовта е всичко, което съществува.

Тези двама души непреодолимо са привлечени към Съвместното Си Тяло. ТОМЕРИ вече се преживява на *метафизично ниво* и Том и Мери ще пожелаят да го преживеят и *физически*. Това ще ги сближи. Не един към друг. Така може да се стори на страничния наблюдател. Те всъщност се

опитват да постигнат ТОМЕРИ. Стремят се да постигнат това място на Божествен Съюз, който вече съществува помежду им. Мястото, където те вече знаят, че са Едно цяло. Стремят се да изживеят чувството да бъдат Едно цяло.

И така те се стремят към „чувството“, което изживяват и, скъсявайки разстоянието, което ги разделя, те „скъсяват нишката“ и енергията, която и двамата изпращат на ТОМЕРИ, изминава по-кратко разстояние и така става по-интензивна.

Сега те са само на крачка един от друг. Съвместното им Тяло ярко свети. Вибрира с огромна честота. „Връзката“, която се насочва и изхожда от ТОМЕРИ е по-уплътнена, по-широка, светла, гори от протичането на невероятна енергия. Двамата „горят от Желание“. Наистина!

Стават все по-близки.

Ето че се докосват.

Чувството е почти непоносимо. Изключително. В момента на докосване те чувстват цялата енергия на ТОМЕРИ - цялата сгъстена, интензивна, единна субстанция на тяхното Съвместно Същество.

Ако отворите сетивата си, ще почувствате тази неуловима, сублимна енергия да потръпва при докосване - понякога тръпките ще преминават през вас - или ще почувствате топлина при докосването - или топлина, която внезапно ще се разлее по цялото ви тяло, но ще бъде концентрирана в най-ниската чакра, тоест енергиен център.

Тя ще „гори“ там особено силно и Том и Мери ще изпитат страст един към друг!

Сега те се прегръщат и преодоляват пространството помежду си. Том, Мери и Томери вече са в единно пространство. Том и Мери могат да *усетят* Томери по-между си - и им се ще да се приближат още повече -буквално да се слоят с Томери. Да се превърнат физически в Томери.

Аз съм дал възможност за подобно сливане на мъжко-то и женското тяло. В този момент телата на Том и Мери са готови да се слоят. Тялото на Том е готово буквално да проникне в Мери. Тялото на Мери е готово буквално да приеме Том.

Тази тръпка, това горене е повече от силно. То е... неопишуемо. Двете физически тела се сливат. Том, Мери и Томери стават Едно цяло. В *плът*.

Енергиите продължават да протичат през тях. Непреодолимо. Страстно.

Те се надигат. Движат се. Не могат да се наситят един на друг, иска им се да бъдат още по-близо. Те копнеят да бъдат близо. Близо. Още по-близо.

Те избухват - буквално - и физическите им тела са целите в конвулсии. Вибрацията изпраща тръпки до връхчетата на пръстите им. В избухването на тяхното Единение те познават Бога и Богинята, Алфата и Омегата, Всичко и Нищо - Същността на Живота - Преживяват Битието.

Стават и някои химически процеси. Двамата стават Едно цяло - и едно *трето* цяло често се създава във *физическа форма*.

Така се създава *видимо проявление* на ТОМЕРИ. Плът от тяхната плът. Кръв от тяхната кръв.

Те *създават живот* в буквалния смисъл!

Нима не би казах, че вие *сте Богове*?

Това е най-красивото описание на човешката сексуалност, което съм чувал.

Човек вижда красотата винаги, когато иска да я види. И вижда грозота там, въдето се страхува да види красотата.

Ще се учудиш, когато разбереш колко много хора възприемат онова, Което току-що описах, като грозно.

Никак няма да се учудя. Вече съм бил свидетел на това с колко много страх и грозота хората са натоварили секса. Но Ти остави настрана множество въпроси.

Готов съм да им отговоря. Но позволи ми да продължа още малко разказа си, преди да започнеш да ме затрупваш с тях.

Да, *моля*.

Този... танц, който току-що описах, това енергийно взаимодействие, което обясних, се осъществява непрекъснато - във *всичко*.

Вашата енергия - която се излъчва от вас като Златиста Светлина - е в постоянно взаимодействие с всичко и всички. Колкото сте по-близки, толкова по-интензивна е тази енергия. А колкото сте по-далечни, толкова енергията е по-неуловима. Но в нито един момент не сте напълно лишени от връзка с *всичко останало*.

Съществува точка, междинна за Вас и всеки друг съществуващ човек, място и обект. Тук се срещат две енергии, формирайки трета, не толкова плътна, но също така реална енергийна цялост.

Всеки и всичко на планетата - и във вселената - излъчва енергия във Всички посоки. Тази енергия се слива с всички останали енергии, съчетавайки се в комплексни системи, които не могат да се анализират дори и от най-мощните ваши компютри.

Съчетаващите се, преливащи, преплетени енергии, които протичат между всичко в така наречения физически свят, са тъкмо това, което го държи в единство.

Това е Матрицата, за която говорих. По тази матрица вие изпращате сигнали един на друг - послания, мисли, изцеления и други физически ефекти - пораждани понякога от отделните индивиди, но най-често от масовото съзнание.

Тези безчислени енергии се привличат помежду си, както вече казах. Това се нарича Закон на Привличането. Според този Закон, Себеподобните привличат Себеподобни.

Сходните Мисли привличат Сходни Мисли по Матрицата - и когато достатъчно от тези сходни енергии „се струпат“, така да се каже, вибрациите им натезават, забавят се и някои се превръщат в Материя.

Мислите създават физическа форма - и когато мнозина хора мислят по един и същ начин, много голяма е вероятността техните мисли да формират Реалност.

(Затова Обещанието „Ще се моля за теб“ има такава сила. Има толкова много свидетелства за ефективността на общата молитва, че може да се напише цяла книга по този въпрос.)

Вярно е също така, че мислите, които не са специално молитви, също пораждат „последници“. Повсеместното съзнание за страх, например, или гняв, или липса, недостиг, може да породи подобен резултат - в световен мащаб или на определено място, където тези колективни представи са най-силни.

На Земята, например, страната, наречена Съединени щати, продължително време е имала самосъзнанието, че е нация „благословена от Бога, неразделна, където има свобода и справедливост за всички“. Не е случайно, че тъкмо тази нация се издигна и стана най-процъфтяващата на Земята. Няма нищо чудно и в това, че тази нация започва да губи всичко онова, за което е вложила толкова много усилия - защото като че ли този народ е загубил тази своя визия.

Изразът „благословена от Бога, неразделна“ е бил разбиран съвсем буквално - като Универсална Истина за Единност; Едно цяло: Матрица, която е трудно да се унищожи. Ала Матрицата е отслабнала. Религиозната свобода постепенно се е превърнала в чувство за религиозна правота, която граничи с религиозна нетърпимост. Свободата на личността изчезна, заедно с чувството за лична отговорност.

Идеята за „личната отговорност“ се изопачи така, че да означава „всеки сам за себе си“. Тази философия се представя като връщане назад към американската традиция на суров индивидуализъм.

Но първоначалното чувство за лична отговорност, върху което се гради Американската идея и Американската мечта, се открива в дълбокия смисъл и висшата проява на Концепцията за *Братска любов*.

Онова, което направи Америка велика, не е че всеки се е борил сам за собственото си оцеляване, а това, че всеки човек е поемал отговорност за оцеляването на *всички*.

Америка е страна, която не обръща гръб на гладните, никога не казва „не“ на онези, които са в нужда, приютява измъчените и бездомните и е готова да сподели своето изобилие със света.

И въпреки всичко, колкото по-велика става Америка, толкова по-алчни стават американците. Не всички, но мнозина сред тях. А с течение на времето, все повече и повече. Ето защо другите трябва да имат все по-малко и по-малко.

Алчността замества великодушието в американския характер и остава все по-малко място за съпричастие със слабите. На неуспелите им се казва, че „само те са си виновни за това“, че не са богати. В края на краищата, Америка е страна на големите възможности, нали така? Никой, освен неуспелите, не е признавал, че американските възможности са ограничени *институционално* до онези, които вече са заели позиции. Общо взето, неуспелите включват много малцинства, основани на цвета на кожата или пола.

Американците са станали надменни и по отношение на света. Докато милиони хора по земята умират от глад, американците изхвърлят ежедневно такива количества храна, които биха

могли да нахранят цели народи. Америка е щедра към някои наистина - но нейната външна политика все повече започва да изявява егоистичните ѝ цели и интереси. Тя помага на останалите само когато това ѝ е изгодно. (Тоест, когато служи на интересите на американската върхушка, на най-богатия американски елит или на военната машина, която защитава този елит - и неговите служители.)

Американският основополагащ идеал - идеалът на Братска любов - е дълбоко ерозирали. Днес на всяко споменаване на израза „грижа за брат си“ се противопоставя афоризъм за това да разчиташ сам на себе си или острота по отношение на неуспелите, които се осмеляват да искат онова, което им се полага, да искат справедливост и компенсации за тяхната онеправданост.

Всеки е *длъжен* да поеме отговорност за себе си - това е неопровержима истина. Но Америка - и вашият свят - може да се развива успешно само когато всеки човек поеме отговорност за *всички вас като Цяло*.

И така, Колективното Съзнание поражда Колективни резултати.

Точно така. И това е било демонстрирано многократно през цялата позната история.

Матрицата привлича всичко в себе си - точно както учените описват така наречената Черна дупка. Тя привлича сходна енергия към сходна енергия, като дори постига привличане на физически обекти един към друг.

Тези обекти трябва да могат да се отблъскват - да се отдалечат - защото в противен случай ще се слепят завинаги - фактически изчезвайки в настоящата си форма и приемайки нова форма.

Всички същества, притежаващи съзнание, интуитивно знаят това, затова всички същества, притежаващи съзнание, *избягват* Постоянния Център на Сливане, за да съхранят отношенията си с другите същества. В противен случай, те биха се слели с всички останали същества, преживявайки Вечното Единство.

Това е състоянието, от което сме произлезли.

Отдалечавайки се от това състояние, ние сме постоянно привличани към него.

Тези приливи и отливи, движенията на „приближаване и отдалечаване“ съставляват основният ритъм на вселената и на *всичко в нея*. Това е секът - Синергична Енергия на Обмен.

Вие непрестанно чувствате привличане и порив за сливане помежду си (и с всичко в Матрицата), а след това, в Момента на Сливане се отблъсквате по силата на съзнателен избор, отдалечавайки се от Единството. Вашият избор е да останете свободни от Единството, за да можете все отново и отново да *го преживявате*. Защото когато се превърнете в част от това Единство и *останете* в него, няма да можете да го *познавате* като Единство, защото няма да познавате и Разделението.

Казано по друг начин: За да Се познае Бог като Всичко, Той трябва да се познае като извън това Всичко.

Във вас - както и във всяка друга енергийна единица на вселената - Бог познава Себе Си като Частица във Всичко - и така Си дава възможност да се познае като всичко във всичко от Собствен Опит.

Аз мога да преживея онова, което съм, като преживея онова, което не съм. И все пак, *аз съм* онова, което не съм - така се проявява Божествената Дихотомия. Оттам и твърдението: Аз Съм онова, което Съм.

Както казах, тези естествени приливи и отливи, този естествен *ритъм* на вселената характеризира целия Живот - включително създаването на живота във вашата реалност.

Вие се привличате един друг сякаш от непреодолима сила, само за да се отдръпнете и разделите след това и отново жадно, страстно, непреодолимо да търсите пълно сливане.

В сливане-отделяне, сливане-отделяне, сливане-отделяне танцуват телата ви в едно движение толкова основно, толкова *инстинктивно*, че вие почти не си давате съзнателно сметка за него. На някакъв етап това става автоматично. Няма нужда никой да казва на вашите тела какво трябва да правят. Те просто го правят - по силата на самия живот.

Това е самият живот, който се проявява като самия живот.

И това е самият живот, който създава нов живот издън самото му преживяване.

Целият живот се изявява в този ритъм; целият живот Е този ритъм.

И така, животът е проникнат от нежния ритъм на Бога - онова, което наричате Жизнени цикли.

Храната расте с такава цикличност. Слънца се взривяват, свиват се и се взривяват отново. Вселени вдишват и издишват. Всичко, съвсем всичко става в определени цикли, в ритми, чиито вибрации съответстват на честотите на Бога/Богиня - на Всичко.

Защото Бог е Всичко и Богинята е всичко и нищо друго не съществува. И всичко, което е съществувало, е сега и всякога *ще бъде* и светът никога няма да свърши.

Амин.

8.

Интересното, когато човек говори с Теб, е, че Ти винаги го оставяш с повече въпроси, отколкото са отговорите. Сега у мен се зародиха въпроси за политиката наред със секса!

Някои твърдят, че политиката и сексът са едно и също, и че в политиката винаги се стига до...

Почакай! Нима смяташе да употребиш неприлична дума? Е, да, имах намерение малко да те шокирам.

Хей, хей! Спести ми това! От Бог не се очакват подобни приказки!

А защо тогава вие ги използвате? Повечето от нас не го правят. Нищо подобно.

Хората, които имат страх от Бога, не използват такива думи.

А, разбирам. Нужно ви е да имате страх от Бога, за да не го обиждате.

И кой ви е казал, освен това, че Аз се обиждам от някаква си дума?

А и не смятате ли, че е странно дума, която някои измежду вас употребяват, когато преживяват върховна страст, за да кажат колко прекрасен е сексът - същата тази дума да бъде най-голяма обида. Това не говори ли за начина, по който се отнасяте към сексуалността?

Тук ми се струва, че малко бъркаш. Не смятам, че хората използват тази дума, за да опишат прекрасно истински романтично сексуално преживяване.

О, така ли? Бил ли си напоследък в някои спални? Не. Ами Ти?

Аз съм във всички, и то през цялото време. А, това може да накара човек да се чувства много удобно.

Какво? Искаш да кажеш, че нещата, които вършите в спалните си не бихте ги вършили пред Бога...?

Повечето хора не биха се чувствали много удобно, ако някой ги наблюдава, а особено пък Бог.

Въпреки това, в някои култури - сред аборигените и някои полинезийци - любов се прави съвсем открито.

Е да, но повечето хора не са постигнали чак такова ниво на съвършенство. Да, фактически такова поведение се смята по-скоро за назадничаво, примитивно физическо състояние.

Тези народи, които наричате „езичници“, притежават огромно уважение към живота. Те не познават насилието, в техните общества не съществува фактически убийството. Вашето общество поставя секса като нещо скрито, докато сексът е много естествено, нормално човешко действие. А после става така, че хора биват убивани открито. Точно това е цинизмът!

Превърнали сте секса в мръсно, срамно табу и се притеснявате да правите секс.

Нищо подобно. Повечето хора просто имат различно, повисше разбиране за благоприличие по отношение на секса. Те смятат, че то трябва да бъде интимно, дори сакрално действие в едни взаимоотношения.

Липсата на откритост не е равностойна на сакралност. Повечето от най-сакралните човешки ритуали се извършват публично.

Не смесвайте прикритостта със святост. Повечето от вашите най-непочтени действия се извършват прикрито, а най-положителното си поведение вие правите публично.

Това не е аргумент в полза на публичния секс. Искам само да кажа, че прикритостта съвсем не означава святост, нито пък публичността лишава човека от нея.

Що се отнася до благоприличието, тази едничка дума и поведенческите представи, които се крият зад нея, са лишили хората от по-големи радости, отколкото които и да са други човешки измислици, с изключение на тази, че Бог наказва, която вече е довършила всичко.

Ти явно не вярваш в благоприличието?

Проблемът с благоприличието е, че някой трябва да наложи правилата, на които то да

отговаря. Това автоматично означава, че вашето поведение се ограничава, насочва, диктува от някой друг и от неговите представи за онова, което може да ви направи щастливи.

По отношение на сексуалността, както и на всичко останало, това може да доведе до „голямо ограничаване“. Може да бъде направо смазващо.

Не мога да си представя нищо по-тъжно от мъж и жена, които биха искали да преживеят някои неща, но се въздържат, защото смятат, че онова, за което мечтаят, за което фантазират, ще наруши „Нормите на Благоприличие“!

Забележи, това не е нещо, което те не биха направили, но то нарушава „благоприличието“.

Не само по отношение на сексуалния живот, но изобщо в живота, никога недей да се отказваш само защото би нарушил нечии представи за благоприличие.

Ако трябваше да имам, той щеше да гласи: - **НАРУШАВАЙТЕ БЛАГОПРИЛИЧИЕТО!**

Определено бих поставил такъв надпис във всяка спалня.

Но нашето усещане за онова, което е „редно“ и „нередно“, Всъщност поддържа единството на обществото. Как бихме могли да съжителстваме едни с други, ако нямаме съгласие за тези неща?

„Благоприличието“ няма нищо общо с вашите относителни ценности и представи за „редно“ или „нередно“. Вие бихте могли да сте съгласни „да се убие човек“, но няма е „нередно“ да тичаш гол в дъжда? Вие може всички да сте съгласни, че е „нередно“ да правиш секс с жената на близкия си, но „нередно“ ли е да правиш секс със собствената си жена по начин, който Ви доставя особено удоволствие?

„Благоприличието“ рядко е свързано с правните ограничения, много по-често с проблеми за това какво е „прието“.

„Приетото“ поведение не винаги е във „ваш интерес“. Това рядко е поведението, което ви прави щастливи.

Да се върнем на сексуалността. Искаш да кажеш, че всяко поведение е приемливо, доколкото е по взаимно съгласие на участващите в него и засегнатите?

А не се ли отнася това за всичко в живота? Но понякога ние не знаем кои са засегнатите, нито как...

Със сигурност имате усещане за това. Всъщност трябва да можете да си дадете сметка, а когато искрено не знаете, не можете да се досетите, винаги трябва взните да се наклонят на страната на Любовта.

Основният въпрос във ВСЯКО решение е „какво Любовта би направила в този случай“?

Любовта към себе си, любовта към другите, които са засегнати или участващи.

Ако обичате един човек, вие не бихте направили нищо, което би го засегнало според вашите разбирания. Ако имате съмнение или проблем, ще почакате, докато си го изясните.

Но това означава, че другите могат да те държат за „заложник“. Достатъчно е да кажат, че това и това ще ги нарани и действията ти биват ограничени.

Само от твоето Аз. Нима сам не би ограничил своите действия до тези, които не нанасят вреда на обичаните от теб хора?

Ами ако се почувствам аз засегнат, когато не бива да извършвам нещо?

Тогава трябва да кажеш на обичания от теб човек истината, че се чувстваш наскърбен, объркан, смазан от това, че не можеш да направиш еди какво си. Трябва да му кажеш, че искаш да направиш това и че молиш за неговото съгласие и позволение.

Трябва да се стремиш да постигнеш тазова съгласие, да стигнете двамата до съгласие, да изработите такава стратегия на поведение, от която и двамата да спечелите.

Но ако не може да се намери такава стратегия, тогава какво?

Тогава отново ще повторя нещо, което казах и преди:

*Предателството
на себе си,
за да не предадеш друг
е*

ПРЕДАТЕЛСТВО

въпреки всичко.

То е

НАЙ-ВЪРХОВНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО.

Както е казал Шекспир:

*Бъди на себе си във всичко верен
и както ден след нощ от туй ще следва,
че няма никога да се окажеш
неверен и към другите.*

Но човек, който винаги „задоволява“ това, което му се ще, се превръща в голям егоист. Не мога да повярвам, че Ти защитаваш това.

Ти изхождаш от позицията, че човекът винаги ще направи „егоистичен избор“. Но Казвам ти: Човек е способен да направи най-висшия избор.

И ще ти кажа още и това: Най-висшият избор не винаги е изборът, който изглежда, че служи на някой друг.

С други думи ние трябва да поставим себе си на първо място.

О, винаги трябва да поставяте себе си на първо място! Тогава в зависимост от онова, което се опитвате да постигнете или се опитвате да преживеете ще правите своя избор.

Когато целта - целта на вашия *живот* - е висока и изборите, които правите ще бъдат възвишени.

Да поставяте себе си на първо място, не означава да бъдете „егоисти“ - то означава да имате съзнание за това кои сте.

Ти поставяш човешките дела на твърде широка основа.

Само когато човек упражнява най-висшата свобода, той може да постигне най-висш растеж и само тогава развитието е възможно.

Ако единственото, което правите е да следвате правилата, наложени от някой друг, няма да можете да се развивате, а само да се подчинявате.

Противно на вашите собствени разбирания, Аз не искам от вас подчинение. Подчинението не означава развитие, а Аз искам от вас развитие и израстване.

И ако ние не „израстваме“, значи ще ни изпратиш в ада, така ли?

Това не е вярно, но ние разгледахме този въпрос в първа книга и ще го разгледаме по-подробно в книга трета.

Добре. И така в тези широки параметри, които изложи, може ли да задам още няколко въпроса за секса, преди да приключим с тази тема?

Задай ги.

Щом като сексът е толкова прекрасна страна на човешкия опит, защо мнозина духовни учители препоръчват въздържание и защо толкова много светци открито са се въздържали от секс?

По същата причина, по която са се въздържали от много житейски неща. Тия хора, които са еволюирали до висши нива на разбиране, поставят телесните си желания в хармония с душевните.

Вие сте триизмерни същества и повечето хора преживяват себе си само като тяло. Дори и разума си преставате да развивате. Още на трийсетгодишна възраст никой вече не чете. Никой не пише. Никой не преподава знанията си. Никой не учи, Разумът бива забравен. Той не се подхранва, не се разгръща. Нищо не се влива в него. Не се и изисква нищо, освен минимумът. Умът не се захранва, той не се пробужда, той се приспива, притъпява. Вие правите всичко, за да не използвате активно своя разум - телевизия, филми, жълта литература. Каквото щете правете, само недейте да мислите, недейте да мислите, *недейте да мислите!*

Така че повечето хора изживяват живота си на телесно ниво. Хранят тялото си. Обличат тялото си. Предоставят на „тялото необходимото“. Повечето хора не прочитат по една свята книга - имам предвид книга, от която *да научат* нещо, години наред, но могат да ти кажат цялата програма на телевизията за седмицата. В това има нещо изключително тъжно.

Истината е, че повечето хора *не желаят да мислят*. Те избират свои водачи, подкрепят правителства, приемат религии, които не изискват *независимо мислене*.

„Облекчете ме. Кажете ми какво трябва да правя.“ Повечето хора желаят това. Къде да седна? Кога да стана? Как да поздравя? Кога да платя? Какво искате от мене да направя?

Какъв е редът? Докъде мога да се простирам? Кажете ми, кажете ми, кажете *ми*. Аз ще го направя - само някой трябва да ми каже!

А после се отвращават, обезкуражават. Изпълнили са всички предписания, така както им е било казано. Къде са сбъркали? Кога нещата не са станали както трябва? Защо всичко се разпада? То се е разпаднало в момента, в който сте се отказали да използвате разума си - най-голямото творческо оръдие, с което разполагате.

Време е отново да се сприятелите със своя разум, да се сближите с него - той се чувства толкова самотен. Да го нахраните - той е толкова прегладнял.

Някои от вас - малцина - са разбирали, че вие имате както тяло, така и разум. И те са се отнасяли с разума си добре. И въпреки това, дори и хората, които зачитат своя разум и онова, което се създава чрез разума, не са се научили да използват този свой разум с повече от една десета от неговия Капацитет. Ако знаехте на какво е способен вашият ум, никога нямаше да престанете да използвате неговите чудотворни сили.

И ако разбирате, че малцина са хората сред вас, които живеят освен чрез тялото и чрез разума си, броят на онези, които гледат на себе си като на триизмерни същества, съставени от ТЯЛО, РАЗУМ и ДУХ, е направо нищожен.

И все пак вие сте триизмерни същества. Вие не сте само тяло, но не сте и само тяло с разум.

Подхранвате ли своята душа? Забелязвате ли я? Лекувате ли я, или я наранявате? Разбивате ли я, или я изтощавате? Разгръщате ли я, или я стеснявате?

Самотна ли е вашата душа, както и вашият разум? Не е ли дори още по-пренебрегната и от него? Кога за последен път почувствахте, че давате израз на душата си? Кога за последен път плакахте от радост? Кога за последен път писахте стихове? Създавахте музика? Танцувахте в дъжда? Опекохте пай? Нарисувахте нещо? Залепихте нещо, което е било счупено? Целунахте едно дете? Заровихте лицето си в една котка? Разхождахте се по хълма? Плувахте гол? Разхождахте се при залез? Свирихте на хармоника? Разговаряхте с някого до зори? Любихте се с часове на морския бряг, в гората? Общувахте с природата? Общувахте с Бога?

Кога беше последният път, когато седнахте сам с тишината, потъвайки в дълбините на своето същество? Кога за последен път казахте здравей на своята душа?

Когато живеете като едностранно създание, потопени дълбоко в проблемите на тялото? - Парите. Сексът. Властта. Притежанията. Физически стимулатори и задоволяване. Сигурност. Слава. Финансови придобивки.

Когато живеете като двустранно създание, разгръщайки своите интереси, така че да включат проблемите на разума - приятелство; творчество; разгръщане на нови мисли, нови идеи, поставяне на нови цели, нови предизвикателства; личностно израстване.

Когато живеете като тристранно създание, вие най-сетне намирате хармония в себе си. Вашите интереси включват и проблемите на душата - духовното самоопределение; целта на живота; връзката с Бога; пътеката на еволюция; духовното израстване; върховното предопределение.

Когато еволюирате към все по-висши и по-висши състояния на съзнанието, вие постигате цялостна реализация на всеки аспект на вашето същество.

Но еволюция не означава да се *откажете* от някои аспекти на своя Аз за сметка на други. Тя просто означава да разгърнете своя фокус; да отвърнете очи от пълното, изключително съсредоточаване върху един от аспектите, за да се отнесете с искрена любов и оценка към всички аспекти.

Защо тогава толкова много духовни учители препоръчват пълно въздържание от се!с?

Защото не са убедени, че хората могат да постигнат равновесие. Те смятат, че сексуалната им енергия - и енергиите, свързани с други земни преживявания - е твърде мощна, за да бъде овладяна, да бъде поставена в хармония. Те вярват, че въздържанието е *единствения* начин, за да се постигне духовна еволюция, а не просто един от *резултатите* на тази еволюция.

Но не е ли истина, че някои високо еволюирали същества действително са се отказали от секса?

Не са се „отказали“ в класическия смисъл на думата. Това не е принудително отказване от нещо, което ти се иска, но знаеш, че не е хубаво да го имаш. Това е просто освобождаване, отвръщане на погледа, както човек се отказва от втори десерт, не защото десертът не е добър, не дори защото не е добър за самия него, а просто защото, колкото и да е прекрасен десертът, човек вече е получил достатъчно.

Когато по тази причина човек се отказва от секса, то е, защото иска да се откаже. Но това с

нищо не го задължава. Човек просто може никога да не реши, че е имал достатъчно и може винаги да иска този опит в хармония с всички останали опитности на това да Бъдеш.

И тук няма нищо лошо. Всичко е наред. Хората, които са сексуално активни, не са по-малко просветлени, нито по-малко еволюирали от онези, които са сексуално неактивни.

Онова, от което просветлението и еволюцията наистина карат човека да се откаже, е *пристрастеността* към секса, *дълбоката потребност* да имаш това преживяване, поведението, което не можеш да овладееш.

Същото се отнася и за *пристрастеността* към парите, властта, сигурността, притежанията и другите преживявания на тялото. Но това не означава, че вие не трябва искрено да ги цените и трябва да се отказвате от тях. Трябва да можете да оцените всичко в Живота, защото по този начин зачитате Процеса, който Аз съм сътворил. Презрението към живота и към всяка от неговите радости - дори и най-основните физически радисти - е презрение към Мене, Твореца.

Защото, когато наричате моето творение несвято, как бихте наредели Мене? Когато се отнасяте към онова, което съм сътворил, като към нещо свято, вие го преживявате като нещо свято и по този начин преживявате и Мене като свят.

Но Казвам ви: Аз не съм създал *нищо*, достойно за презрение и както е казал Шекспир „нищо не е зло, освен ако не го мислим за такова“.

Това ме навежда на още един последен въпрос за секса. Позволен ли е всякакъв секс между възрастни хора, които са съгласни да го правят?

Да.

Имам предвид „извращения“ секс? Секса без любов, хомосексуалния секс?

Първо нека още веднъж дадем ясно да се разбере, че неодобрението не е работа на Бога. Аз не седя тук да раздавам присъди, като наричам едно действие Добро, а друго Лошо.

(Както знаеш, обстойно говорих на тази тема в първа книга.)

Сега при тези условия на пътя на еволюция, който сте поели, само вие може да решите кое е добро и кое не във връзка с твоя въпрос.

Съществува обаче една по-широка перспектива, от която еволюираните души могат да се ръководят.

Никое поведение, което наскърбява или наранява друг човек, не води до бърза еволюция.

Има и още едно правило, от което бихте могли да се ръководите.

Никое действие, което включва и друг човек не бива да бъде предприемано, без съгласието на другия.

Нека сега разгледаме въпросите, които ти повдигна в контекста на тези максими.

„Екстравагантен“ секс? Ами, ако той не причинява болка на никого и се прави със съгласието на двете страни, каква е причината да бъде определян като „нереден“?

Секс без любов? Секс заради самия секс. Това е било поставяно под въпрос от началото на времето. Често си мисля, когато чуя този въпрос, че бих искал да вляза в някоя стая с хора и да ги запitam: „Има ли някой тук, който нито веднъж да не е правил секс извън отношения на дълбока, дълготрайна любов, на която напълно си се посветил и с която *дивееш*? Ако има такъв човек, нека си вдигне ръката.“

Искам, да кажа следното: *Всичко*, което се прави без любов, не е най-прекия път към Бога!

Дали това е секс без любов или спагети без любов и кюфтета без любов, ако си приготвил пиршеството и го консумираш без любов, ти се лишаваш от най-изключителната част на преживяването.

Дали има нещо нередно да се лишиш от това? Тук отново „нередно“ не е най-подходящата дума. По-скоро може да се определи като „неблагоприятно“ от гледна точка на вашето желание да еволюирате като висши духовни същества, колкото се може по-бързо.

Хомосексуалният секс? Много хора искат аз да заявя, че съм срещу хомосексуалността - и нейните прояви. Но аз не раздавам присъди по отношение на един или друг избор, който правите.

Хората желаят да правят всякакви ценностни преценки по отношение на *всичко*. А аз някак си им нарушавам удоволствието. Не съм склонен да се присъединявам към техните присъди, което е особено неудобно за онези, които казват, че аз съм раздавал същите тези присъди.

Моето наблюдение е следното: Имало е време, когато хората са смятали, че бракът между хора от различни раси не само че не е препоръчителен, но *нарушава Божия закон*. (Колкото и чудно

да е някои хора продължават да мислят така.) Те посочват Библията като авторитет в това отношение - по същия начин както се позовават на нея като авторитет по въпросите, свързани с хомосексуалността.

Искаш да кажеш, че няма нищо лошо в това хора от различни раси да сключват бракове помежду си?

Въпросът е абсурден, но още по-абсурдно би било, ако някои хора отговорят - „не“.

И въпросите във връзка с хомосексуалността ли са също така абсурдни?

Вие самите трябва да решите. Аз нямам присъда по този въпрос, нито по никой. Зная, че бихте предпочели да имам. Това щеше да направи живота ви много по-лесен. Нямахте да ви се налага да вземате решения, нямаште да се налага да правите трудни избори. Всичко щеше да бъде решено вместо вас, нямаште да ви остава нищо друго, освен да му се подчините. Такъв Живот не е много творчески и не създава условия за себеутвърждаване, но също така не създава условия за стрес.

Нека ти задам някои въпроси във връзка със секса и децата. На каква възраст е подходящо да позволяваме на децата да осъзнаят сексуалността като житейска опитност?

Децата осъзнават себе си като полови същества, т. е. *като човешки същества* - от самото си създаване. Онова, което мнозина родители на планетата сега правят, е, че се опитват да им попречат да забелязват това. Ако ръката на бебето попадне на „нередно“ място вие веднага я махате оттам. Ако едно малко дете започне да намира невинно удоволствие к собственото си тяло вие реагирате с ужас и предавате този ужас на детето си. Детето се чуди: какво съм направило, какво съм направило? Мама е обезумяла, какво съм направило?

По отношение на вашия човешки род въпросът не е кога да посветите своето младо поколение в секса, въпросът е кога трябва да спрете да изисквате младежите да отхвърлят своето самоопределение като полови същества. Някъде между годините 12 и 17 повечето от вас се отказват от борбата и заявяват (макар и не с думи - вие избягвате да говорите за това): „Е, добре, сега можеш да забележиш, че имаш полови органи и можеш да вършиш сексуални неща с тях“.

Но до това време увреждането вече е направено. Вашите деца в продължение на десет и повече години са били приучвани да се *срамуват* от тези свои части на тялото. Някои дори не са чували истинското им име. Родителите се опитват да използват какви ли не думи само и само да избегнат да кажат просто „пенис“ или „влагалище“.

След като по този начин сте дали ясно да се разбере, че всичко, свързано с тези части на тялото, трябва да бъде скрито, за него не трябва да се говори, то трябва да бъде отричано, вашите младежи достигат до пубертета, без да знаят въобще какво да правят с тези свои части. Те са напълно лишени от всякаква подготвеност. Разбира се, тогава те реагират злощастно, като откликват на своите нови и неотменни пориви объркано и съвсем неподходящо.

Всичко това не е наложително. То не служи на вашето младо поколение, голяма част от което навлиза в зрелия си живот, спазвайки сексуални табута, забрани и с огромни задръжки.

В просветените общества младежите никога не биват обезсърчавани, укорявани или „коригирани“, когато започнат да се наслаждават на самото си естество. Също така сексуалният живот на техните родители, т. е. самоопределението на родителите им като полови създания - не се избягва или крие. Голите тела, независимо дали на родителите, децата или на братята и сестрите, се показват и се възприемат като нещо напълно естествено и великолепно и напълно в реда на нещата - не като неща, от които човек трябва да се срамува.

Половите функции също се разглеждат като напълно естествени, прекрасни и в реда на нещата.

В някои общества родителите се любят пред погледа на своите деца - и какво би могло да даде на децата по-голямо чувство за Красотата и великолепието, за чистата радост и пълната естественост на сексуалните прояви на любовта от това? Защото родителите постоянно формират у децата си представите за „правилно“ и „неправилно“ във всяко поведение. А децата улавят неуловимите и не толкова неуловими сигнали от своите родители по отношение на всичко, което виждат, че родителите им мислят, говорят и вършат.

Както отбелязах по-рано - такива общества могат да бъдат наричани езически и „примитивни“, но се наблюдава, че в тези общества насилието и престъпленията, свързани със сексуални страсти, фактически не съществуват. Проституцията е нещо, което се смята за абсурдно,

и не се е чувало за сексуални забрани или нарушени функции.

Въпреки че подобна откритост не се препоръчва в момента за вашето общество (защото тя едва ли ще може да бъде приета от обществената култура) все пак време е така наречената модерна цивилизация на вашата планета да направи нещо, за да се прекрати с чувството за вина и срам, с потискането, с което толкова често се свързват и характеризират сексуалните проявления и преживявания в обществото.

Някакви предложения? Идеи?

Престанете да учите децата си още от самото начало на техния живот, че нещата, които са свързани с естественото функциониране на тялото им, са срамни и нередни. Спрете да демонстрирате на младото си поколение, че всичко сексуално трябва да бъде скрито. Позволете на децата си да наблюдават романтичната страна във вас самите, позволете им да виждат как се прегръщате, докосвате, как проявявате нежности - позволете им да виждат, че *техните родители се обичат и показват физически своята любов* и че това е нещо съвсем естествено и много прекрасно (ще се учудиш, когато разбереш в колко много семейства този прост урок никога не е преподаван).

Когато децата би започнат да изпитват собствени сексуални чувства, любопитство и пориви, накарайте ги да свързват този нов разгръщащ се опит за самите тях с чувство на радост и тържество, а не на вина и срам.

И за Бога, престанете да криете своите тела от вашите деца. Няма нищо лошо в това да ви видят да плувате голи в селския вир, когато сте на екскурзия сред природата или в басейна в задния двор. Няма защо да получавате сърдечен удар, ако ви зърнат да излизате от спалнята и да влизате в банята без халат. Престанете с този безумен стремеж непрекъснато да се покривате, да се затваряте, да премахвате всякаква възможност, дори и най-невинната, детето ви да се отнася към вас като същество със свое собствено полово самоопределение. Децата имат чувството, че родителите им са безполови, защото самите им родители са се *показали пред тях по такъв начин*. Децата си представят, че и те трябва да бъдат безполови, защото *всички деца подражават на своите родители*. (Психотерапевтите ще ви кажат, че някои пораснали деца много дълго имат големи трудности, защото си представят как техните родители всъщност „го правят“, което, разбира се, изпълва тези младежи - сега пациенти в психотерапевтичния кабинет с ярост или чувство на вина и срам, защото самите те естествено *желаят „да го правят“* и не могат да разберат *какво им пречи*.)

Ето защо, разговаряйте за секса със своите деца, смейте се за секса със своите деца, учете ги, позволявайте и им показвайте как да тържествуват във връзка със своята сексуалност. Ето това можете да направите за своите деца. И го правете от деня, в който са родени, с първата целувка, с първата прегръдка, с първото докосване, което получават от вас и което виждат, че вие помежду си си давате.

Благодаря Ти. *Благодаря*. Толкова много се надявах, че Ти ще внесеш някакъв разум по този въпрос. Но ще ти задам един последен Въпрос. Кога е подходящо по специфичен начин да се разговаря и въведе или опише сексуалността на децата?

Те сами ще ти подсказат кога това време е дошло. Всяко дете безпогрешно ще ти даде ясно да разбереш, ако всъщност го наблюдаваш и се вслушваш в него. Това става постепенно. Сексуалният интерес у децата се появява постепенно и ти ще познаеш и ще разбереш кога е подходящата възраст да разясниш този повишен интерес към сексуалността у своето дете, ако самият си наясно, ако си приключил за себе си разясняването на този въпрос.

А как да постигаме това?

Направете каквото е нужно. Посещавайте семинари. Консултирайте се с психотерапевти. Запишете се в група. Прочетете книга. Медитирайте по въпроса. Открийте се един друг. Най-вече открийте се един-друг като мъже и жени отново. Открийте, върнете си, утвърдете своята собствена сексуалност. Отпразнувайте я. Радвайте ѝ се. Бъдете себе си.

Усвоете своята собствена, изпълнена с радост сексуалност и тогава ще можете да позволите и да окуражите децата си да усвоят тяхната.

Отново благодаря. А сега, ако преминем от разглеждането на проблема с децата и се върнем отново към по-общия въпрос за човешката сексуалност, трябва да Ти задам един допълнителен въпрос и може да изглежда нахален и дори непочтителен, но аз не мога да оставя този разговор, без да го задам.

Е, добре, спри да се извиняваш и просто го задай.

Добре. Може ли да се говори за нещо такова като „прекалено много“ секс?

Не. Разбира се, че не. Но има нещо такова като „прекалена много нужда“ от секс. Предлагам ви следната формула:

Наслаждавайте се на всичко.

Нямайте нужда от нищо.

Включително и от хората ли?

Включително и от хората. *Особено* от хората. Да се нуждаеш от някого е най-бързият начин да убиеш взаимоотношенията си с него.

Но всички ние обичаме да чувстваме, че се нуждаят от нас.

Тогавя престанете. Предпочитайте да чувствате, че не се нуждаят от вас - защото най-големият подарък, който можете да дадете на някого, е силата и способността да *не се нуждае от вас*, да не се нуждае от нищо.

9.

Добре, готов съм да продължим. Обеща да поговорим за някои по-машабни аспекти на живота на Земята. И още от момента, когато стана дума за живота в Съединените щати, все ми се иска да те запitam по-подробно във връзка с това.

Добре и аз желая втората книга да разгледа някои от по-важните проблеми, с които се сблъсква твоята планета. И няма по-сериозен проблем от този за образованието на младото поколение.

Май не се справяме много с това, нали...? Съдя от начина, по който поставяш въпроса.

Е, всичко, разбира се, е относително. Относно онова, което се опитвате да постигнете, трябва да се каже, че всъщност не се справяте.

Всичко, което говоря тук, всичко, което съм включил в тази дискусия и съм поискал да бъде включено в този документ, трябва да се разглежда в такъв контекст. Аз не раздавам присъди за това кое е „редно“ и кое е „нередно“, кое е „зло“ и кое е „добро“. Аз просто изразявам своите наблюдения за резултатите, относно онова, което вие самите твърдите, че се опитвате да правите.

Разбирам това.

Казваш, че разбираш, но ще дойде време - и то преди края на този диалог - когато ще Ме обвиниш, че те осъждам.

Никога няма да те обвиня в това. Зная много добре, че не е така.

„Зная много добре“ не е попречило на човешката раса да Ме нарича в миналото Бог, който съди.

Е, добре, това ще попречи на мен.

Ще Видим.

Искаше да поговорим за образованието.

Да, наистина. Забелязвам, че повечето от вас не разбират правилно същността, функциите и целите на образованието. Да не говорим за процеса, чрез който да го осъществяват.

Това е много силно твърдение и имам нужда от помощ, за да го проумея.

По-голямата част от човечеството е на мнение, че смисълът, целта и предназначението на образованието е да преподава знания. Да дадеш образование на някого, означава да му предадеш познание - в повечето случаи познанието, придобито от определено семейство, род, племе, общество, нация и от целият свят.

Но образованието не е особено много свързано с познание.

О? Това ме озадачава. Очевидно.

С какво тогава е свързано образованието? С мъдрост.

Мъдрост ли?

Добре, предавам се. Каква е разликата?

Мъдростта е приложено познание.

Значи, не бива да се опитваме да даваме на нашето младо поколение познание. Трябва да се опитваме да му дадем мъдрост.

Преди всичко не се „опитвайте“ да правите нищо. *Просто го правете.* На второ място, не пренебрегвайте познанието за сметка на мъдростта, това може да се окаже фатално. От друга страна, не пренебрегвайте мъдростта за сметка на познанието. Това също може да се окаже фатално, то ще унищожи познанието. На вашата планета то всъщност го унищожава.

Искаш да кажеш, че пренебрегваме мъдростта за сметка на познанието ли?

В повечето случаи да. И как правим това?

Учите децата какво да мислят, вместо как да мислят. Обясни ми, моля те, това.

Разбира се. Когато преподавате на вашите деца познание, вие им казвате какво да мислят, т.е. вие им казвате какво се предполага, че трябва да знаят, какво искате да приемат за истина.

Когато предавате мъдрост на своите деца, вие не им казвате какво трябва да знаят, нито какво е истина, а по-скоро *как да постигнат своята собствена истина*.

Но без познание не може да има мъдрост.

Съгласен съм. Ето защо казах, че не можете да пренебрегвате познанието за сметка на мъдростта. Известно количество познание трябва да се предава от едно поколение на друго, това е очевидно. Но колкото се може по-малко познание. По-малко количество означава по-добро качество.

Нека детето само да открие за себе си нещата. Знайте едно: познанието се губи. Мъдростта никога не се забравя.

Значи училищата трябва да учат децата на колкото се може по-малко неща?

Вашите училища трябва да сменят своите акценти. В момента те са съсредоточени най-вече върху знанието и обръщат изключително малко внимание на мъдростта. Часовете по критическо мислене, проблемни задачи и логика се смятат от много родители за опасни. Те настояват да се изключат подобни часове от учебната програма. И това става, защото целта им е да запазят начина си на Живот. Защото децата, които имат възможност да разбият собствено критическо мислене, са твърде склонни да се откъснат от моралните норми и от целия начин на живот на своите родители.

За да съхраните начина си на живот, вие сте изградили една образователна система, която се основава на развитие на паметта на детето, а не на неговите способности. Децата се учат *да помнят* факти и митове - митовете, които всяко общество изгражда за себе си - а не им се дава възможност да откриват и да пресъздават собствените си истини.

Програми, които карат децата да разбият своите *способности* и *умения*, а не *паметта си*, се подлагат на насмешка от ония, които си въобразяват, че знаят какво трябва да научи детето. Но онова, на което учите своите деца, е приближило света към невежеството, а не го е отдалечило от него.

Нашите училища не преподават митове, те преподават факти.

Сега се опитваш да излъжеш сам себе си. По същия начин, по който лъжете вашите деца.

Лъжем нашите деца, така ли?

Разбира се. Можеш да вземеш който искаш учебник по история и сам ще се убедиш. Вашата история е написана от хора, които искат децата да възприемат света от точно определена гледна точка. Всеки опит да се разшири историческият кръгзор се подлага на критика и се определя като „ревизионистки“. Не искате да кажете истината за миналото си на своите деца, за да не ви видят такива, каквито сте в действителност.

В по-голямата си част историята е написана от гледна точка на онази част от обществото, която може да се определи като англосаксонци, протестанти, мъже. Когато жените, чернокожите и другите хора, които са малцинство, заявят: „Хей, почакайте малко, не така са станали нещата, вие сте изключили голяма част от събитията тук,“ вие се гърчите от страх, крещите и изисквате „ревизионистите“ да спрат да се опитват да променят вашите учебници. Нямате никакво желание децата ви да узнаят какво в действителност се е случило. Искате само да знаят онова, което *оправдава* случилото се от ваша гледна точка. Искаш ли да ти дам пример за това?

Да, моля.

В Съединените щати вие не учите своите деца всичко, което трябва да знаят, за решението на вашата страна да хвърли атомни бомби над два японски града, които убиха и осакатиха стотици хиляди хора. По-скоро им представяте фактите така, както вие самите гледате на тях - и както бихте искали те да ги възприемат.

Ако някой направи опит да даде и друга гледна точка по този въпрос - например, гледната точка на японците - вие крещите от ярост и заявявате, че училищата не трябва да се осмеляват дори и да помислят да представят подобни факти в тяхната историческа перспектива на това важно събитие. По този начин вие не преподавате история, а политика.

Историята трябва да бъде точна и пълна характеристика на всичко, което действително се е

случило. Политиката никога не разглежда събитията такива, каквито са били. Политиката винаги заема гледната точка на едната страна по отношение на случилото се.

Историята показва, политиката оправдава. Историята разказва всичко, политиката прикрива, разказва само едната страна на нещата.

Политиците мразят вярно написаната история, а вярно написаната история не говори твърде добре за политиците.

Но вие всъщност сте облечени в новите дрехи на краля, защото вашите деца в крайна сметка виждат истината. Деца, които са научени да мислят критично, се обръщат към вашата история и казват: „Господи, как са се заблуждавали моите родители и прародители!“ Това ви се струва непоносимо. Вие се опитвате да им го избие от главата. Не искате децата да познават основни факти. Искате да възприемат вашата гледна точка спрямо фактите.

Струва ми се, че малко преувеличаваш. Май отиде твърде далеч с тази аргументация.

Така ли? Повечето представители на вашето общество не искат децата дори да знаят основни факти на живота. Хората са останали възмутени дори когато училището просто започва да преподава на децата това как функционира човешкото тяло. Сега вие не допускате да се каже на децата по какъв начин се разпространява СПИН или как трябва да се предотврати неговото разпространяване. Освен ако от специфична гледна точка ги инструктирате как да избягват СПИН. Тогава всичко е наред, но просто да им дадете факти и да ги оставите да решават сами? За нищо на света.

Децата нямат готовност сами да вземат решение по тези въпроси, те трябва да бъдат ръководени правилно.

Замислял ли си се над вашия свят напоследък? Какво имаш предвид?

Той показва по какъв начин сте ръководили своите деца в миналото.

Не. Това показва само как не сме ги ръководили. Ако светът е в това състояние на разложение, в което е днес - а това е така в много отношения - то не е, защото сме се опитвали да учим своите деца на утвърдени ценности, а защото сме допуснали да бъдат научени на цялата тази „нова мода“!

И ти наистина вярваш в това, нали?

Напълно си прав, наистина вярвам! Ако бяхме държали децата си ограничени до консервативния морал, вместо да ги тъпчем с целия този боклук като „критическо мислене“ и така нататък, ние щяхме да бъдем далеч по-добре. Ако не бяхме въвели в класните стаи така нареченото „сексуално възпитание“ и бяхме оставили семейството да се занимава с него, както е редно, сега нямаше тийнейджърите да създават бебета и самотни майки на 17 години да подават молби за социална помощ и светът нямаше да стигне до този амок. Ако бяхме по-настоятелни в това младежите ни да живеят според *нашите* морални норми, а не ги бяхме оставили да си създават свои, нашата силна, енергична нация нямаше да се превърне в тази жалка имитация на онова, което е била.

И още нещо, недей да се опитваш да ми казваш изведнаж, че трябва да видим своите „неправди“ за онова, което сме извършили в Хирошима и Нагазаки. *Ние сложихме края на войната*, за Бога. Спасихме хиляди Животи. *И от двете страни*. Такава беше цената на войната. На никого не му харесваше това решение. Но това трябваше да се направи.

Разбирам.

Да, разбираш. И ти приличаш на всички онези сладникави либерални комунистчета. Искаш да ревизираме своята история, добре. Искаш да ревизираме самите себе си, да отречем на самите себе си правото на съществуване. Тогава вие, либералите, ще можете най-сетне да се наложите; да завладеете света; да си изградите своите декадентски общества; да преразпределите богатствата. *Властта на народа* и какво ли още не. Но то досега не ни е довело до никъде. Онова, което ни е нужно, е завръщане към миналото, към ценностите на нашите праотци. Ето какво ни е нужно!

Свършили? Да, свърших. Какво ще кажеш?

Много добре. Това беше наистина много добре.

Е, когато човек е говорил по радиото в продължение на няколко години, не е трудно да изрази всичките тези мисли.

Така мислят повечето хора на вашата планета, нали?

Определено. Не само в Америка. Може да вземеш, която искаш страна. Само да смениш името на войната. Достатъчно е да вземеш за пример което и да е военно действие, на която и да е

държава, по което и да е време на историята. Няма значение. Всички мислят, че са прави. Всички знаят, че *другата* страна е неправа. Да забравим за Хирошима, можем да вземем за пример Берлин. Или Босна.

А и всеки знае, че утвърдените ценности са давали резултат. Всички вече знаят, че светът върви към разпадане. Не само в Америка. Навсякъде е така. Надига се глас за връщане към утвърдените ценности и към национализма на всякъде на планетата.

Зная, че е така.

- Опитвах се само да дам израз на тези чувства, на тази загриженост, на тази ярост.

- Добре се справи. Едва не ме убеди.

Тогава? Какво ще кажеш на хората, които наистина мислят така?

Бих ги запитал дали наистина смятат, че нещата са били по-добри преди тридесет, преди четиридесет, преди петдесет години. Бих казал, че в спомена нещата не се виждат достатъчно ясно. Човек си спомня доброто и забравя лошото, това е естествено и нормално, но не се оставяй да бъдеш заблуждаван, *мисли критично*. А недей просто да *си спомняш* онова, което мислят другите. Ако се върнем към нашия пример, наистина ли смяташ, че е било абсолютно необходимо да се хвърли атомна бомба над Хирошима? Какво казват вашите американки историци по отношение на множеството сведения, дадени от хора, които знаят по-добре какво всъщност е станало? За това, че Японската империя тайно е дала на Съединените щати своето съгласие да сложи край на войната, преди да бъде хвърлена бомбата? Каква роля е изиграло желанието за отмъщение за ужаса край Пърл Харбър при решаването да се хвърли бомба? А ако приемеш, че бомбата над Хирошима е била необходима, защо тогава е било необходимо да се хвърли втора бомба? Възможно е, разбира се, твоите изводи да са напълно правилни. Възможно е американската гледна точка за събитията да отговаря на действителността. Това

не е обект на дискусия тук. Онова, което дискутираме, е, че Вашата образователна система не допуска критическо мислене по тези и много други въпроси.

Можеш ли да си представиш какво би се случило с един учител по социология или история в Айова, който поиска тези въпроси да се изучават в клас и приканва и окуражава студентите и учениците да анализират проблемите в дълбочина и да си направят свои собствени изводи?

Ето това е въпросът! Вие *не желаете* вашите младежи сами да си направят изводите. Искате те да *приемат*, да *стигнат до същите изводи*, до които *сте стигнали вие*. Така ги обричат да повтарят грешките, до които тези изводи са ви довели.

А какво ще кажеш за твърденията на толкова много хора относно утвърдените ценности и разпадането на днешното общество? Какво ще кажеш за невероятното нарастване на броя на младежите в юношеска възраст, които раждат свои деца, на майките, които молят за социална помощ и за това, че нашият свят е достигнал до амок?

Вашият свят наистина е стигнал до амок, с това съм съгласен, но той не е стигнал до този амок, защото сте допуснали в училищата вашите деца наистина да бъдат обучавани, той е стигнал до това състояние, защото не сте допуснали да бъдат учени истински.

Вие не позволявате училищата ви да учат, че любовта е всичко, което съществува, вие не сте позволили във вашите училища да се говори за любовта, която е безусловна.

По дяволите, ние не допускаме дори *религиите* да говорят за това.

Точно така. Както и не позволявате на вашите младежи да се научат да обичат себе си, своите тела, своята човешка същност и своята удивителна сексуална същност. И няма да допуснете децата ви да знаят, че те са преди всичко духовни същества, които обитават в тяло. Вие не се отнасяте към вашите деца като духове, които са се въплътили в тела.

В общества, където открито се говори за сексуалността и тя свободно се дискутира и с радост се обяснява и преживява, фактически не съществуват сексуални престъпления, има само много малък брой раждания, които не са желани и очаквани и няма „незаконни“ раждания. Във високоразвитите общества *всички* раждания са благословени и всички майки и всички деца получават грижи и благосъстояние. Обществото не би допуснало нищо друго.

В общества, където историята не се подчинява на възгледите на силните и властните на деня, грешките на миналото открито се признават и никога не се повтарят. И *веднъж е достатъчно* за поведение, което е очевидно себепоразрушаващо.

В общества, където се преподава критическо мислене, проблемни ситуации и умения за

живот, а не се учат факти, които просто трябва да се запаметят, дори и така наречените „оправдани“ действия на миналото се разглеждат внимателно и се анализират. Нищо не се приема за даденост.

Как се постига това? Да вземем например Втората световна война. Как една училищна система може да преподава житейски умения, а не просто факти, когато разглежда историческия епизод при Хирошима?

Учителите биха описали пред своите ученици точно онова, което се е случило, ще представят всички факти - *всички* факти, които са довели до това събитие. Ще потърсят гледните точки на историци от *двете* страни, като си дадат сметка, че за *всичко* съществува повече от една гледна точка. След това няма да искат от класа да запамети фактите по въпроса. Вместо това, ще отправят предизвикателство към тях, ще кажат: „Ето че чухте какво се е случило, знаете всичко, което е предхождало, всичко, което е станало след тези събития. Дадохме ви колкото можахме „знания“. Сега от това „знание“, каква „мъдрост“ можете да извлечете? Ако вие сте избрани да решите проблемите, пред които хората са били изправени в онези дни, и които са били решени като е била хвърлена бомба, как бихте ги решили, можете ли да намерите по-добър начин?“

О, *разбира се*, това е лесно. Всеки може да даде отговори по този начин - със задна дата. Всеки може да погледне през раменете назад и да каже: „Аз щях да направя това по-различно.“

Защо тогава не го правите? Моля?

Казах, защо тогава не го правите? Защо не сте обръщали поглед назад през рамо, защо *не се учите* от миналото си и не постъпвате по друг начин? Ще ти кажа защо. Защото да позволите на децата си да имат друг поглед към миналото, да го анализират критично и всъщност да *изискват* от тях това, като част от тяхното образование, ще ви изправи пред риска *те, да се противопоставят на начина, по който вие сте постъпвали*.

Те и без това, *разбира се*, ще ви се противопоставят, но вие просто не желаете да позволите това да става твърде много в класните стаи. Така че на тях им се налага да излязат да го правят на улицата. Размахват лозунги, късат си военните книжки, изгарят военни отличия и флагове, правят всичко възможно, за да привлекат вниманието ви, да ви накарат да ги забележите. Вашите младежи крещат срещу вас: „Трябва да има по-добър начин!“ Но вие не ги чувате. Вие *не искате* да ги чуете и затова не ги стимулирате в *класните стаи* да започнат да мислят критично по отношение на фактите, които им давате.

Просто ги приемете, им казвате вие. Не се изправяйте да ни заявявате, че не сме прави, просто приемете за *право* онова, на което ви учим.

Ето такова образование давате на вашите деца. И това наричате образование.

Но има хора, които биха казали, че тъкмо младите хора и техните налудничави либерални идеи тласкат тази страна и света по нанадолнището. Водят ни към ада, тласкат ни към пълна забравя, унищожават ценностите на нашата култура и ги заменят с девиза „Прави каквото ти се прави“ или „каквото чувстваш, че е добро“ - един морал, който заплашва да унищожи нашия начин на живот.

Младите хора наистина унищожават вашия начин на живот, младите хора *винаги* са го правили. Вашата работа е да ги окуражавате, а не да ги обезкуражавате.

Не са младите хора, които унищожават дъждовните гори, те искат от вас да спрете това. Не са младите хора, които унищожават озоновия слой, те искат от вас да спрете това разрушение. Не са младите хора, които експлоатират бедните във фабриките по целия свят, те искат от вас да прекратите това. Не са младите хора, които ги осъждат на смърт, а след това използват парите за война и въоръжаване. Те искат да прекратите това. Не са младите хора, които пренебрегват проблемите на слабите и потиснатите, оставяйки стотици хора да умират от глад ежедневно на планетата, когато има храна достатъчно, за да засити всички. Те искат от вас да прекратите това.

Не са младите хора, които се занимават с политиката на лъжи и манипулации. Те искат от вас да прекратите това. Не са младите хора, които са сексуално репресирани, които се срамуват и притесняват от собствените си тела и предават този срам и притеснение на собственото си поколение. Те искат от вас да предотвратите това. Не са младите хора, които са изградили една цялостна система въз основа на принципа „правото на силния“. И не те са изградили свят, който разрешава проблемите си с насилие. Те искат от вас да превратите това.

И дори не го изискват..., *те молят за това*.

Но тъкмо младите хора са агресивни! Младите хора се събират на банди и убиват! Младите

хора се надсмиват над закона и реда - над *всякакъв* ред. Младите хора ще ни *подлудят!*

Когато молбите и призивите на младите хора да се промени света остават нечути, богато никой не им обръща внимание, когато те видят, че паузата им е загубена - когато видят, че бие ще наложите себе си въпреки всичко - тогава младите хора, които не са глупаци, ще избършат поредното нещо, което е най-добро за тях. Те, след като не могат да ви победят, ще се присъединят към вас.

Вашите младежи са се присъединили към вас чрез вашето поведение. Ако те действат с насилие, това е така, защото вие действате с насилие. Ако са материалистично настроени, така е, защото вие сте материалистично настроени. Ако действат безумно, това е защото бие действате безумно. Ако използват секса манипулативно, безотговорно, безсрамно, това е, защото вие вършите същото. Единствената разлика между младежите и възрастните е, че младежите бършат това открито.

Възрастните прикриват своето поведение. Възрастните смятат, че младите хора не ги виждат. Но младите виждат всичко, нищо не остава скрито за тях. Те виждат лицемерието у възрастните и отчаяно се опитват да го променят. Но когато опитат всичко и не успеят, те не виждат друга възможност, освен да му подражават. В това е тяхната грешка, но *никой не ги е учил на нещо друго*. Не им е позволено да анализират критично поведението на възрастните, дадена им е била само възможността да го запаметят.

А онова, което човек запаметява, той го увековечава.

Добре, как тогава трябва да се отнасяме към образованието на нашите младежи?

Първо, отнасяйте се към тях като към духовни същества. Те са духове, които са се въплътили във физическо тяло. Не е леко за духа да направи това, не е леко за духа да се приспособи. Това е много ограничаващо, много тясно. Затова и децата плачат, когато внезапно се почувстват в това ограничение. Вслушайте се в този плач, разберете го и дайте на вашите деца колкото се може по-голямо чувство за „неограничаване“.

След това, въведете ги в света, който сте създали, с нежност и грижа. Бъдете изпълнени с грижа - а това значи, бъдете внимателни - за онова, което влагате в тяхната памет. Децата помнят всичко, което виждат, всичко, което преживяват. Защо започвате да ги пляскате още в момента, в който излязат от утробата? Наистина ли смятате, че това е единственият начин да задвижите тяхната енергия? Защо отнемате бебетата от техните майки само минути след като са се отделили от единствената жизнена форма, която са познавали до този момент в настоящото си съществуване? Не може ли измерването им, измерването на ръста и теглото, смущкването и попляскването да почакат поне за миг, докато новороденото усети сигурността и утехата на *онази, която му е дала живот?*

Защо допускате някои от най-ранните впечатления на вашето дете да бъдат впечатленията от насилие? Кой ви е казал, че това е добро за вашите деца? Защо криете впечатленията за любов?

Защо учите децата си да се срамуват и притесняват от собствените си тела и техните функции? Като прикривате собственото си тяло от тях, вие им казвате никога да не се докосват по начин, който им доставя удоволствие? Какво послание им давате по този начин за удоволствието? На какво ги учите по отношение на собственото им тяло? Защо изпращате децата си в училища, където конкуренцията се допуска и даже подтиква, където да бъдеш „най-добрият“ и да се учиш „най-много“ се възнаграждава, където „доброто представяне“ получава висока оценка и не се търпи това човек да се развива със собствения си темп? Какво разбират децата от всичко това?

Защо не учите вашите деца на движение и музика, на радостта от изкуството и мистерията на вълшебните приказки, на чудесата на живота? Защо не извличате на бял свят онова, което естествено може да се открие в детето, вместо да търсите да вложите в него неща, които са неестествени за едно дете?

И защо не позволите на своите младежи да изучават логика, критическо мислене и проблемни ситуации, да се учат как да творят, как да използват собствената си интуиция и онова най-дълбоко вътрешно познание, което имат, вместо да им налагате правила и това да запаметяват системно изводи на едно общество, което вече е доказало, че е напълно неспособно да еволюира с тези методи и все пак продължава да се възползва от тях?

И най-сетне, преподавайте *концепции*, а не *предмети*.

Разработете една нова учебна програма и я организирате около три възлови концепции:

Осъзнаване
Честност
Отговорност

Преподавайте тези концепции на своите деца от най-ранна възраст. Накарайте ги да минат целия учебен курс до последния ден, установете целия си образователен модел върху тях. Внедрете всички напътствия в това отношение дълбоко в душите им.

Не разбирам как би изглеждало всичко това?

Това означава всичко, което преподавате, да се основава на тези концепции.

Можеш ли да ми го обясниш? По какъв начин да преподаваме тези идеи?

От първите буквари до по-сложните христоматии всички легенди, разкази и теми трябва да са свързани с тези възлови концепции. Това означава, че трябва да се разглеждат четива, свързани с осъзнаването, разкази, в които да се говори за честността, истории за отговорността. Вашите деца ще бъдат въведени в тези концепции, в тях ще се вляят тези концепции, те ще бъдат потопени в концепциите.

Задачите за писмени работи също трябва да са свързани с тези възлови концепции и с такива, които имат отношение към тях, когато детето развива в себе си способността да се самоизразява.

Дори и компютърните умения, които се преподават, трябва да бъдат включени в същата схема. Аритметиката и математиката не са абстрактни науки. Те са най-основни средства за Живот във Вселената. Преподаването на всички компютърни умения трябва да се постави в контекста на по-широкия житейски опит, така че да привлича вниманието и да го насочва към тези възлови концепции и техните производни.

Какви са тези „производни“?

Ако трябва да използвам една фраза, която вашите средства за масова информация са направили твърде популярна, това са съпътстващите резултати. Целият образователен модел може да се основава на тези съпътстващи резултати, които да изместят предметите в сегашната учебна програма, която от своя страна се основава предимно върху фактология.

Например?

Нека си представим кои са някои от идеите от особено значение за твоя живот.

Ами... Ами бих казал... Честността, за която ти спомена.

Да, продължавай. Това е възлова концепция. Ами... Справедливостта. Това е важна концепция за мен.

Добре. Други?

Доброто отношение към останалите хора. Това е една от важните концепции. Не зная как да я формулирам най-правилно.

Продължавай. Остави мислите си свободно да текат.

Да се разбираш с хората. Да бъдеш толерантен. Да не оскърбяваш останалите. Да се отнасяш равноправно към другите хора. Това са все неща, които се надявам да мога да предам на своите деца.

Много добре. Отлично! Продължавай.

Ъъ... Да вярваш в себе си. Това е добра идея. И... почакай, почакай... Сещам се за още една. Ами това е: да имаш достойнство. Предполагам, че трябва така да я формулирам -*да имаш достойнство*. Не зная как да изразя това чрез по-добра концепция, но то е свързано с начина, по който се държиш в живота, със зачитането на другите хора и с пътя, който избираш.

Много добре. Много добре. Ето че вече стигах до същността на въпроса. А има и много други подобни концепции, които всички деца трябва дълбоко да разбират, ако искат да еволюират и да израснат като реализирани човешки същества. Въпреки това, вие не ги учите на тези неща в училище. Това са най-важните неща в живота, нещата, за които сега говорим, но вие не учите на тях децата си в училище. Вие не ги учите какво означава да бъдеш честен. Не ги учите какво означава да бъдеш отговорен. Не ги учите какво означава да зачиташ чувствата на другите. И да уважаваш пътя, който другите са избрали.

Твърдите, че родителите трябва да учат децата на всичко това, ала родителите могат да им предадат само онова, което им е било предадено на тях. И така греховете на бащите се предават на техните синове. По този начин в семействата вие преподавате на децата същото, което вашите родители са ви предали във вашите семейства.

Така ли? И какво лошо има в това?

Ще те попитам отново, както и преди, оглеждал ли си се да видиш какво представлява вашият свят напоследък?

Ти все отново и отново ни връщаш към това. Непрекъснато ни караш да гледаме нататък, но то не е наша грешка, не можем да бъдем обвинявани за онова, което се дължи на света.

Не става въпрос да бъдете обвинявани. Става въпрос да направите избор. И ако вие не носите отговорност за изборите, които прави човечеството и продължава да ги прави, кой тогава е отговорен за тях?

Не можем да бъдем отговорни за *всичко*.

Ето какво ще ти кажа: ако нямате волята да поемете пълната отговорност, за *всичко*, *няма да можете да промените нищо*.

Не можете постоянно да повтаряте, че те са го направили и *те* го правят и само ако можеха *те* да вършат каквото трябва! Спомни си една великолепна фраза на комиксовия герой на Уолд Кели, Пого, и никога не я забравяй:

„Срещнахме се ние с врага и се оказа, че този враг сме ние самите.“

Ние непрестанно стотици години повтаряме все едни и същи грешки, нали така...

Хиляди години, сине Мой. Човечеството не е отишло много по-далеч от първичните си инстинкти, характерни за пещерната епоха. И всеки опит да се промени това положение се посреща наострено, всяко предизвикателство, което ви кара да разгледате собствените си ценности и може би да ги преоцените, се посреща със страх, а след това с гняв. Сега от Мен произхожда идеята действително да преподавате по-висшите концепции в *училищата*. И ето, сега наистина нещата стават опасни.

Въпреки това, във високо еволюираните общества се прави точно това.

Проблемът е в това, че не всички хора са на едно и също мнение по отношение на тези концепции и на тяхното съдържание, затова не можем да ги преподаваме в нашите училища, родителите направо побесняват, когато някой се опита да включи подобни неща в училищната програма. Те казват, че преподаваме „ценности“ и че училището не е място за преподаване на подобни идеи.

Грешат! Имайки предвид, че човешкият род се опитва да изгради един по-добър свят, те *грешат*. Училищата са най-точното място за подобно обучение. Те са съвсем подходящи, защото са далеч от предразсъдъците на родителите. Подходящи са, защото училищата имат автономност от родителските предубеждения. Виджали сте какъв е резултатът за планетата от това, че ценностите се предават от родители на деца. На вашата планета е настъпил пълен хаос.

Вие не разбирате най-важните идеи на цивилизованите общества.

Вие не знаете как да решавате конфликтите без насилие.

Не знаете как да живеете без страх.

Не знаете как да действате без егоцентризъм и собствен интерес.

Не знаете как да обичате безусловно.

Това са основни - *основни* - разбирания, а вие дори не сте се обърнали към тях, още по-малко ги разбирате и прилагате... *След хиляди, хиляди години*.

Има ли някакъв начин да излезем от този хаос?

Да! Пътят за това са вашите училища! Образованието на младото поколение! Вашата надежда е в следващото поколение и в по-следващото! Но трябва да спрете да ги тласкате към начина ви на живот от *миналото*. Този начин на живот не даде добър резултат. Той не би доведе дотам, докъдето се бяхте запътили. И все пак, ако не внимавате, вие ще стигнете точно там, на където сте тръгнали!

Така че, *спрете!* Огледайте се! Седнете заедно и помислете. Сътворете най-грандиозната версия на най-прекрасното видение за себе си като човечество. После, вземете ценностите и идеите, свързани с това видение и *ги преподавайте във вашите училища*.

Защо не включите например, курсове като...

- * Мирно разрешаване на конфликтът
- * Взаимоотношения, основани на любовта
- * Индивидуалност и изграждане на Аза
- * Тяло, съзнание и дух: функциониране

- * Изграждане на творчески способности
- * Зачитане на Аза, как да зачитаме себе си и как да ценим другите
- * Радост от сексуалността
- * Справедливост
- * Толерантност
- * Различия и подобия
- * Икономическа етика
- * Творческото съзнание и силата на разума
- * Осъзнаване и пробуждане на съзнанието
- * Честност и отговорност
- * Видимост и откритост
- * Наука и духовност

Много от тези курсове вече се изучават. Наричаме ги хуманитарни науки.

Аз не говоря за някаква двудневна програма в рамките на курс, който трае цял семестър, говоря за *самостоятелно курсове* по всяка от тези теми. Имам предвид пълна преоценка на вашите училищни програми. Става дума за учебни програми, които са основани на ценности. В момента вие преподавате до голяма степен един учебен материал, който се базира само на фактология.

Аз имам предвид това, че вниманието на децата трябва да се съсредоточава колкото се може повече върху това да разбират възловите концепции и теоретичните структури, около които трябва да градят ценностните си системи. В момента вие се основавате само на данни, факти и статистики.

Във високо еволюираните общества на вашата галактика и на вселената (за които общества ще говорим по-конкретно в трета книга), Концепциите за живота се преподават на младежите от най-ранна възраст. Онова, което вие наричате „факти“ и което в тези развити общества се смята за не толкова важно, се преподава в много по-напреднала възраст.

На вашата планета вие сте създали едно общество, в което малкият Джони се научава да чете много преди предучилищна възраст, но още не се е научил да спре да хапе брат си. Сузи знае таблицата за умножение съвършено и запаметява много неща в първите класове на училището, но не се е научила, че няма нищо срамно и смуцаващо във връзка с нейното тяло.

В момента вашите училища съществуват главно, за да дават на децата отговори. Много по-полезно би било, ако основната им функция беше да задават въпроси. Какво например значи да бъдеш честен, да бъдеш отговорен или да бъдеш „справедлив“? Какво следва от всичко това? Как трябва да се разбира това, че две плюс две е равно на четири, какви са последиците от този факт? Високо еволюираните общества подтикваат всички деца да *откриват* и да *пресъздават* сами *отговорите на тези въпроси*.

Но... Но, това би ни *довело* до хаос!

За разлика от сегашното състояние на живота ви, което съвсем не е хаотично....

Добре, добре.... Ще ни доведе до *още по-голям хаос*.

Нямам предвид училищата да не разкриват на младото поколение нещата, до които вие вече сте стигнали и вашето мнение по тези въпроси. Точно обратното. Училищата служат на своите ученици, богато споделят с младежите онова, което възрастните са узнали и усвоили, решенията и изборите, които са правили в миналото. Тогава учениците могат да си създадат представа доколко тези решения и избори са били правилни. Във вашите училища, обаче, вие представяте тези данни на учениците си като ОНОВА, КОЕТО Е РЕДНО, докато фактите трябва да се представят просто като това, което са: факти.

Фактите от миналото не трябва да дават основание за Истината в Настоящото, фактите от минали времена и опитности трябва винаги да бъдат само основание за нови въпроси. Винаги смисълът трябва да бъде във въпроса, а не в отговора.

И въпросите винаги са едни и същи. Вие съгласни ли сте, или отхвърляте фактите на миналото такива, каквито ви ги представяме? Какво мислите за тях? Винаги това трябва да бъде ключовият въпрос, там трябва да бъде съсредоточено цялото внимание. Какво мислите? Какво мислите *вие*? *Какво мислите вие*?

Сега е очевидно, че децата ще отговорят на този въпрос, в зависимост от ценностите на своите родители. Родителите ще продължат да бъдат в силна позиция - очевидно във водеща позиция - при създаването на системата от ценности на детето. А целта и предназначението на

училището трябва да подтиква младото поколение от най-ранна възраст до края на формалното обучение да преценява тези ценности, да се учи как да ги използва, да ги прилага, да ги направи функционални - и дори и да ги подлага на съмнение. Родителите, които не желаят децата им да поставят под въпрос техните ценности, не са родители, които обичат своите деца, а по-скоро, които обичат себе си посредством своите деца.

Иска ми се - о, как ми се иска - да имаше училища като тези, които описваш!

Някои училища се стремят към този образец.

Наистина ли?

Да. Прочети онова, което пише Рудолф Щайнер, разгледай методите, които е използвал в Уолдорфското училище, което е развил.

Да, разбира се, зная за тези училища. Да не би да им правиш реклама?

Само изказвам наблюдение.

Защото ти много добре знаеш, че аз съм запознат с училищата Уолдорф. Знаеше това.

Разбира се, че го знаех. Всичко в твоя живот е служило, за да те доведе до този момент. Аз не съм започнал разговора си с теб в началото на тази книга. Аз съм разговарял с теб в продължение на години посредством всички твои асоциации и преживявания.

Значи твърдиш, че училището Уолдорф е най-доброто?

Не, казвам само, че то е един добър пример, имайки предвид целите, които вие като човешка раса сте си поставили; имайки предвид онова, което искате да постигнете; имайки предвид онова, което по собствените ви думи желаете да бъдете. Казвам само, че то е един пример - един от няколкото примера, които мога да цитирам, въпреки че на вашата планета и във вашето общество те са изключения - пример за образование, което се съсредоточава върху „мъдростта“, а не върху „чистото“ знание.

Е, добре, това е образец, който аз напълно одобрявам, има много голяма разлика между Уолдорфското училище и останалите. Ще дам един пример. Това е прост пример, но категорично илюстрира какво искам да кажа.

В Уолдорфското училище учителят заедно с децата изминава всички степени на първоначално и елементарно усвояване на знанията чрез опита. През всички тези години децата имат един и същ учител, учителите не се сменят непрекъснато. Можеш ли да си представиш каква силна връзка се формира? Виждаш ли колко е ценно това?

Учителят опознава детето, сякаш то е негово собствено дете. Детето постига една степен на доверие и любов към учителя, която отваря врати, несъществуващи за много от

традиционните училища. В края на тези години учителят се връща отново към първата степен на обучение и започва целия процес с друга група деца, като изминава всички степени на учебната програма. Един учител, който се е посветил да преподава в Уолдорф, може да се окаже, че е работил само с четири или пет групи деца през цялата си учителска практика, но той или тя е означавал нещо за тези деца, което не е възможно в традиционното училище.

Този образователен модел признава и утвърждава, че *човешките взаимоотношения, връзката и любовта*, които се споделят при една такава парадигма, са също толкова важни, колкото *фактите*, които учителят може да сподели с детето. Това е като домашно училище извън дома.

Да, да. Да наистина, това е един добър образец. Има ли други образци?

Да. На вашата планета вие имате известен напредък по отношение на образованието, но той се осъществява много бавно. Всеки опит да се усвои една учебна програма, която е с ценностна ориентация и е насочена към развитието на уменията на децата в училище, среща огромна съпротива. Хората виждат в нея заплаха, смятат, че не е ефективна, те искат децата да изучават *факти*. И въпреки това, някои опити са си пробили път, но още има много да се прави.

Това е само една област на човешкия опит, която изисква основно преразглеждане на вашите човешки ценности.

Да, предполагам, че политическата сцена също би могла да претърпи някои промени.

Със сигурност.

10.

Очаквах да стигнеш до тази тема. Обеща ми я, когато ми каза, че втора книга ще се занимава с планетарните проблеми в глобален мащаб. Така че, сега можем да обърнем поглед към нашата човешка политика като задам един въпрос, който може да изглежда елементарен.

Никои въпроси не са такива, че да не си заслужават Вниманието. Въпросите са също като хората.

А, чудесно. Добре тогава, нека попитам: Нередно ли е да се води международна политика, която да се основава на законните интереси на твоята собствена страна?

Не. Преди всичко от моя гледна точка *нищо* не е „нередно“. Но Аз разбирам как използваш този термин, затова ще говоря в контекста на твоята употреба на думата. Ще използвам термина „нередно“ в смисъл на „онова, което не служи на теб, такъв какъвто си избрал да бъдеш“. В този смисъл винаги съм използвал понятията „редно“ или „нередно“ с тебе; това е винаги по отношение на дадения контекст, защото в действителност не съществува Редно и Нередно.

И така, в този контекст не е „нередно“ да основаваш политическите си решения в международен план на законните интереси на своята страна. Онова, което е нередно, е да се правиш, че не постъпваш така.

Разбира се, повечето страни правят точно това. Те предприемат действия - или не предприемат действия - по едни причини, а след това се обосновават със съвсем други причини.

Защо? Защо страните действат по този начин?

Защото правителствата знаят, че ако народът разбере реалните причини за повечето от политическите им решения в международната политика, той няма да ги подкрепи. Това се отнася до правителствата навсякъде. Съществуват много малко правителства, които съзнателно да не са заблуждавали своя народ. Заблудата е част от политиката на правителството, защото малко хора биха решили по собствен избор да бъдат управлявани по начина, по който са управлявани - малко биха избрали да бъдат управлявани въобще - освен ако правителството ги убеди, че неговите решения са в името на тяхното добро.

В това е трудно да бъдат убедени, защото повечето хора ясно виждат глупостта на собствените си правителства. Ето защо правителствата са принудени да лъжат, за да се опитат поне да запазят лоялността на народа си. Правителствата са съвършена илюстрация на това колко е точна аксиомата, че ако лъжеш достатъчно много, достатъчно продължително, лъжата се превръща в „истина“.

Хората, които са на власт, никога не бива да позволят обществеността да разбере как са дошли на власт нито всичко, което са направили или желаят да направят, за да се задържат във властта.

Истината и политиката не се съчетават и не могат да се съчетаят, защото политиката е изкуството да казваш само онова, което е нужно да се каже - и да го казваш по необходимия начин - за да постигнеш желаните резултат.

Това не значи, че всяка политика е лоша, но изкуството на политиката е *практическо изкуство*. То искрено се основава на психологията на болшинството от хората. То просто отбелязва, че повечето хора действат от позицията на собствения си интерес. И така политиката е един начин хората, които са на власт, да ви убеждават, че *техните* интереси са *ваши* интереси.

Правителствата разбират от интереси, затова и умеят да съставят програми за дарения.

Поначало правителствата са имали много ограничени функции. Тяхната цел е била просто „да пази и защитава“. Тогава някой е добавил да „осигурява“. И правителствата са се превърнали в *осигурители* на народа, както и защитници. Правителствата са започнали да *създават* обществото, а не да го пазят.

Но нима правителствата не вършат онова, което народът иска от тях? Нали те само осигуряват механизма, чрез който народът осигурява сам себе си в социален план? Например в Америка ние отдаваме голямо значение на достойнството на човешкия живот, на индивидуалната свобода, на това човекът да има възможности, на правата на децата. И така ние сме създали закони, изискваме от правителството да създава програми, които да

осигуряват доходи на възрастните, така че те да запазят своето достойнство и след като вече не са трудоспособни; да осигурява право на труд и възможности на хората да живеят - дори на онези, които са различни от нас и с чийто начин на живот ние не сме съгласни; да гарантира чрез закони за детския труд това децата да не бъдат превръщани в роби и никое семейство с деца да не е лишено от една основа, върху която да стъпи, за да живее с достойнство - храна, облекло, подслон.

Тези закони говорят много добре за вашето общество. И все пак, когато осигурявате потребностите на народа, вие трябва да внимавате да не го лишите от неговото най-голямо достойнство: да упражнява личното си право, индивидуалната си творческа способност и онази чистосърдечност и искреност, която позволява на хората да забележат, че могат сами себе си да осигуряват. Това е много деликатно равновесие, което трябва да се постигне. Вие, хората, знаете само как да минавате от една крайност в друга. Или искате правителството „да прави всичко“ за народа, или искате да унищожите всички правителствени програми и да изтриете всички правителствени закони още утре.

Да, проблемът е, че са твърде много хората, които *не могат* да осигуряват сами себе си в едно общество, което дава най-добри възможности обикновено на онези, които се ползват с нужните „привилегии“ (или които не притежават онова, което ги дискриминира); които *не могат* да се осигуряват в условията на една нация, където земевладелците не дават под наем земя на големи семейства, компаниите не желаят да назначават жени, справедливостта често е съобразена със статуса, превантивната грижа за здравето се ограничава до онези, които разполагат с достатъчно средства и масово се наблюдават и много други прояви на дискриминация и неравенство.

Това означава ли, че правителствата трябва да заместят съзнанието на хората?

Не. Правителствата *са* самата човешка съвест, изречена гласно. Именно чрез правителствата хората се стремят, надяват се и разрешават болезнените проблеми на обществото.

Добре Казано. И все пак бих повторил, че трябва да внимавате, да не се задушите от закони в опита си да гарантирате на хората шанса да дишат!

Не можете да вкарате в закон нравствеността. Не можете да наложите със закон равенство.

Необходима е *промяна* на колективната съвест, а не *насилие* над колективното съзнание.

Поведението (включително всички закони и всички правителствени програми) трябва да произтича от битието, трябва да бъде истинско отражение на вашата Същност.

Законите на обществото наистина отразяват нашата същност! Те заявяват на всекиго: „Така стоят нещата тук в Америка, това са американците.“

Така е в най-добрия случай, но много често законите заявяват само онова, което *властващите* смятат, че *би трябвало* да бъде, но не е.

Значи „елитарното“ малцинство инструктира „невежото“ мнозинство, посредством закона.

Точно така.

Какво лошо има в това? Ако това са най-умните и най-добрите сред нас, с воля да работят за разрешаване на проблемите на обществото, на света, нима това не обслужва интересите на всички?

Зависи от мотивите на тези, които са на власт. И от яснотата на техните намерения. Обикновено нищо не служи на „мнозинството“ повече от това да бъде оставено само да ръководи себе си.

Анархия. Тя никога не е давала добри резултати.

Вие не можете да се развивате и да бъдете силни, богато непрекъснато ви се казва от правителството какво трябва да правите.

Може да се твърди, че управлението - имам предвид закона, по който ние сме избрали да бъдем

управлявани - е отражение на силата на едно общество (или на неговата слабост). Силните общества прокарват силни закони.

Много малко закони. Защото в силните общества са *необходими* много малко закони.

И все пак обществата без закони са примитивни общества, където „правото е на силния“. Законите са опит на човека да установи равноправни взаимоотношения, да гарантира, че правото ще победи независимо от слабостта или силата. Без определени поведенчески кодове, по които съществува всеобщо съгласие, как бихме могли да имаме съвместен живот?

Аз нямам предвид един свят, който да съществува без поведенчески кодове и без съгласуване. Имам предвид това вашите съгласувания и кодове да се основават на едно по-висше разбиране и по-машабно определение на интересите.

Онова, което в действителност утвърждават вашите закони, това са интересите на силните сред вас.

Нека разгледаме един пример - пушенето.

В момента според закона вие не можете да отглеждате и използвате определено растение - хашиша, защото правителството заявява, че то не е добро за вас.

Но в същото време правителството заявява, че няма нищо лошо в това да отглеждате и използвате друг вид растение - тютюна, не защото то е добро за вас (всъщност правителството заявява, че е вредно), но просто защото винаги сте правили така.

Реалната причина за това, че първото растение е поставено извън закона, а второто не се поставя извън закона, няма нищо общо със здравето, това е свързано с икономиката. А това означава с *властта*.

Следователно вашите закони *не отразяват* начина, по който обществото мисли за себе си и това какво желае да бъде - вашите закони отразяват на *чия страна е силата*.

Това не е справедливо. Ти подбра една ситуация, където противоречията са очевидни. Повечето ситуации не са такива.

Напротив. Повечето са точно такива. Как тогава да разрешим това противоречие?

Да имате колкото се може по-малко закони - които са всъщност ограничения.

Истината е, че първото растение, за което споменахме, крие също толкова голям риск за здравето, колкото цигарите и алкохолът, които са закриляни от закона. Защо тогава не е позволено? Защото, ако то се отглежда, половината от производителите на памук, найлон и изкуствена коприна, както и на изделия от дървен материал на света ще загубят работата си.

Конопът е един от най-полезните, най-силните, най-здравите и дълготрайни материали на вашата планета. Няма по-добър материал за тъкани, по-здрав материал за въжета и по-лесно произвеждан материал за целулоза. Вие изсичате стотици хиляди дървета годишно, за да си направите неделния вестник, в който да четете за унищожението на горите. Конопът би могъл да ви предостави милиони неделни вестници без да ви се наложи да отсечете и едно дърво. Всъщност той може да замести много суровини, при това с една десета от тяхната стойност.

И тъкмо в това е проблемът. Някой ще *загуби пари*, ако това чудотворно растение - което има освен това и изключителни медицински качества - се допусне да бъде отглеждано. По същата причина и марихуаната е забранена във вашата страна.

Това е причината, поради която е трябвало толкова много време, за да се въведат в масово производство колите, да се осигури достъпна и разумна медицинска помощ, както и да се използва слънчевата топлина и енергия във всеки дом.

Вие разполагате с възможности и технология да произвеждате всичко това само за години. Защо тогава не сте го направили? Огледай се и виж кой би изгубил пари, ако го бяхте направили. И сам ще си отговориш.

Това ли е Великото общество, с което толкова много се гордеете? Вашето „Велико общество“ трябва да бъде насила накарано да мисли за общото благо. Винаги когато се спомене общото или колективното благо, всеки крещи „комунизъм!“. Във вашето общество, когато благо то на мнозинството не води до големи облаги за някого, то в повечето случаи *се жертва и пренебрегва*.

И това е вярно не само за вашата страна, а и за целия свят. Основният въпрос, пред който е изправено човечеството, следователно е: могат ли личните егоистични интереси да бъдат подменени с интересите на обществото, с общите интереси на човечеството? И ако е така, по какъв начин?

В Съединените щати вие сте се опитали да осигурите общите интереси, най-добрите интереси на мнозинството от хората посредством закони. Но сте се провалили. Вашата нация е най-богатата, най-могъщата на света, но в нея е регистрирана най-високата детска смъртност. Защо? Защото *бедните хора* не могат да си позволят достатъчно грижи за бременните жени и родилките - и защото вашето общество се ръководи от *печалбата*. Цитирам това, което е само един пример за злостастния ви провал. Високата детска смъртност, която е по-голяма от тази в други индустриални страни в света, би трябвало да ви безпокои. Това обаче не е така, а то говори твърде много за приоритетите на вашето общество. Други страни полагат грижи за болните и изпадналите в нужда, за възрастните и немощните. Вие осигурявате богатите, онези, които имат власт и влияние и които са поставени добре в обществото. Осемдесет и пет процента от американците в пенсия *живеят в бедност*. Много от тези възрастни американци и повечето хора с ниски доходи използват местната бърза помощ вместо „семеен лекар“ и търсят медицинска помощ само в крайни случаи, като фактически за тях не се полагат никакви превантивни грижи по отношение на здравето им.

Както виждаш хората, които нямат пари, не се ценят особено... те са изчерпани, не са *полезни* ...

Ето това е вашето *велико* общество... Така както говориш, нещата изглеждат твърде зле. Въпреки всичко, Америка е направила за непривилегированите и неуспелите много повече - както тук, така и в чужбина - отколкото която и да било друга нация на земята.

Америка е направила много, това е очевидно вярно. Но знаеш ли, че в процентно отношение спрямо brutния национален продукт Съединените щати са отделили много по-малко за чуждестранна помощ в сравнение с много по-малки страни? Работата е там, че преди да се възгордявате от себе си, може би трябва да погледнете света наоколо. Защото ако това е най-доброто, което вашият свят може да предложи на по-слабите, тогава има какво още да учите.

Вие живеете в едно прахосническо, декадентско общество. Всичко, което създавате, сте подчинили на принципа на така наречената „планова амортизация“. Вашите коли струват три пъти повече и траят три пъти по-малко. Дрехите се разпадат при десетото обличане. Влагат се химикали в хранителните продукти, за да се задържат на полиците на магазините по-дълго, дори ако това означава да се скъси животът ви на планетата. Подкрепяте, стимулирате и давате възможност на спортните отбори да получават неприлично големи заплати за смешни усилия, докато учителите, духовенството и изследователите, стремящи се да намерят лек за болестите, които ви убиват, са принудени да просят пари. Изхвърляте ежедневно в супермаркетите, ресторантите и домовете във вашата страна повече храна от тази, която е достатъчна, за да нахрани половината свят.

Все пак това не е обвинение, а само наблюдение и то не се отнася единствено до Съединените щати, защото тези методи, които увреждат сърцето, са епидемия, разпространена по целия свят.

Безправните навсякъде по света са принудени да се унижават и да пестят всеки лев само за да живеят, докато малцина които притежават власт, пазят и трупат все по-големи богатства, спят в коприна и всяка сутрин пускат в банята си кранчето, облицовано със злато. Докато изнурени деца, които са само кожа и кости умират в ръцете на плачещите си майки, „лидерите“ на техните държави се занимават с политическа корупция, която не позволява дарените храни да достигнат до гладуващите маси.

На пръв поглед изглежда, че няма сила, която да промени тези условия. Истината е, че не в силата е проблемът. Никой няма *воля* за това. И така ще бъде винаги, докато хората не започнат да гледат на съдбата на другите като на своя собствена.

Но защо не го правим? Как е възможно да бъдем свидетели на всички тези жестокости ежедневно и да допускаме те да продължават?

Това е така, защото не ви интересуват. Проблемът е липсата на загриженост за другите. Цялата планета е изправена пред криза на съзнанието. Вие трябва да решите просто дали *другите Ви интересуват*.

Ще задам един въпрос, който изглежда малко патетичен. Защо не можем да обичаме членовете на своето семейство?

Вие обичате членовете на собственото си семейство. Вие просто сте ограничили представите си за това кои са членове на вашето семейство.

Не се чувствате част от световното семейство и затова проблемите на всеобщото човешко семейство не считате за свои проблеми.

По какъв начин хората на земята могат да променят това отношение?

Зависи от това как искате да го промените.

Как да предотвратим по-нататъшната болка, по-нататъшните страдания?

Като премахнете разделението помежду си. Като създадете нов модел на света. Като внесете в него една нова идея.

Коя е тя?

Радикално различна от настоящия би възглед за света.

Сега вие виждате света - ако говорим геополитически - като сбор от различни национални държави, всяка от които е самостоятелна, отделна и независима от другите.

Вътрешните проблеми на тези независими държави не се смятат за проблеми на човечеството като цяло - освен богато пряко го засягат като цяло (или по-точно, богато пряко засягат силните представители на човечеството).

Тогава човешката общност като цяло реагира спрямо условията и проблемите на индивидуалните държави въз основа на интересите на по-голямата група от хора. Ако никой от тази по-голяма група няма какво да *губи*, условията на отделната страна могат да бъдат такива, каквито са, никой няма да се интересува.

Хиляди хора могат да умрат от глад ежегодно, стотици могат да умрат в граждански войни, деспоти могат да ограбват страната, диктатори и техните въоръжени хайки могат да насилват, плячкосват и убиват, режимите могат да лишават хората от основните им човешки права - но останалата част от вас няма да направи нищо. Това е, така да се каже, „вътрешен проблем“.

Но, богато *ваши*те интереси са заплашени там, богато *ваши*те инвестиции, *вашата* сигурност, *вашият* начин на живот е застрашен, тогава вие мобилизирате вашата нация и се опитвате да мобилизирате целия свят за вашата кауза и се впускате там, където дори и ангелите биха се уплашили да пристъпят. Тогава *изричате една* Голяма лъжа - като заявявате, че правите онова, което правите, от хуманитарни подбуди, за да подпомогнете потиснатите хора на света, докато истината е, че просто защитавате собствените си интереси.

Доказателство за това е, че там, където нямате интереси, вие нямате и грижа.

Световната политика действа от позициите на интереса. Какво друго ново има тук?

Трябва да има нещо ново, ако искате светът да се промени. Трябва да започнете да гледате на интересите на другите като на собствени интереси. Това ще стане само когато прегрупирате глобалната реалност и постигнете управление в съответствие с това.

Говориш за глобално световно управление, така ли? Да.

11

Обеща ми, че във втора книга ще обсъдиш по-глобалните геополитически проблеми, пред които е изправена планетата (за разлика от главно личните проблеми, с които се занимаваш в първа книга), но въобще не

си представях, че ще навлезеш в този разговор!

Време е светът да престане да се самозалъгва, да се пробуди, да осъзнае, че единственият проблем на човечеството е *липсата на любов*.

Любовта поражда толерантност, толерантността поражда мир, нетолерантността предизвиква война и безразличие към непоносимите условия на живот на другите.

- Любовта не може да бъде безразлична. Тя не познава безразличието.

Най-бързият начин да постигнете любов и грижа за цялото човечество е да започнете да гледате на цялото човечество като на собствено семейство.

Най-бързият начин да започнете да гледате на цялото човечество като на свое собствено семейство е да *престанете да се разграничавате едни от други*. Всяка национална държава, която в момента изгражда вашия свят, трябва да се обедини с останалите.

Но нали съществуват *Обединени нации!*

Които са безсилни и не водят до никакви резултати. За да може да функционира това обединение пълноценно, то трябва напълно да се преустрои. Това не е невъзможно, но е твърде трудно.

Добре, какво Ти предлагаш?

Аз нямам „предложения“. Предлагам само наблюдения. В този диалог ти ми съобщаваш какъв е новият избор, който искате да направите, а аз предлагам наблюдения за начина, по който бихте могли да осъществите това. Какъв е вашият нов избор във връзка с отношенията между хората и нациите на планетата?

Ще използвам Твоите думи. Що се отнася до мен, аз бих избрал за всички нас „да постигнем любов и грижа за цялото човечество“.

При такъв избор моето наблюдение е, че онова, което може да бъде полезно, е да се формира нова световна политическа общност, в която всяка национална държава да има равноправен глас в решаването на световните проблеми и равноправен дял в световните ресурси.

Това няма да стане. Тези, които „имат“, никога няма да се откажат от своята суверенна власт, от своите богатства и ресурси за сметка на онези, които „нямат“. И ако трябва да бъдем обективни, защо, кое налага да го правят?

Онова, което е в техен най-висш интерес. Не виждам защо. И не съм сигурен в такова твърдение.

Ако можете да прибавите към своята национална икономика билиони долари годишно - долари, които да бъдат изразходвани да се нахранят гладните, да се облекат онези, които са в нужда, да се подслонят бедните, да се осигурят възрастните, да се осъществи едно по-добро здравеопазване и да се осигури един достоен стандарт на живот за всички - това няма ли да бъде в полза на най-висшите интереси на твоя народ?

В Америка има хора, които биха спорили, че това ще бъде помощ за бедните за сметка на богатите и на средния данъкоплатец. Междувременно държавата продължава да се руши, криминалната престъпност продължава да се увеличава, инфлацията ограбва спестяванията на хората, безработицата става все по-голяма, правителството все по-многочислено, докато в училищата се разпространяват презервативи.

Звучиш като радиоинформация. Но това са проблемите на много американци.

Те мислят ограничено. Не разбират, че ако билиони долари годишно, а това значи милиони месечно, стотици и стотици хиляди седмично, нечувано количество пари ежедневно бъдат върнати обратно в икономическата система, вие можете да използвате тези пари, за да нахраните гладните, да облекете онези, които са в нужда, да подслоните бедните, да осигурите възрастните и да осигурявате здравеопазване и достойнство за всички..., *причините за престъпността* ще изчезнат завинаги. Не разбирате ли, че новите работни места ще ви донесат повече пари, които ще се върнат обратно във вашата икономика? Дори и правителствата ще бъ-

дат сведени до по-малоброен състав, защото *няма да имат толкова много работа.*

Предполагам, че това е възможно - и все пак не мога да си представя как правителствата ще станат по-малобройни! Но откъде по-точно ще се намерят тези милиони и билиони, за които говориш? Може би от данъци, които ще бъдат наложени от Твоето ново световно управление, така ли? Ще се вземат още средства от онези, които са „работили, за да се сдобият с тях“, и тези средства ще се дадат на другите, които „не са стъпили на краката си“, а искат да получават?

Така ли го разбираш?

Не, но мнозинството от хората биха погледнали по този начин. И на мен ми се ще съвсем справедливо да изложат техния възглед.

Добре, бих искал да поговоря за това по-късно. В момента искам за малко да се отклоня, но ще се бърна към този проблем.

Чудесно.

Запита откъде ще дойдат тези нови парични постъпления. Добре. Не е необходимо те да идват от нови данъци, наложени от световната общност (макар и членовете на тази общност, отделните граждани, *по собствено желание*, водени от едно пробудено съзнание, да са готови доброволно да дават 10% от своя доход за нуждите на обществото като цяло). Те няма да се събират от нови данъци, наложени от местните правителства. Всъщност някои местни правителства ще могат да намалят данъците.

Всички тези блага ще бъдат резултат на простото реструктуриране на вашия възглед за света, на по-простото прегрупиране на световната политическа конфигурация.

По какъв начин?

Парите, които ще спестите от изграждането на системи за национална защита и оръжия за водене на война.

О, разбирам! Искаш да *премахнем въоръжаването!*

Не само вие, а всички по света.

Но военната система трябва драстично да се редуцира. Вътрешният ред е необходимо да се осигурява. Можете да подсилите местната полиция - нещо, което твърдите, че искате да правите, но всяка година, когато се оформя бюджетът, заявявате, че не може. В същото време трябва категорично да се спре да се изразходват средства за въоръжаване и подготовка за война, нито за отбрана, нито за нападение, свързано с каквото и да било масово унищожение.

Преди всичко ми се струва, че Твоите цифри далеч надхвърлят това, което реално може да се спести, ако се направи това. Второ - струва ми се, че никога няма да успееш да убедиш хората да се откажат от своето право на самозащита.

Нека разгледаме тези цифри. Понастоящем (сега е 25 март 1994, докато пишем тези редове) световните правителства изразходват един трилион долара годишно за военни цели. Това означава по един милион долара всяка минута по целия свят.

Народите, които изразходват най-много, биха могли ги да пренасочат средства към другите приоритети, за които споменахме, и така по-големите, по-богати нации ще видят, че е в техен интерес да го направят - ако изобщо допуснат, че е възможно. Но по-големите и по-богати нации не могат дори да си представят, че ще бъдат без защита, защото се страхуват от агресията и нападението на народите, които им завиждат и искат да имат онова, което имат те. Два са начините да се преодолее подобна заплаха.

1. Цялото световно богатство да се разпределя равномерно и световните ресурси да се разпределят между всички народи по света, така че никой да не изпитва нужда да претендира за това, което има другият, а всеки да може да живее достойно и да се отърси от страха.

2. Да се създаде система за разрешаване на различията, която да отхвърли необходимостта от война и дори възможността за война.

Хората по света сигурно никога няма да направят това.
Те вече са го направили. Наистина ли?

Да. В момента се извършва огромен експеримент във Вашия свят за установяването на такъв политически ред. Този експеримент се нарича Съединени американски щати.

За който току-що каза, че търпи жалък провал.

Да, така е. Има да се измине дълъг път преди експериментът да се нарече успешен. (Както по-рано обещах, ще поговоря за това - за онези подходи, които не ви позволяват в момента да имате успех.) И все пак, това е най-добрият експеримент, който е познат засега.

Както е казал Уинстън Чърчъл: „Демокрацията е най-лошата система, като се изключат всички останали.“

Вашата нация е първата, която изгради свободна конфедерация от отделни държави и успешно ги обединява в една свързана цялост, подчинена на общо централно управление.

Навремето никой от щатите не е бил съгласен на това и всеки се е съпротивлявал, страхувайки се, че може да загуби своята самостоятелна сила и че подобен съюз няма да бъде в техен интерес. Полезно е да разберем какво е било положението на отделните щати по онова време.

Въпреки че те са били свързани в свободна Конфедерация, не е имало реално управление на всеки от съединените щати и оттам не е имало сила, която да наложи договора на Конфедерацията, за който отделните щати се били споразумели.

Щатите провеждали собствена външна политика. Няколко измежду тях сключили лични споразумения за търговия и други въпроси с Франция, Испания, Англия и други страни. Щатите търгували помежду си и макар че договорът на Конфедерацията забранявал това, някои от щатите налагали митнически такси върху стоки, които се внасяли от други щати, също както върху стоките, идващи през океана. Търговците нямали друг изход, освен да плащат на пристанищата, когато искали да купуват или продават стока, тъй като не е имало *централна власт*, макар и да е имало *писмено споразумение*, забраняващо налагането на подобни мита.

Отделните щати също са водили войни помежду си. Всеки щат е смятал своята полиция за функционираща армия, а девет щата са имали своя собствена военна флота. „Не ме предизвиквай“ би могло да се смята за официалното мото на всеки от щатите в Конфедерацията. Повече от половината щати дори печатали свои собствени пари (въпреки че Конфедерацията е включвала в споразумението си това като нещо незаконно!).

Накратко, първоначално щатите, макар и обединени от договора на Конфедерацията, са действали точно както *независимите държави днес*.

Макар и да виждали, че договорите на Конфедерацията (например предоставянето на Конгреса на цялата власт да печатат пари) не се спазват, те упорито отказвали да се подчиняват на една централна власт, която да им *налага* спазването на тези договори.

С течение на времето неколцина прогресивни лидери придобиват влияние. Те убеждават останалите, че може само да се *спечели*, като се създаде една нова федерация и това ще бъде печалба за всички.

Търговците ще спестяват пари и ще увеличават доходите си, тъй като отделните щати няма да налагат такси върху стоките.

Правителствата ще спестяват пари и ще имат повече средства, които да вложат в програми и услуги, които наистина да помагат на народа, защото няма да се изразходват средства за защита на отделните *щати* един от друг.

Народът ще има по-голяма сигурност и ще живее в по-голямо благоденствие, когато се обедини, а не богато отделните народи враждуват помежду си.

Така те не само няма да изгубят своята сила, а всеки щат ще стане още по-силен.

И разбира се, точно това се е случило.

Същото би могло да стане със 160 национални държави в света, ако те се обединят в

една обединена федерация. Това би означавало край на войната.

Но как ще се осъществи това? Несъгласията ще продължат да съществуват.

Това е така, доколкото хората остават съсредоточени върху външните неща. Има само един начин наистина да се елиминира войната - както и всеки страх и нарушение на мира - това е духовно решение. Ние в момента говорим за геополитически решения.

Всъщност това, което трябва да се направи, е да се комбинират духовните и геополитическите решения. Духовната истина трябва да се приложи в практическия живот, за да промени нашия ежедневен опит.

Докато се извърши тази промяна, ще продължава да има несъгласия. Ти си прав. Но няма нужда да има войни, не е задължително да има убийства.

Има ли войни между Калифорния и Орегон по повод на водното право? Между Мериленд и Вирджиния по повод на риболова? Между Уискънзин и Илинойс, Охайо и Масачузетс?

Не.

А защо не? Нима те нямат спорове и между тях не възникват различия?

Предполагам, че с течение на годините са възникнали.

Това е сигурно, но тези отделни щати *доброволно са се споразумели* - и това е било просто с доброволно споразумение - да съблюдават определени закони и да правят взаимни компромиси по въпроси от общ интерес, докато си запазват правото да съблюдават отделен статут по въпросите, които се отнасят до отделния щат.

А когато действително възникнат спорове в резултат на различни тълкувания на федералния закон или на това, че някой е нарушил този закон, проблемът се внася в съда..., на който трябва да се дава *пълна власт* (т. е. властта му се дава от щатите) да разреши конфликта.

Ако настоящото законодателство не дава възможност проблемът да получи удовлетворяващо решение в съда, щатите и техният народ изпращат свои представители пред централното управление, за да се направи опит да са споразумеят за нови закони, които да дадат по-благоприятни обстоятелства за постигане на разумен Компромис. По този начин функционира вашата федерация. Със система от закони и система от съдилища, *овластени* да тълкуват тези закони, както и полицейска система, която може да налага решенията на законите.

Въпреки че никой не би се наел да твърди, че системата ви не се нуждае от усъвършенстване, това е все пак политически съюз, който функционира повече от 200 години!

Не може да има съмнение, че *същият модел ще се окаже функционален по отношение на националните държави*.

Щом нещата са толкова прости, то защо хората не са се опитали да ги въведат на практика?

Съществуват такива опити. *Лигата на народите* е била един такъв първоначален опит. *Обединените нации* е последният.

Едната се е провалила, а другата има минимален ефект, защото, както тринадесетте щата на първоначалната Американска Конфедерация, членовете на националните държави (по-специално най-силните измежду тях) се страхуват, че *могат повече да загубят, отколкото да спечелят* от едно такова реструктуриране.

Това е така, защото „силните на деня“ се интересуват много повече от това да запазят своята власт, отколкото от подобряване на живота на *всички хора*. Онези, които „имат“, знаят, че такава световна федерация неизбежно ще даде повече облаги на онези, които „нямат“ - ала „имащите“ са убедени, че това ще стане за *тяхна сметка*... А те не са готови да се разделят с нищо.

Нима този техен страх не е оправдан? Нима не трябва да пазиш онова, за което дълго си се борил?

Първо, не е задължително необходимо, за да се дадат повече средства на онези, които са

жадни и гладни и живеят без покрив, непременно тези средства да се отнемат от хората, които живеят в изобилие.

Както вече посочих, всичко, което е нужно, е да се вземат тези един трилион долара годишно, които се харчат в света за военни цели и да се пренасочат за хуманитарни цели. Тогава проблемът ще бъде решен, без да се изразходва дори и едно допълнително пени, нито да се пренасочва от богатството на имащите.

(Разбира се, може да се спори, че тези международни конгломерати, чиито печалби се извличат от войната и средствата за въоръжаване, ще бъдат „губещи“ - както техните работници, така и всички, чието богатство се извлича от съзнанието за противоречие, съществуващо в света - но може би техният източник на богатства е неправилно разбран. Ако човек зависи от това останалият свят да живее в противоречия, за да може самият той да оцелява, може би тази зависимост обяснява защо светът се противопоставя на всеки опит да се създаде структура, Която да доведе до траен мир.)

Що се отнася до втората част на въпроса, да желаете да съхраниш онова, за което си се борил да придобиеш като човек и като нация, не е неразумно, ако изхождаш от съзнанието на Външния Свят.

Какво?

Ако смяташ, че най-голямото щастие в живота можеш да получиш от преживяване във Външния Свят - тоест във физическия свят извън теб самия - ти никога няма да поискаш да се откажеш дори и от най-малката частица от онова, което си натрупал като човек или като народ и което смяташ, че ще те направи щастлив.

И докато онези, които „нямат“, смятат, че нещастieto им е свързано с липсата на *материални* неща, те също ще бъдат хванати в този капан. Те постоянно ще искат да имат онова, което имате вие, докато вие пък постоянно ще отказвате да го споделите с тях.

Тъкмо затова казах по-рано, че има един начин истински да се изключи войната и *всяко* преживяване на страх и липса на мир. Но това решение е *духовно*.

В крайна сметка всеки геополитически проблем също както и всеки личен проблем се свежда до духовен проблем. *Животът* като цяло е духовен и затова всички житейски проблеми имат духовна основа - и *духовно решение*.

Войните на вашата планета възникват затова, защото някой претендира за нещо, притежавано от друг. Това става причина за действия на една страна, които са нежелани за друга.

Всеки конфликт възниква от неправомерно желание.

Единствено възможният мир в целия свят, на който може човек да се уповава, това е Вътрешният Мир.

Нека всеки човек да намери своя вътрешен мир когато откриете своя вътрешен мир, вие ще успеете да намерите мир в света.

Това означава просто, че няма да изпитвате повече нужда от неща във Външния Свят. „Да не изпитвате т нужда, е огромна свобода“. Тя би освобождава първо от страха: страха, че съществува нещо, което няма да имате; че съществува нещо, което ще загубите; страха, че без определено нещо няма да бъдете щастливи.

Второ, „да не изпитвате нужда“, ви освобождава от гнева. *Гневът е изява на страх*. Когато няма от какво да се страхувате, вие няма на какво да се гневите.

Няма да изпитвате гняв, богато не получавате каквото искате, защото Желанието ще бъде само предпочитание, не необходимост. Няма да изпитвате страх, свързан с възможността да не го получите. Оттук няма да изпитвате и гняв.

Вие няма да изпитвате гняв, когато виждате, че другите хора не удовлетворяват вашите очаквания, защото няма да имате нужда те да удовлетворяват определени неща. Оттам няма да изпитвате и гняв.

Няма да изпитвате гняв, когато някой не се държи добре с вас, защото за вас няма да бъде потребност той да се държи добре. Няма да изпитвате гняв, богато някой не ви обича, защото няма да се нуждаете от неговата любов. Няма да изпитвате гняв, богато някой е жесток, богато би ранява, богато се опитва да ви навреди, защото няма да се нуждаете от това той да се държи по друг начин и ще сте съвсем наясно, че с нищо не може да ви навреди.

Няма да изпитвате гняв, дори когато някой се опитва да ви отнеме живота, защото няма да се страхувате от смъртта.

Когато страхът се отнеме от вас, всичко друго ще може да ви се отнеме, а вие няма да изпитвате гняв.

Вие дълбоко интуитивно знаете, че всичко, което сте създали, може отново да се създаде, и още по-важно, няма значение.

Когато намерите Вътрешен Мир, ничие присъствие, нито отсъствие на човек или място, или пък нещо друго, нито на условия, ситуации или обстоятелства може да бъде Творецът на вашето състояние на духа, нито причина за начина, по който преживявате битието си.

Това не означава, че отхвърляте всичко, свързано с тялото. Съвсем не. Вие преживявате в пълнота своето тяло и всички *наслади*, свързани с него, както никога преди.

Ала вие ще отделяте внимание на тялото си доброволно, а не задължително. Преживяването на физически усещания ще става по ваш избор, а не защото е необходимо, за да се чувствате щастливи или да оправдаете своята тъга.

Тази проста промяна - да се обърнете, за да намерите вътрешния си мир - може, ако бъде осъществена от всеки един човек, да сложи край на войната, да премахне противоречията и конфликтите, да предотврати всяка неправда и да доведе до вечен мир на света.

Не е необходима никаква друга формула, нито е *възможна*.

Световният мир е личен проблем!

Онова, което е необходимо, не е промяна в обстоятелствата, а промяна на съзнанието.

Как да намерим вътрешен мир, когато сме гладни? Как да намерим ведрина и спокойствие, когато изпитваме жажда? Как да останем спокойни, когато сме мокри, когато ни е студено, когато нямаме покрив над главата си? Как да не се поддадем на гнева, когато роднините ни умират заради някаква нелепост?

Ти говориш твърде поетично, но може ли поезията да се приложи на практика? Нима може тя да каже нещо на онази майка в Етиопия, която наблюдава изнуреното си дете как умира от глад за една филия хляб? На онзи мъж в Централна Америка, който чувства как куршумът разкъсва тялото му, защото се е опитал да спре армия, която завзема селото му? И какво може да каже твоята поезия на онази жена в Бруклин, която е била осем пъти изнасилена от някаква тайфа? Или на шестчленно ирландско семейство, взривено от терористка бомба, оставена в църквата в неделя сутрин?

Трудно е дори да се слуша за всичко това, но казвам ти: съществува съвършенство във всичко. Стреми се да виждаш съвършенството. Това е промяната, за която говорим.

Нямай никакви нужди. Желай всичко. Избери онова, което ти се предлага.

Преживей своите чувства. Изплачи своите сълзи. Смей се, когато ти се смее. Уважавай своята истина. Но когато се изчерпят чувствата, тогава се смълчи и знай, че Аз съм Бог.

С други думи, дори и в най-голямата трагедия, недей да губиш от поглед величието на цялостния процес, дори когато умираш с куршум в гърдите, дори богато си жертва на насилие.

Сега това изглежда нещо невъзможно, но когато се доближиш до Божественото съзнание, ще можеш да го направиш.

Разбира се, нищо не те задължава, това зависи от начина, по който желаш да преживееш момента.

В момент на голяма трагедия, предизвикателството е да успокоиш съзнанието си и да потънеш дълбоко в своята душа.

Това може да стане автоматично, когато престанеш да държиш под контрол душата си.

Разговарял ли някога с човек, който случайно е полетял с колата си надолу от някой мост или се е озовал пред дулото на пушка? Или е бил на път да се удави? Такива хора много често разказват, че времето странно се забавя и че те са били завладени от странно спокойствие, че не са изпитвали никакъв страх.

„Нямай страх, защото Аз съм с теб“. Това може да каже поезията на човек, изправен пред трагедия. В най-мрачния ти час, Аз ще бъда твоята светлина. В най-черния момент, Аз ще бъда твоята утеха. В най-трудното изпитание, Аз ще бъда твоята сила. Затова вярвай Ми! Защото Аз съм твоят пастир. Няма да изпиташ нужда. Ще те изведе на зелени пасища, край тихи води ще те изведе.

Ще възстановя душата ти. По прави пътеки ще те вода в Своето Име. И да, дори и в долината на Смъртната сянка да вървиш, няма да се уплашиш от зло; защото Аз съм с тебе. Моят Жезъл и Моята тояга, те ще те утешат.

Приготвям за тебе трапеза в присъствието на неприятелите ти. Ще помажа с миро главата ти. Чашата ти ще прелее.

Наистина, благодост и милост ще те следват през всичките дни на живота ти и ти ще живееш завинаги в Моя дом и в Моето сърце.

12.

Тези думи са просто Великолепни. Това, което казваш, е прекрасно. Искан ми се целият свят да го чуе, да го разбере, да му повярва.

Тази книга ще спомогне за това. Ти самият спомогаш. По този начин изпълняваш своята роля, даваш своя дял в издигането на Колективното Съзнание. Това трябва да правят всички.

Да.

А сега можем ли да преминем към друга тема? Струва ми се, че е важно да поговорим за онова отношение - за онази представа - която, както вече каза, трябва да получи справедливо разяснение.

Имам предвид мнението, което се поддържа от мнозина, че бедните са получили достатъчно, че ние трябва да спрем да облагаме с данъци богатите - да ги наказваме, че са работили усилено и че „са се справили“ - за да даваме още повече на бедните.

Тези хора са убедени, че бедните са такива главно поради собствения си избор, мнозина дори не са се опитали да се измъкнат от своето положение. Те предпочитат да смучат правителството, вместо да поемат отговорност за самите себе си.

Много са хората, които вярват, че преразпределението на богатствата - равномерното им разпределение - е социалистическо зло. Те цитират Комунистическия манифест - „от всекиго според способностите, на всекиго според потребностите“ - като свидетелство за сатанинския произход на идеята за гарантиране на основно човешко достойнство на всички чрез усилията на всекиго.

Те вярват в девиза „всеки за себе си“. Ако някой им каже, че тази представа е студена и безсърдечна, те се скриват зад твърдението, че възможности са дадени на всички по равно и заявяват, че никой не е поставен по рождение в неравноправно положение, а щом те са могли „да се справят“, значи, че *всеки може да го направи* - и ако някои не успяват, то е по „тяхна вина“.

Сам разбираш, че това е твърде горделива мисъл, която има за свой корен неблагодарността.

Да. А Ти какво мислиш?

Аз не съдя. Това е мисъл като мисъл. Тук от значение е само един въпрос, който се отнася и до всяка друга мисъл. Дали това мнение ти помага да разкриеш Истинската Си Същност и Исканата от Теб Същност?

Това е въпросът, който хората трябва да си зададат, когато оформят възгледа си за света - дали дадена мисъл служи на техния истински Аз.

Моето наблюдение е следното: Съществуват хора - всъщност цели групи от хора - които по рождение са поставени в неравноправно положение - това е очевидно вярно.

Вярно е също така, че от едно високо метафизическо равнище никой не е в „неравноправно положение“, защото всяка душа сама си задава точните условия, хора и събития, които са и необходими, за да осъществи онова, което желае.

Ти избираш всичко - своите родители, страната, където да се родиш, всички обстоятелства, свързани с твоето превъплъщение.

По същия начин през всички дни на своя живот ти продължаваш да избираш и да създаваш хората, събитията и обстоятелствата, предназначени да ти дадат точните, правилни, верни и съвършени възможности, които желаш от настоящето, за да познаеш *истинската си същност*.

С други думи, никой „не е в неравноправно положение“ относно това, което *душата* се стреми да осъществи. Така например душата може да пожелае да работи с едно осакатено тяло или в репресивно общество, или в условията на огромни политически или икономически ограничения, което да й създаде условията, необходими да осъществи целите, които си е поставила.

И така, свидетели сме, че хората наистина са поставени в „неравноправно положение“ във *физическия* смисъл, но то създава необходимите и съвършени условия в *метафизически* смисъл.

Какво означава това в практически план? Трябва ли да помагаме на хората в „неравносложно положение“, или да си дадем сметка, че в действителност те са точно в положението, което им е *необходимо*, и това им позволява да „отработят своята карма“?

Това е много добър и много важен въпрос.

Запомни, че всичко, което мислиш, говориш и вършиш, отразява твоя избор по отношение на самия себе си; изявява Кой Си Ти; то е творческо действие, в което решаващ кой Желаш да Бъдеш. Връщам се постоянно към това, защото то е единственият смисъл тук на земята; то е твоята цел. Нищо друго не съществува, няма друго предназначение за душата. Ти се стремиш да бъдеш и да преживееш Истинския си Аз -и да го сътвориш. Ти сътворяваш себе си наново всяка минута на Настоящия момент.

В този контекст, когато срещнеш човек, който изглежда в неравносложно положение в относителните условия на този свят, първият въпрос, който трябва да си зададеш, е: Кой Съм Аз и Какво избирам да Бъда по отношение на този човек?

С други думи, първият въпрос, когато се срещнеш с когото и да било, в каквито и да било обстоятелства, трябва винаги да бъде: Какво е моето място в тази ситуация?

Разбираш ли ме? Първият ти въпрос трябва да бъде: какво е моето място тук? А не какво е мястото на другия човек в тази ситуация?

Това е едно от най-забележителните прозрения за човешките отношения, на които съм се натъквал. Освен това противоречи на всичко, на което съм бил учен до момента.

Зная. Но причината взаимоотношенията ти да бъдат в такъв хаос е, че ти винаги си се опитвал да преценяваш какво иска другият и какво искат другите - вместо онова, което ти самият искаш наистина. После трябва да решаващ дали можеш да отвърнеш на техните очаквания. При това ето как решаващ: решаващ, съобразявайки се с това какво можеш да получиш от тях. Ако прецениш, че нищо не можеш да получиш, основната ти причина да им дадеш каквото и да било отпада, така че ти рядко го правиш. Ако от друга страна, прецениш, че има какво да искаш и да получиш от тях, тогава се намесва твоят модел за оцеляване и ти се опитваш да удовлетвориш техните очаквания.

А после съжаляваш, особено когато другият не отговори на собствените ти очаквания.

В тази игра на *търговия* ти установяваш много деликатен баланс. Ти ще удовлетвориш моите нужди - аз ще удовлетворя твоите.

И все пак, смисълът на всички човешки взаимоотношения - на взаимоотношенията между народите, както и на взаимоотношенията между отделните индивиди - няма нищо общо с това. Смисълът на вашите Свещени Взаимоотношения с всеки отделен човек, място или обект не е да разберете какво *те* Желаят, а какво *ти* изискваш в настоящия момент, за да израстваш, за да бъдеш онзи, Който Искаш Да Бъдеш.

Затова и Аз съм създал Взаимоотношенията. Ако те нямаха предназначението, за което говоря, всички щяха да изпаднат във вакуум, в празнота, във Вечната Всеобщност, откъдето сте произлезли.

Но в тази Всеобщност вие просто *сте* и не можете да *преживеете* своето „осъзнаване“ като *нещо конкретно*, защото в тази Всеобщност няма нищо, което да бъде твое отрицание.

Затова съм създал начин, по който ти можеш да пресътворяваш себе си и да познаваш Кой Си от *опит*. Постигнал съм това като съм ти предоставил следното:

1. Относителност - система, в която твоето съществуване се определя в съотношение с нещо друго.

2. Забрана - процес, при който ти доброволно се потапяш в пълна амнезия, така че да не знаеш, че относителността е само трик и че ти самият си Всичко.

3. Съзнание - състояние на Битието, при което ти се развиваш, докато постигнеш пълно осъзнаване и бъдеш и се слееш с Истинския и Жив Бог, сътворявайки и преживявайки своята собствена реалност, като разгръщаш и опознаваш тази реалност, променяш и пресъздаваш реалността, така че все повече да разширяваш границите на съзнанието си, докато постигнеш *безграничност*.

В тази парадигма *Съзнанието е всичко*.

Съзнанието - онова, което истински осъзнаваш - е основа на цялата истина, оттам и на всяка истинска духовност.

Но какъв е смисълът на Всичко? Първо Ти ни караш да *забравим* Кои Сме, така че да можем да си припомним Кои Сме?

Не съвсем, така че да можете да *пресътворите* Кои Сте и Кои *Искате да Бъдете*.

Това означава Бог е Бог. Това означава Аз да бъда Аз, чрез вас!

Това е смисълът на целия живот.

Посредством теб Аз *преживявам* Кой Съм и Какъв Съм.

Без теб Аз бих могъл да зная това, но не да го преживея.

Познанието и преживяването са две различни неща. Избрал съм да преживявам Себе Си непрекъснато. И го правя наистина, *посредством теб*.

Струва ми се, че се отклонихме твърде много от първоначалния въпрос.

Да наистина. Трудно е да ограничиш Бог до една тема. Аз имам известна склонност да се разгръщам по-нашироко.

Да се опитаме да се върнем към темата.

О, да, как да се отнасяме към неуспелите в Живота.

Първо: трябва да решиш Кой Си и Какъв Си по отношение на тях.

Второ: ако решиш, че искаш да преживееш себе си като човек, който дава Подкрепа, Помощ, да преживееш себе си като Любов и Състрадание, както и Грижа, тогава трябва да видиш как *най-добре можеш да осъществиш това*.

Обърни внимание, че твоята способност да бъдеш това *няма нищо общо с другите, с това, което те са или вършат*.

Понякога най-добрият начин да обичаш някого и най-добрата помощ, която можеш да му дадеш, е да го *оставиш сам* или да му вдъхнеш сили сам да си помогне.

Както на коктейл най-добре е да оставиш хората *сами да си вземат, каквото желаят*.

Помни, че най-голямата помощ, която можеш да дадеш на един човек, е да го *пробудиш*, да му напомниш Кой е Той в действителност. Има много начини да стане това. Понякога е нужна малко помощ, понякога подтик, понякога тласък... А понякога просто трябва да решиш да оставиш хората да вървят по своя път, без намеса от твоя страна. (Всички родители знаят за този избор и ежедневно страдат от него.)

Онова, което е нужно да правиш за хората с неблагоприятна съдба, е да ги накараш да се *осъзнаят*. Тоест, да придобият Ново Съзнание за себе си.

Ти също трябва да придобиеш Ново Съзнание за тях, защото ако гледаш на тях като на хора, които са се провалили, те наистина ще се провалят.

Големият дар, който дава Исус на всекиго, е да го види такъв, какъвто е наистина.

Той не се е съобразявал с привидностите. Отказвал е да вярва онова, което хората са вярвали за себе си. Той винаги е имал една по-висша мисъл и винаги е приканвал и другите да се придържат към нея.

Отнасял се е с уважение към избора на другите. Не е изисквал от тях да приемат Неговата по-висша идея. Просто е отправял една покана.

Отнасял се е с любов към хората - и ако те са предпочитали да гледат на себе си като на Създания, нуждаещи се от помощ, Той не ги е отхвърлял за този погрешен избор, а им е позволявал да обичат своята Реалност - и с любов ги е подкрепял да реализират своя избор.

Защото Исус знаеше, че *за някои* хора най-прекият път към това, Което Са, е пътят през Онова, Което Не Сал

Той не е определял този път като несъвършен, не го е заклеявявал. По-скоро е разглеждал и него като „съвършен“ - и е подкрепял всеки да бъде това, което желае.

Затова и всеки, който се е обръщал (съм Исус за помощ, е получавал помощ.

Той не е отказал подкрепа никому - но се е грижил помощта Му истински да подкрепи честното Желание на всеки човек.

Когато хората искрено са се стремили към просветление и честно са изразявали готовност да преминат на следващо ниво на съзнание, Исус им е давал сила, кураж, мъдрост да го постигнат. Давал им е Себе Си за пример и, то с право, и е окуражавал хората, ако не могат да направят друго, то да имат вяра в *Него*. Той никога не би ги подвел.

Мнозина са възложили вярата си на Него. И до ден днешен Той помага на Всички, които призовават Неговото име, защото е посветил Себе Си на пробуждането на онези, които търсят да

постигнат пълнота на съзнанието и на Живота в Мен.

В същото време Христос е бил *милостив* към онези, които не са търсили просветление. Той отхвърля гордостта и също, както своя Отец небесен, никого не съди.

Представата, идеята на Христос за Съвършена Любов е била да даде на всички хора точно помощта, която търсят, след като им каже каква помощ могат да получат.

Той никога не е отказвал помощ никому, а още по-малко пък би го направил, поради мисълта, че „Каквото си надробил, това ще сърбаш“.

Иисус знаеше, че ако даде на хората помощта, която те очакват, а не помощта, която Той иска, Той им вдъхва сила на онова ниво, на което са *готови получат сила*.

Такъв е подходът на всички велики учители. На онези, които са идвали на земята в миналото и на онези, които работят на нея сега.

Чувствам се объркан. Кога може да се получи така, че помощта, която предлагаш, да не бъде в полза на човека? Кога тази помощ може да попречи на неговото израстване, а не да спомогне?

Когато предлагаш помощ, която създава непрекъсната зависимост, а не бързо освобождаване от зависимост.

Когато ж името милосърдието позволиш на един човек да започне да разчита на теб, вместо да разчита на себе си.

Това не е милосърдие, това е принуда. Ти имаш сила да го поставиш в зависимост. Защото този вид помощ всъщност ограбва силата на човека. Разграничението може в някои случаи да бъде деликатно и ти дори да не си даваш сметка, че ограбваш енергията му. Вярваш, че правиш най-доброто, което можеш, за да помогнеш на друг човек... Но бъди бдителен да не би просто да търсиш да утвърдиш собствената си гордост. Защото в степенята, в която допускаш един човек да те счита отговорен за себе си, в същата степен ти го допускаш да ти даде власт. Това, разбира се, може да те накара да се възгордееш.

Въпреки това, тъкмо този вид помощ е *съблазън за слабите*.

Целта е да се помогне на слабите да станат силни, а не да се оставят слабите да станат още по-слаби.

Това е проблемът на много от правителствените програми за помощ, защото те спомагат за второто, а не за първото. Правителствените програми са такива, че непрестанно да гарантират необходимост от още и още подобни програми. Тяхната цел е да оправдават собственото си съществуване, а не да помагат на онези, за които са предназначени.

Ако имаше определени граници на правителствената помощ, хората щяха да бъдат подкрепяни тогава, когато истински се нуждаят от помощ, но нямаше да се поставят в зависимост от тази помощ, започвайки да разчитат на нея вместо на себе си.

Правителствата разбират, че помощта означава власт, затова те осигуряват помощ на колкото може повече хора, защото на колкото повече помогнат, толкова повече подкрепят даденото правителство.

Когато правителството подкрепя, той подкрепя правителството.

Значи, не трябва да има преразпределение на богатата. Излиза, че Комунистическият манифест е наистина сатанинска работа.

Разбира се, че няма сатана, но аз съм наясно имаш предвид.

Идеята, която е заложена в твърдението „От всекиго според способностите, на всекиго според потребностите“ - в нея няма нищо лошо, тя е красива. Това е просто друг начин да се каже, че ти подкрепяш своя брат. Приложението на тази красива идея може да се превърне в нещо грозно.

Споделянето трябва да бъде начин на живот, а не закон, наложен от правителството. Споделянето трябва да бъде доброволно, а не насилствено.

Но ето че стигаме до този проблем отново. В най-добрия случай правителството е *народът* и неговите програми са просто механизми, чрез които хората споделят помежду си един „начин на живот“. И аз съм готов да споря, че хората колективно чрез политическите системи избират този начин на действие, защото са стигнали до извода и историята го показва, че „онези, които имат“ не са готови да разпределят богатата с „онези, които нямат“.

Руският селянин би могъл спокойно да си чака, докато адът се вледени, ако се е надявал руските благородници доброволно да споделят богатството си с него. А това богатство обикновено е било спечелвано и трупано вследствие на тежката работа на селяните. Те са получавали само

толкова, колкото да не умрат от глад, Като „стимул“ да продължават да обработват земята на онези, които са я владеели. Какво повече може да се каже за *отношенията на зависимост!* Това уреждане на отношенията е било толкова експлоататорско и основано на принципа „ще ти дам, само ако ми дадеш“, че дори и най-циничното правителство не би могло да го измисли!

Тъкмо срещу този цинизъм са въстанали руските селяни. Идеята за правителство, което да се отнася към всички хора като равноправни, е била родена от безизходицата на народа, който е бил наясно, че имащите никога няма да дадат по *своя собствена воля* на нямащите.

Както, когато Мария Антоанета Казала по отношение на гладуващите народни маси, които крещели в своите дрипи под прозорците ѝ, докато тя се изтягала в позлатената си и обсипана със скъпоценни камъни вана и дъвчела чуждоземско грозде: „Нека ядат пасти!“

Това е отношението, срещу което въстават угнетените. Това положение поражда революциите и създава правителства, основани на насилие. Правителства, които вземат от богатите, за да дадат на бедните, се наричат диктаторски, докато правителствата, които нищо не правят, когато богатите *експлоатират* бедните, са всъщност потиснически и репресивни.

Попитайте селяните от Мексико дори и днес. Говори се, че 20 или 30 семейства - богатият и властен елит - буквално *управляват* Мексико (защото всъщност го *владееят!*), докато 20-30 милиона живеят в пълна мизерия. Затова и селяните през 1993-94 година вдигнали бунт с намерението да принудят правителството на елита да осъзнае, че е длъжно да подпомага хората в техния стремеж да си осигурят живот, поне отчасти достоен. Съществува разлика между правителствата на елита и правителствата „от народа и в името на народа“.

Нима народните правителства не са създадени от разгневени хора, разочаровани от дълбокия егоизъм на човешката природа? Не са ли правителствените програми изградени, за да излекуват човека, който няма волята сам да намери лекарство за себе си? Не е ли това началото на едни по-справедливи закони, на определен статут за детския труд, на програми, които да подпомагат самотните майки?

Не са ли правителствените програми за социално осигуряване опит да се даде на възрастните хора нещо, което собствените им семейства не искат да им осигурят?

Имаме ли право да изпитваме омраза към всякакъв правителствен контрол, когато ни липсва волята да направим каквото и да било, което не сме длъжни да правим, при липсата на такъв контрол.

Чувал съм, че някои миньори във въгледобивните мини са работили при *ужасяващи условия*, преди правителството да поиска от богатите собственици да подобрят условията в мините. Защо собствениците не са го направили сами? Защото така щяха да съкратят с нещо своите *печалби!* Богатите не са се интересували колко *бедни* умират в небезопасените мини, за да им осигурят все по-нарастващи доходи.

Работодателите заплащали робски заплати на начинаещите работници, преди правителството да наложи минимална работна заплата. Онези, които обичат да си спомнят за „добрите стари времена“, казват: „И какво от това? Нали са осигурявали *работа!*“ И кой в крайна сметка е поемал целият риск? Работникът ли? Не! Онзи, *който е инвестирал, собственикът* поема всички рискове! Затова и на него се полага най-голямо възнаграждение!“

Комунисти са били наричани всички, които са били на мнение, че собствениците трябва да зачитат достойнството на работниците. Социалисти са били наричани всички, които са се застъпвали за това, че на човек не бива да се отказва квартира и работа само заради цвета на кожата му.

Всеки, който е смятал, че на жената не бива да се отказва възможност да работи и да се издига в кариерата, само защото е жена, е наричан радикален феминист. И когато определени правителства чрез своите избрани представители предприемат мерки, за да решават проблемите, които хората с власт в обществото упорито отказват сами да решат, тези правителства се наричат диктаторски! (Никога, разбира се, от хората на които се опитват да помогнат. Само от онези, които са отказвали самите те да дадат своята помощ.)

Това не е никъде толкова очевидно, колкото в здравеопазването. През 1992г. един американски президент и съпругата му повдигнаха въпроса, че не е справедливо и не е редно милиони американци да нямат достъп до превантивно здравеопазване. Тази идея породила дебат по повод здравеопазването, който хвърли в спорове и противоречия дори медиците и застрахователните

Компании.

Реалният въпрос не е чие решение е по-добро - планът, предлаган от администрацията, или планът, предлаган от частните компании. Реалният въпрос е : *Защо частните компании не са предложили тяхно собствено решение много отдавна?*

Ще Ти кажа защо. Защото не им *се* е налагало, никой *не* се е оплаквал и Компаниите са се ръководели само от своите печалби.

Печалби, печалби, *печалби*.

Ето защо аз мисля така: Можем да крещим и викаме, и да се оплакваме колкото си искаме. Голата истина е, че правителствата дават решения тогава, когато частният сектор не ги дава.

Може също така да се говори, че правителствата вървят срещу интересите на народа. Но доколкото народът контролира правителството - както е до голяма степен в Съединените щати - правителството ще продължи да изисква и постановява лечения за социалните язви, защото *множеството от хората не са* богатите и властимащите и *те могат по правов път да изискват онова, което обществото не е склонно да им даде доброволно*.

Единствено в страни, където мнозинството от хората не контролира правителството, правителството не върши нищо за преодоляване на несправедливостите.

Оттук и въпросът кога правителството превишава своите права и кога не ги упражнява достатъчно? И по какъв начин може да се установи необходимото равновесие?

О! Никога не съм те чувал да говориш по този начин! Досега не беше взимал думата за толкова дълго в никоя от двете книги.

Нали обеща, че тази книга ще разгледа някои от по-големите и глобални проблеми, пред които е изправен човешкият род. Струва ми се, че засегнах един много важен проблем.

Да, при това много красноречиво. В продължение на стотици години всички, от Тойнби до Джеферсън и Маркс, са се опитвали да дадат своето разрешение на този проблем.

Добре, а *Твоето* решение какво е?

Тук трябва да се върнем малко назад към едни по-стари основи.

Добре, може би ми е нужно да чуя повторно някои неща.

Да започнем тогава с факта, че аз нямам „решение“. И това е така, защото не гледам на това като на нещо проблематично. То е такова, каквото е и аз нямам никакви предпочитания във връзка с него. Тук само описвам онова, което може да се наблюдава и всеки с просто око да види.

Добре, Ти нямаш решение, нито имаш никакви предпочитания, а можеш ли да ми предложиш наблюдение?

Моето наблюдение е, че на света все още му предстои да намери такава система на управление, която да представи пълно решение на този проблем - макар че правителството на Съединените щати е близко до такова решение.

Трудността се състои в това, че доброто и справедливостта са проблеми на нравствеността, а не на политиката.

Правителството е човешки опит да постанови доброто и да осигури справедливостта, но едно е мястото, където се поражда доброто, и това е човешкото сърце. Едно е мястото, където се разбира справедливостта, и това е човешкият разум. Едно е мястото, където любовта може истински да се преживее, и това в човешката душа. Защото човешката душа е любов.

Не може със закон да се постанови нравствеността. Не може да се прокара закон, който да ви задължи да се обичате.

Тук отново се връщаме до същото, за което говорихме и преди. Въртим се в кръг, но обсъждането на тези въпроси е полезно, затова е добре да продължим. Дори и когато разглеждаме една и съща тема два-три пъти, пак е добре. Тук се опитваме да стигнем до дъното на проблема, да видим по какъв начин го поставяме засега.

Добре, тогава ще задам още веднъж въпроса, който съм задавал и преди: Не са ли всички закони просто опит на човека да узакони своите нравствени разбирания, своите нравствени представи? Не е ли „законодателството“ общо съгласие за това кое е „добро“ и кое е „зло“?

Да. И определени граждански закони - правила и регулации - са необходими във вашето примитивно общество. (Разбираш, че в непримитивните общества подобни закони не са необходими. Всички същества там носят закона в себе си.) Във вашето общество вие не сте се изправили пред едни от най-елементарните въпроси. Трябва ли да спрете на ъгъла, преди да

прекосите улицата? Трябва ли да продавате и купувате, съблюдавайки определени норми? Съществуват ли някои ограничения във вашето поведение един спрямо друг?

Но дори и тези основни закони - забраняващи убийството, разрушението, измамата и дори пресичането на червена светлина - не трябва да бъдат потребни и няма да бъдат потребни, ако всички хора навсякъде просто следват *Законите на Любовта*.

С други думи - Законът на Бога.

Необходимо е развитие на съзнанието, а не развитие на правителството.

Искаш да кажеш, че ако следваме десетте Божии заповеди, всичко ще бъде наред!

Няма такова нещо като десет Божии заповеди. (Виж Първа книга в подробно разглеждане на този проблем.) Божият Закон Не Е Закон. Това е нещо, което вие не можете да разберете.

Аз нищо не изисквам.

Мнозина хора не могат да повярват в това последно твърдение.

Ще трябва да прочетат първа книга. Тя много подробно обяснява това.

Това ли е, което предлагаш на света - пълна анархия?

Аз нищо не предлагам. Само излагам наблюдение за онова, което е полезно. Казвам ти само онова, което съм установил от наблюдения. И не моето наблюдение погавва, че анархията не е полезна. Анархията е липса на смисъл, на управление, правила, регулация и ограничения от всякакъв вид. Такава организация на обществото може да се осъществи на практика само с напреднали същества, които по мое наблюдение хората още не са.

Така че необходимо е известно ниво на управление, докато човешкият род еволюира до степен, когато *естествено ще прави това, което е естествено правилно*.

Междувременно, разумно е от ваша страна да си организирате управлението. Аргументите, които току-що привеле, са очевидни и неопровержими. Хората често не правят онова, което „е редно“, ако бъдат оставени сами да се управляват.

Реалният въпрос не е защо правителството налага толкова закони и регулации над хората, а защо това се налага да се прави.

Отговорът трябва да се търси в Съзнанието на Разделение.

Фактът, че се Възприемаме разделени един от друг.

Да.

Но ако не сме разделени, това означава, че сме едно цяло. А не означава ли това, че сме отговорни един за друг?

Но не ни ли лишава това от самостоятелност, от силата да постигаме своята индивидуална мощ? Ако аз съм отговорен за всички останали, значи че Комунистическият манифест е правилен! „От всекиго според способностите, на всекиго според потребностите“?

Това, както вече казах, е една много благородна идея, но тя е била лишена от своето благородство, когато е била наложена по най-груб начин. Това е трудността при комунизма, не е идеята, а нейното приложение.

Някои твърдят, че тази идея е трябвало да бъде наложена, защото тя нарушава основните особености на човешката природа.

Улучи точно в целта. Онова, което трябва да се промени, са основните закономерности на човешката природа. Там трябва да се избърши главната работа.

Да се осъществи тази промяна на съзнанието, за която Ти говореше.

Да.

Но ето че отново се въртим в кръг. Няма ли едно групово съзнание да лиши отделните индивиди от тяхната енергия и способности?

Нека да видим. Ако всеки човек на планетата бъде удовлетворен в основните си потребности - ако всички хора могат да живеят с достойнство и да не се борят за елементарно оцеляване - няма това няма да открие за цялото човечество възможност то да се посвети на по-благородни стремежи и цели?

Нима индивидуалното развитие наистина ще бъде потиснато, ако оцеляването на отделния човек бъде гарантирано?

Трябва ли достойнството на хората да бъде по-жертвано, заради славата на отделния индивид?

И що за слава може да се постигне, когато това става за сметка на друг?

Аз съм създал на вашата планета повече от достатъчно източници на блага, така че да има за всички. Как е възможно хиляди хора да умират от глад ежегодно? Как е възможно стотици да бъдат бездомни? Милиони да бъдат лишени от елементарно достойнство?

Помощта, която ще прекрати всичко това, не може да бъде помощ, лишаваша хората от сила.

Ако вашите заможни хора твърдят, че не искат да помогнат на гладуващите и бездомните, защото не искат да ги лишават от личната им сила, то тези заможни са лицемери, защото никой не може да бъде „истински“ добре, ако той е добре, докато другите умират.

Еволюцията на обществото се измества по това как се отнася към най-слабите измежду своите представители. Както казах, предизвикателството е да се намери балансът между това да се помага на хората и да не им се вреди.

А Ти какви насоки можеш да предложиш?

Основната насока трябва да бъде следната: когато имате колебание, винаги везната трябва да се наклони на страната на милосърдието.

Проверката за това дали помагате или ранявате, е дали вашите събратя се разбиват или изостават в резултат на вашата помощ. Дали сте ги направили да пораснат, или да се смалят. Дали са по-силни или по-слаби.

Често се твърди, че ако на хората се даде всичко, те няма да имат желание да работят.

Но защо да им се налага да работят за елементарно човешко достойнство? Нима няма достатъчно за всички? Защо трябва „да се работи за него“?

Нима елементарното човешко достойнство не е човешко право на всекиго? Нима не трябва просто така да бъде?

Ако човек желае повече от тези минимални равнища - повече храна, по-голям дом, по-красиво облекло - той може да потърси начин да постигне тези цели, но нима трябва да се бори за елементарното си оцеляване - на планета, където има повече от достатъчно за всекиго?

Това е централният въпрос, пред който е изправено човечеството.

Предизвикателството не е в това всички да станат равни, а в това на всеки да бъде гарантирано основното средство за съществуване с достойнство, така че всички да имат шанса да изберат какво повече от това желаят да имат.

Някои твърдят, че хората не се възползват от шанса, който им се дава, дори и когато им бъде предоставен.

Това е вярно наблюдение и то поставя още един въпрос: на онези, които не се възползват от дадените им възможности, трябва ли да им се даде още един шанс и още един?

Не.

Ако аз бях възприел подобно отношение, вие щяхте да изчезнете в ада завинаги.

Но Аз ти казвам: милостта никога не свършва, любовта никога не спира, търпението никога не се изчерпва в Божествения свят. Само в света на хората доброто бива ограничавано.

В моето слово доброто е безкрайно.

Дори и когато не го заслужаваме. Вие *винаги* го заслужавате!

Дори и Когато запращаме в лицето Ти доброто, което си ни сторил, така ли?

Особено тогава. („Ако те ударят по дясната буза, обърни и лявата. Ако някой поиска да изминеш една миля с него, измини с него две.“) Когато ми запращате доброто обратно в лицето (което между впрочем човешкият род е вършил спрямо Бога в продължение на хилядолетия), аз разбирам, че просто сте изпаднали в *грешка*. Не знаете какво е във ваш интерес. Аз съм милостив, защото вашата грешка се основава не на зло, а на невежество.

Но някои хора са *по същността си зли*. Някои хора са природно лоши.

Кой ти е казал това? Знаем го от собствен опит.

Това означава, че не гледаш правилно на нещата. Казах ти преди: никой не върши нищо зло от гледна точка на собствените си представи за света.

Казано по друг начин, всички вършат най-доброто, което могат в дадения момент.

Всички действия на хората зависят от знанието, което имат в момента.

Казвал съм и преди - съзнанието е всичко. Какво е онова, което осъзнаваш? Какво е онова, което знаеш?

Но когато хората нападат, нанасят, когато ни вредят, когато дори ни убиват, за да постигнат собствените си цели, това не е ли зло?

Казвал съм ти и преди: *всяка атака, всяко нападение е вик за помощ.*

Никой искрено не желае да нарани никой друг. Онези, които го правят - включително вашето правителство между впрочем - вършат това поради криворазбраната представа, че то е единственият начин да се сдобият с онова, което желаят.

Непрестанно в тази книга се опитвам да очертавам *по-висшето решение* на този проблем. *Просто недейте да желаете нищо.* Имайте предпочитания, но не и нужди.

Но това е много възвишено състояние на съществуване на битието; това е състоянието на Учителите.

От гледна точка на геополитиката, защо всички заедно не работите в света, така че основните нужди на всеки един да бъдат задоволени?

Ние правим това - или поне се опитваме да го правим.

След всичките тези хиляди години човешка история това ли е всичко, което можеш да кажеш по въпроса?

Фактът е, че почти не сте се развили, все още действате с примитивния манталитет „всеки сам за себе си“.

Ограбвате земята, изчерпвате нейните ресурси, експлоатирате народа, лишавате от граждански права онези, които изразяват несъгласие с тези ваши действия и ги наричате „радикали“.

И вършите всичко това от най-егоистични подбуди, защото сте установили един начин на Живот, Който *не можете да поддържате по друг начин.*

Налага ви се да исчите милиони акри с дървета ежегодно, защото в противен случай няма да можете да си осигурите неделния вестник. Налага ви се да унищожавате десетки мили защитен озон, който обгръща вашата планета, защото в противен случай няма да имате спрей за коса. Замърсявате реките и потоците, така че те никога няма да могат да се възстановят, защото в противен случай вашите индустрии няма да могат все повече и повече да се разрастват. Експлоатирате най-слабите измежду вас - онези, които не са напреднали, не са достатъчно образовани, не са достатъчно осъзнати, защото без това не бихте могли да живеете на върха на социалната стълбица в нечуван и (ненужен) разкош. И най-сетне, налага ви се *да отричате, че вършите всичко това*, защото няма да можете да си намерите мира.

Не можете да намерите в сърцето си онзи закон, по който „да живеете просто, за да оставите и другите да живеят просто“. Не искате да признаете тези очевидни истини, имате твърде много. Не можете така лесно да се разделите с него. В крайна сметка нали сте работили упорито, за да ги получите! Няма да се откажете от нищо! И ако останалата част от човечеството - да не говорим за децата на собствените ви деца - трябва да страдат, какво от това? Нали сте направили това, което се изисква от вас да направите, за да оцелеете, „за да се справите“ - и те да направят своето! В крайна сметка, всеки е сам за себе си, не е ли така?

Има ли начин да се излезе от този хаос?

Да. Трябва ли отново да го повтаря? *Промяна на съзнанието.*

Не можете да решите проблемите, които тормозят човечеството, с правителствени актове и политически средства. Вече хиляди години се опитвате да правите точно това.

Промяната трябва да бъде извършена в сърцата на хората.

Мажеш ли да изразиш с думи каква промяна трябва да се извърши?

Вече го направих неколкократно.

Трябва да престанете да гледате на Бога като на разделен от вас и на себе си, като на разделени един от друг. Единственото решение е Върховната Истина: нищо не съществува във вселената, което да е откъснато от всичко останало. *Всичко е Вътрешно свързано, Взаимно зависимо, в непрестанно Взаимодействие, втъкано в тъканта на целият живот.*

Всички правителства, цялата политика трябва да се основава на тази истина. Всички закони трябва да се Коренят в нея.

Това е бъдещата надежда на човечеството, единствената надежда за вашата планета.

По какъв начин функционира Законът на Любовта, за който говореше преди?

Любовта дава всичко и не иска нищо. Възможно ли е ние, хората, да не изискваме нищо?

Ако всеки човек отдаде всичко, какво ще ви остане да изисквате? Единствената причина, поради която искате *нещо*, е защото някой друг го държи и не го дава.

Престанете да държите нещата за себе си!

Това не може да се приложи, докато всички не го приложат едновременно.

Наистина, изисква се глобално съзнание.

Но как може да се постигне то? *Някой трябва да постави началото.*

Тук на теб ти се дава възможност.

Ти можеш да бъдеш първоизточникът на това Ново Съзнание.

Ти можеш да бъдеш вдъхновението.

Наистина, *ти трябва да бъдеш.*

Трябва ли?

А кой друг?

13.

С какво да започна?

Бъди светлина на света и с нищо не го наскърбявай. Стреми се да градиш, а не да рушиш.
Върни моя народ у дома.

По какъв начин?

Със своя сияен пример. Търси само Божественото. Говори само истинното. Действай само с любов.

Живей Закона на Любовта сега и завинаги. Раздавай всичко. Не искай нищо.

Избягвай рутината.

Не приемай неприемливото.

Учи всички търсеци да разберат за Мен.

Превърни всеки миг от живота си в изблик на любов.

Използвай всеки момент, за да мислиш най-възвишените мисли, да изричаш най-възвишените думи, да извършваш най-възвишените дела. По този начин ще отдадеш Слава на своя Свещен Аз, а също ще отдадеш слава и на Мен.

Внасяй мир на земята, като внасяш мир в душите на всички, до чийто живот се докосваш.

Бъди мир.

Чувствай и изразявай във всеки момент своята Божествена Свързаност с Всичко, с всеки човек, с всяко място, с всяко нещо.

Приемай всяко обстоятелство, признавай всяка своя грешка, споделяй всяка радост, съзерцавай всяка тайна. Опитвай се да разбираш хората, прощавай им всяка обида (включително и когато сам се обиждаш), изцелявай всяко сърце, зачитай истината на всеки човек, изпитвай благоговение пред Бога, пред Който всеки човек благоговее, защитавай правата на всеки човек, уважавай достойнството на всекиго, защитавай интересите на другите хора, помагай им да получат онова, което им е необходимо, смятай всяко човешко същество за свято, виждай във всеки човек неговите най-големи дарования, бъди благословение за всеки човек и вярвай, че бъдещето на всеки човек е сигурно гарантирано от Божията любов.

Бъди жив, диханен пример на най-висшата истина, която обитава в теб.

Говори смирено за себе си, за да не сбърка някой и да не приеме твоята Най-висша Истина за хвалба.

Говори тихо, за да не помисли някой, че просто привличаш внимание към себе си.

Говори нежно, за да почувстват всички Любовта.

Говори открито, за да не помисли някой, че имаш нещо да криеш.

Говори искрено, за да не сгрешаши.

Говори често, за да се чуе твоята дума.

Говори положително, за да не се почувства никой пренебрегнат.

Говори с любов, за да може всеки звук да носи изцеление.

Говори за мен с всяка своя дума.

Превърни живота си в дар.

Помни винаги, че ти си дар!

Бъди дар за всеки, който влезе в твоя живот и за всеки, в чийто живот ти влизаш. Бъди внимателен да не навлезеш в живота на никой човек, ако не можеш да бъдеш дар за него.

(Ти можеш винаги да бъдеш дар, защото си винаги дар, но понякога не знаеш това.)

Когато някой неочаквано навлезе к твоя живот *потърси какъв дар е дошъл да получи от теб този човек.*

Колко странен е начинът, по който се изразяваш.

Защо иначе един човек ще пристъпи към теб?

Но казвам ти: всеки човек, който пристъпва към теб, е дошъл, за да получи дар от теб. По този начин той самият те дарява - дарява ти възможността да преживееш и осъществиш Истинския си Аз.

Когато разбереш тази проста истина, когато я разбереш, ти ще видиш Върховната истина във всичко:

АЗ СЪМ ИЗПРАТИЛ ПРИ ТЕБ ЕДИНСТВЕНО И САМО АНГЕЛИ.

Объркан съм. Можем ли да се върнем малко назад? Струва ми се, че се получи известно противоречие. Мислех, че твърдиш, че най-добрата помощ в някои случаи е да оставим хората сами да се справят, а после ми се стори, че казваш никога да не отказваме помощ на никого, ако видим, че даден човек се нуждае от помощ. Тези две твърдения ми изглеждат в противоречие.

Нека да ти поясня.

Никога не предлагай помощ, която ограбва човека от неговите собствени сили. Никога не настоявай да предлагаш помощта, така както ти я виждаш. Остави човека или хората, които са в нужда, да разберат какво имаш да им дадеш и после изслушай какво искат от теб и дали са готови да го получат.

Предлагай помощ, която ти искат. Често даден човек или хора ще кажат или ще покажат чрез поведението си, че просто желаят да бъдат оставени сами на себе си, независимо какво ти мислиш, че можеш да им дадеш, да ги оставиш сами в този случай може да се окаже най-висшият дар, който можеш да им предложиш.

Ако по-късно се иска нещо друго, ти ще можеш да забележиш това и ще знаеш дали го притежаваш, за да го дадеш. Когато можеш, винаги го давай.

Но се стреми никога да не даваш нищо, което ограбва собствените сили на човека. Онова, което ограбва, предизвиква зависимост.

Истината е, че *винаги* има начин да се помогне на другите, които ги прави по-силни.

Да пренебрегнеш напълно съдбата на другия, който искрено търси твоята помощ, не е отговор, защото да не направиш достатъчно, е не по-добро, отколкото да направиш прекалено много. Ако искаш да постигнеш биеше съзнание, не бива да пренебрегваш искрената нужда на своите братя и сестри, като им заявяваш „да сърбат онова, (което са си надробили" и че това намиращ за най-висшия подарък, който можеш да им предложиш. Това отношение е надменно и горделиво в най-висша степен. То само ти дава оправдание за собственото безразличие.

Отново ще ти напомня за живота на Иисус и за Неговото учение.

Защото Иисус е казал: Елате от дясната ми страна, мои благословени чада, наследете Царството, кое-то съм подготвил за вас. Защото гладен бях и вие ме нахранихте, жаден бях и вие ми дадохте да пия; бездомен бях и вие ми дадохте подслон.

Гол бях и вие ме облякохте, болен бях и вие ме посетихте; в затвора бях и вие ми донесохте утеха.

А те ще ми кажат: Господи, кога сме Те видели гладен и сме Те нахранили? Или Жаден и сме Ти дали да пиеш? И кога те видяхме бездомен и Ти дадохме подслон? Или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен в затвора и Те утешихме?

А Аз ще им отговоря:

Истина, истина ви казвам: доколкото сте направили и най-малкото за тези Мои братя, вие сте го направили за Мен.

Това е Моята истина и тя остава същата през всички векове.

15.

Обичам те. Знаеш ли това?

Зная, че ме обичаш. Аз също те обичам.

16.

Разгледахме по-широките аспекти на живота на планетарно равнище, както и някои страни на личния живот на отделния човек, които разгледахме първоначално в първа книга. Сега ми се иска да ти задам няколко въпроса относно околната среда.

Какво желаете да узнаеш?

Наистина ли околната среда се руши, както твърдят някои природозащитници, или тези хора просто са черногледни радикали и либерални комунисти, всички завършили колежа „Бъркли“ и пушещи марихуана.

Отговорът на двата въпроса е „да“. Така ли...???

Просто се шегувах. Е, добре, „да“ на първия въпрос, „не“ на втория.

Наистина ли озонният слой се руши? Унищожени ли са дъждовните гори?

Да. Но не става дума за тези очевидни неща. Съществуват явления, които не са така видими, но върху които трябва да се замислите.

Подскажи ми кои.

Така например бързо се увеличава недостигът на плодородна почва на вашата планета. С други думи, добрите почви, върху които можете да култивирате храна, стават все по-малко. Така е, защото почвата се нуждае от възстановяване, а вашите сдружени фермери нямат време за това. Те искат земята да произвежда, произвежда и произвежда. По този начин древната практика полята да се засаждат с алтернативни растения през един сезон се изоставя и прекратява, за да не се губи време. При обработване на земята се използват какви ли не химикали, тъй че нейното плодородие по-бързо да се възстанови, но и тук, както по отношение на всичко друго, вие не можете да откриете изкуствен заместител на онова, което майката природа маже да направи сама.

Резултатът е, че почвите ерозират и плодородната почва се съхранява само на няколко десетки сантиметра на повърхността, с други думи, вие засаждате все повече и повече растения за храна в почва, която става все повече и повече неплодородна. Липсва й желязо. Липсват й минерали. Липсва й всичко, което разчитате, че почвата може да даде. И още по-лошо, ядете храни, пълни с химикали, които са били изсипани в почвата в отчаян опит да бъде тя възстановена. Това може да не увреди тялото в кратковременен период, но ще трябва с прискърбие да откриете, че с течение на времето тези химикали, които се задържат в тялото, не ви правят здрави.

Този проблем за ерозията на почвата поради бързото й преизтощаване, не се осъзнава от много хора. Намалването на плодородната почва не е някаква фантазия на екстравагантни природозащитници, които си търсят поредната модна кауза, за която да се хванат. Запитайте всеки учен по въпросите на земята и ще има какво да чуете. Този проблем започва да добива катастрофални размери. Той е световен проблем и е много сериозен. Той е само един от примерите за многото начини, по които увреждате и изтощавате своята Майка Земя. Онази, която дарява целия живот, и го правите поради пълно незачитане на нейните потребности и естествени процеси.

Засягат ви много малко неща, свързани с вашата планета, освен това да задоволявате собствените си страсти, да задоволявате непосредствените си (и най-често преувеличени) потребности и да утолявате безкрайно човешкото желание за По-голямо, Повече, По-добро. Много добре бихте сторили вие като човешки род, ако се запитате кога твърде много е наистина твърде много.

Защо не се вслушваме в думите на природозащитниците? Защо не се съобразяваме с техните предупреждения?

В това отношение, както и в много други неща, които засягат качеството на живот на вашата планета, има една схема, която може лесно да се открие. Вие сами сте създали една фраза във вашия свят, която отговаря съвършено на този въпрос: „Следвай пътя на парите“.

Има ли някаква надежда въобще да разрешим тези проблеми, когато трябва да преодолеем нещо, взело такива огромни мащаби и толкова коварно?

Съвсем просто е. Елиминирайте парите. Да елиминираме парите ли?

Да. Или най-малкото, престанете да ги криете като проблем.

Не разбирам.

Повечето хора крият нещата, от които се срамуват и не искат другите да разберат за тях. Ето защо по-голямата част от вас крият своята сексуалност и почти всички крият своите пари. С други

думи не сте открити по отношение на този проблем. Смятате парите си за ваш личен въпрос и именно тук се крие проблемът.

Ако *всеки* знае *всичко* за паричната ситуация на всички останали, няма да възникнат протести в страната ви и на планетата, такива, каквито не сте виждали. Впоследствие ще се възцари справедливост, безпристрастност и честност, както и едно поведение от страна на всички, което да служи на доброто на цялото общество.

Сега в момента не е възможно да се постигне справедливост и безпристрастност, както и честност и поставяне на общото благо на преден план, защото парите могат лесно да се укрият. Човек може във физическия смисъл да ги вземе и да ги скрие. Съществуват и множество други средства, които спомагат корпоративните пари да се „укират“ или да „изчезват“. И тъй като парите могат да се укират, не съществува начин да се знае точно колко притежават останалите и какво правят с тях. Това създава възможност за огромно неравенство да не говорим за двойствени сделки, например. Корпорациите могат да плащат на двама души различни заплати за една и съща работа - на един човек могат да плащат 57 000 долара годишно, докато на друг 42 000 долара, за това, че върши точно същата работа, Като на единия се плаща повече, отколкото на другия, защото първият притежава нещо, което вторият не притежава.

Какво, например?

Пенис.

Ооо!

Да, ооо, наистина.

Но ти не разбираш. Да притежава пенис прави първия наеман работник по-ценен от втория, това го прави по-бърз в мисленето, по-умен и очевидно по-способен.

Хмммм. Не си спомням да съм те правил по този начин. Имам предвид не съм ви създавал с толкова неравноправни способности.

Да, така си ни създавал и се учудвам, че не знаеш това. Всички на тази планета го знаят.

Най-добре да се спре с това още сега, защото хората може да си помислят, че наистина говорим сериозно.

Искаш да кажеш, че не говорим сериозно, така ли?

Не, говорим напълно сериозно! Хората на тази планета са сериозни по тези въпроси. Ето защо жените не могат да бъдат свещеници в римокатолическата църква или сред мормоните. Те не могат да се появят от определена страна на стената на плача в Йерусалим, не могат да получат висок пост в петстотин от проспериращите компании, не могат да бъдат пилоти на самолети нито...

Да, дойдохме си на думата. И аз само исках да кажа, че дискриминацията в заплащането щеше да бъде далеч по-трудна, ако всички парични преводи бяха явни, а не скрити. Представяш ли си какво би станало на работните места, ако всички компании бяха принудени да публикуват всички заплати на всички свои служители и работници? Не средната работна заплата за определена квалификация, а *действителните плащания*, които получава отделният човек.

Е, в момента действа правилото „двама се карат - третият печели“.

Да.

А има и друго правило: „Каквото не знаеш, от него не те боли“.

Да.

А има и такова правило, че „Защо да му плащаме повече, когато можем да го наемем за по-малко?“

Да. Да.

И има подмазвания, целувки на шефовете, „връзки“, политика на компаниите...

И много още неща, които ще изчезнат от работните места и света с простото разкриване на паричните възнаграждения.

Помисли за това, ако знаеш колко точно пари притежава всеки и реалните печалби на всички индустриални предприятия и корпорации и на техните изпълнителни директори, както и това как всеки човек и корпорация *използва* парите, които притежава - не мислиш ли, че нещата биха се променили?

Размисли за това, по какъв начин ще се променят според теб?

Реален факт е, че хората никога не биха се примирили с 90% от онова, което става в света, ако наистина знаеха какво става. Обществото никога не би узаконило изключително

непропорционалното разпределение на богатствата, а още по-малко средствата, чрез които те се печелят и начините, които се използват, за да се трупат все повече и повече средства, ако тези факти бяха известни съвсем конкретно и непосредствено на всички хора навсякъде.

Нищо не поражда правилно поведение по-бързо, отколкото излагането на фактите в светлината на общественото внимание. Ето защо вашите така наречени закони за това публичното обсъждане на проблемите имат толкова положителен ефект в преодоляването на ужасната каша, забъркана от политическата и управленската система. Общественото внимание и оценка са спомогнали за премахване на нечистите сделки, които се вършеха в двайсетте, трийсетте, четиридесетте и петдесетте години и във вашите общински съвети, училищни настоятелства и политически крепости - както и в правителствата на отделните народи.

Време е да се изнесе „на светло“ начинът, по който се заплащат стоките и услугите на вашата планета.

Какво предлагаш?

Това не е предложение, а предизвикателство. Предизвиквам ви да изхвърлите всичките си пари, всичките си книжа и монети и отделни национални валути и да започнете отначало. Да развиете международна монетарна система, която е изцяло открита, напълно видима, която може непосредствено да се проследи и изцяло да се отчете. Установете световна компенсаторна система, чрез която хората да получават кредити за услугите, които извършват и продуктите, които произвеждат и дебити за услугите, които използват и продуктите, които консумират.

Всичко да бъде на системата на кредити и дебити. Възвращаемостта на инвестициите, наследствата, печалбите от залагане, заплатите и надниците, бакшишите и паричните възнаграждения, всичко. И нищо да не може да бъде купувано без кредити, да няма друга обменна валута. И финансовият архив на всеки да бъде достъпен за всички.

Казва се: „Покажи ми банковата сметка на човека и аз ще ти кажа какъв е той“. Тази система се доближава до такъв един сценарий. Хората ще могат да знаят повече за теб, отколкото сега, но не само че вие ще се познавате по-добре, вие ще имате повече информация за *всичко*. Ще знаете повече за това какво плащат и харчат корпорациите, техните разходи за всеки продукт, както и техните цени. (Можете ли да си представите какво биха направили корпорациите, ако трябва да поставят две цифри на всеки етикет с цена - цената и техните собствени разходи - нямаше ли това да понижи цените? Нямаше ли да увеличи конкуренцията, нямаше ли да стимулира справедливата търговия? Не можеш да си представиш какви биха били последиците от нещо подобно. В тази нова световна компенсаторна система трансферът на дебити и кредити ще бъде напълно видим. Всички ще могат да прегледат сметките на всеки човек или организация по всяко време, нищо няма да се държи в тайна, нищо няма да бъде лична работа.

Световната компенсаторна система ще удържа по 10% от всички печалби ежегодно от приходите на онези, които *доброволно са съгласни* да им бъдат удържани, няма да има данъци върху доходите, нито данъчни декларации, които да се попълват, нито вратички за измъкване от данъчно облагане, нито ще има объркване!

Тъй като всички архиви ще бъдат открити, всеки в обществото ще може да знае кой избира да дава 10% за общото благо на всички и кой не. Това доброволно облагане ще се използва за подпомагане на програми и услуги на правителството, за което са гласували всички хора.

Цялата система ще бъде съвсем проста и съвсем открита.

Светът никога няма доброволно да стигне до съгласие по тези Въпроси.

Разбира се, че не и знаеш ли защо? Защото такава система ще направи невъзможно за хората да *вършат неща, за които не искат другите да знаят*. А защо хората да искат да вършат неща, за които другите да не знаят? Ще ти кажа защо. Защото понастоящем вие живеете в една обществена система, основана на принципите за „най-голяма власт“, „най-голяма печалба“ и „оцеляване на най-приспособимите“.

Когато главната цел на обществото ви (както е при истински просветените общества) стане оцеляването на *всички*; благо, равенството на *всички*; осигуряването на добър живот за *всички*; тогава потребността ви да вършите нещата тайно, да маневрирате извън погледа на обществото, да триете парите си, ще изчезне.

Разбираш ли, колко голяма част от добрата стара *корупция* да не говорим за несправедливостите и непочтеността, ще бъде елиминирана от въвеждането на подобна система?

Тайната тук, ключовата дума е *видимост*.

О! Що за концепция. Що за идея. Абсолютна видимост в нашите монетарни дела. Опитвам се да намеря някаква причина, поради която в тази идея да има нещо „неправилно“, нещо, което да не е „както трябва“, но не откривам.

Разбира се, не можеш да откриеш, защото *нямаш какво да криеш*. Но представяш ли си какво биха направили хората, притежаващи пари и власт в света, как те биха надигнали глас, ако можеха дори да си представят, че всяка тяхна стъпка, всяка покупка и продажба, всяка спогодба, всяко корпоративно действие и избор на цена, както и всички преговори за надници, всяко решение ще може да бъде достъпно на всички останали от най-горното до най-долното стъпало на йерархията.

Но аз ти казвам: *нищо* не води до установяване на справедливост по-бързо от видимостта или прозрачността.

Видимостта е просто друга дума за *истината*.

Познай истината и истината ще те направи свободен.

Правителства, корпорации, хора с власт, всички те знаят това и то е причината, поради която никога не допускат истината - простата и гола истина - да залегне б основата на политическата, социалната и икономическа система, която те самите изработват.

В просветените общества *не съществуват тайни*. Всеки знае онова, което останалите притежават, онова, което печелят, което плащат като заплати и данъци и благотворителни предприятия. Всеки знае с какво всяка друга корпорация облага, какво купува и продава и за колко, какво печели от всичко. Знае се всичко. ВСИЧКО.

Знаеш ли, защо всичко това е възможно само в просветените общества? Защото никой в тези просветени общества няма желание да вземе нещо, да получи нещо за сметка на другите.

Това е радикален начин на живот.

Той изглежда радикален от гледна точка на примитивните общества. И това е така, в просветените общества той очевидно изглежда най-адекватен.

Много съм заинтересуван от тази концепция за „видимостта“. Може ли тя да се приложи и към други неща, освен монетарните дела? Може ли да бъде ключова дума за нашите лични взаимоотношения например?

Бихме могли да се надяваме. И все пак не се прилага.

Като правило не, на вашата планета засега не. Повечето хора все още имат много неща, които да скриват.

Защо? Каква е причината?

В личните взаимоотношения (и във всички взаимоотношения всъщност) проблемът е в това, че може нещо да *загубиш*. Хората се страхуват от това, което могат да загубят или което могат да не успеят да спечелят. Въпреки всичко най-добрите лични взаимоотношения и определено най-прекрасните романтични взаимоотношения са тези, в които всеки знае всичко, в които *прозрачността или видимостта* не само е ключовата дума, тя е единствената дума; в които просто няма тайни. При тези взаимоотношения нищо не се крие, нищо не се затулва или нюансира, нищо не се представя в изопачен вид. Нищо не се премълчава, нищо не се изключва. Хората не се опитват да се досещат за мотивите на другия, не играят помежду си никакви задкулисни игри, никой не се опитва „да разиграва другия“, „да прави номера“, нито да „засенчи другия“.

Но ако всеки знае всичко, което си мислим...

Няма защо да продължаваш. Тук не става дума за това да се лишите от вътрешен мир, от вътрешната свобода да разполагате със своя личен свят. Аз не говоря тук за нищо подобно.

Става дума просто за това да бъдете открити и честни в отношенията помежду си. Става дума за това просто да казвате истината, когато говорите и да не премълчавате истината, когато знаете, че трябва да се каже. Става дума за това да не лъжете никога повече, да не прикривате с думи и с мисли, да не манипулирате, нито да изопачавате истината по хиляди начини, с които се характеризират повечето човешки взаимоотношения.

Става дума за това, да се казват нещата ясно и просто, такива, каквито са, напълно открито. Става дума за това всички хора да притежават информация и да знаят всичко, което им е необходимо да знаят по даден предмет. Става дума за справедливост и откритост и ...*за прозрачност*.

Това обаче не значи, че всяка мисъл, всеки личен страх, всеки тъмен спомен, всяко

мимолетно осъждане, всяко мнение, всяка реакция трябва да се изложи на показ за разглеждане и обсъждане. Подобно поведение не означава прозрачност, а липса на разум и то би могло да ви подлуди.

Ние говорим тук за просто, непосредствено и открито, честно и пълноценно общуване. Но дори и в тези граници подобна идея поражда учудване и обикновено не се прилага.

Повтори това отново.

Дори и в тези граници подобна идея поражда учудване и обикновено не се прилага.

Трябва да посетиш някой водевил. Шегуваш ли се?

Та Аз съм посещавал.

Ако трябва да говорим сериозно, идеята е великолепна, представи си цяло едно общество, което да се гради на Принципа на Видимостта. Сигурен ли си, че този принцип ще може да се приложи успешно?

Ще ти кажа нещо. Половината злини на света могат да се премахнат още утре. Половината от грижите на света, половината от Конфликтите на света, половината от гнева, от безизходицата...

От началото ще има гняв и безизходица, не се заблуждавай в това отношение.

Когато стане ясно, че с обикновения човек са злоупотребявали, играли са си като с вещь, манипулирали са го, лъгали са го, мамили са го право в очите, това ще породи много гняв и чувство за безизходица. Но „видимостта“ ще пречисти всичко това за не повече от шестдесет дни, ще го премахне завинаги.

Отново те приканвам, помисли за това.

Смяташ ли, че можеш да имаш такъв живот? Без повече тайни? При абсолютна прозрачност?

И ако не, защо?

Какво таиш от другите, за което не би искал те да знаят?

Какво говориш на някого, което не е истина?

Каква част от истината премълчаваш?

Как откритата или прикрита лъжа е довела света, в който живееш, до състоянието, в което искаш да бъде този свят? Нима манипулацията (на пазара по отношение на конкретна ситуация или на конкретен човек посредством премълчаване и потайност наистина ни е донесла нещо добро? Нима „личната тайна“ е помогнала с нещо на управлението на нашия съвместен и индивидуален живот?

Какво би станало, ако всеки би могъл да вижда всичко?

Но тук има известна ирония. Не разбираш ли, че тъкмо в това е заключен страхът ти от първата среща с Бога? Не разбираш ли, че онова, от което наистина те е страх, е, че играта свърши. Танцът е изтанцуван. Онова, което става в тъмната кутия е свършило. Онази дълга, дълга редица от измами, големи и малки е дошла до своя край в най-буквалния смисъл?

И все пак хубавото е, че няма причина за страх, няма защо да се плашиш. Никой няма да те съди, никой няма да е изкаран „грешен“, никой няма да те хвърли във вечния огън на ада.

(А що се отнася до вас, римокатолиците - не, вие няма да отидете в Чистилището.)

(И вие, мормони, няма да бъдете впримчени завинаги в низшето небе, без да можете да се издигнете до „висшите небесни сфери“, няма да бъдете обявени за погинали чеда и завинаги запратени в неизвестното.)

(И вие....)

Е, вече разбираш цялата картина. Всички вие сте изградили в рамките на вашата определена религия някаква идея някаква представа за най-тежкото божие наказание. И неприятно ми е да ви го кажа, защото виждам какво удоволствие извличате от тази драма, но все пак... *няма нищо подобно*. Може би когато се освободите от страха, че животът ви ще стане напълно прозрачен в момента на вашата смърт, вие ще може да преодолеете и страха от тока, живота ви да стане напълно прозрачен още *докато сте живи*.

Дали това няма бъде нещо...

Да, дали няма да бъде все пак? Ето ти формулата, която може да ти помогне да поставиш начало. Върни се в самото начало на тази книга, виж отново *петте нива за казване на истината*. Запомни този образец и започни да го прилагаш. Стреми се към истината, казвай истината, живеяй в истината всеки ден. Прави това сам и по отношение на всеки човек, до живота на когото се докосваш.

И така, подготви се да бъдеш напълно открит, готов за пълна *прозрачност*.

Това ме кара да изпитвам известен страх.

Тогава опитай се да разбереш от какво именно се страхуваш.

Страх ме е, че всички ще ме изоставят, страх ме е, че никой няма да ме обича повече.

Разбирам. Значи смяташ, че трябва да лъжеш, за да накараш хората да те харесват. Не точно да лъжа. Просто да не им Казвам *Всичко*.

Спомни си какво казах преди. Не става въпрос за това да даваш израз на всяко, дори и най-дребното си чувство, мисъл, идея, страх, спомен, да се изповядваш за всичко. Необходимо е просто винаги да говориш истината, винаги да изразяваш напълно себе си. С най-скъпия си и любим човек ти можеш да бъдеш физически гол, нали?

Да.

Защо тогава да не можеш да бъдеш емоционално гол също?

Второто е далеч по-трудно от първото.

Разбирам. Но това не значи, че е по-малко препоръчително, защото наградата е голяма.

Прекрасно. Ти наистина даде някои много интересни идеи, да се премахнат скритите помисли, да се изгради едно общество, основано на Видимостта, да се казва истината през цялото време на всекиго за всичко. Уф!

Върху тези няколко идеи са били изградени цели общества. Просветлени общества.

Досега не съм се натъквал на такова общество.

Аз не говорех за твоята планета.

О-о!

Нито дори за слънчевата система.

О-о!

Но съвсем не е необходимо да напуснеш планетата или дори да излезеш от собствения си дом, за да започнеш да преживяваш онова, което подобна Нова Мисловна система представлява. Започни от собственото си семейство, започни от собствения си дом. Ако имаш свой бизнес, започни от собствената си компания. Кажете на всички в своята фирма точно какво правиш, какво печели и харчи фирмата и какъв е приносът на всеки работник. Ти направо ще прогониш ада от душите им, имам предвид това съвсем в буквалния смисъл - ще прогониш ада от душите им. Ако всеки, който притежава компания, направи това, работата ще престане да бъде жив ад за мнозина, защото те ще получат усещане за справедливост, за равнопоставеност, за безпристрастие и това автоматично ще окаже своето влияние в атмосферата на работното място.

Кажете на своите клиенти точно колко пари струва един продукт или услуга, запишете тези цифри върху етикетчето. Наред с цената сложете и собствените си разходи. Ще продължите ли да се гордеете с онова, което искате? Страхувате ли се, че някой може да си помисли, че „изцеждате“ клиентите си, ако разбере какво е съотношението между вашите разходи и цената? И ако е така, вижте какво можете да направите, за да възстановите цената в сферата на справедливостта, а не просто „да получите всичко, което можете, докато можете“.

Имай смелост. Направи го. Имай смелост.

Това изисква една тотална промяна в мисленето. Това налага да се заинтересуваш от своите клиенти и купувачи толкова, колкото и от самия себе си.

Да, можеш да започнеш да изграждаш това Ново Общество още сега, още тук, още днес. Изборът е твой. Можеш да продължиш да поддържаш старата система, настоящата парадигма, но можеш да издигнеш факела и да покажеш на света нов път.

Ти можеш сам да се превърнеш в един нов път. Във всичко. Не само в бизнеса, не само в личните си взаимоотношения, не само в политиката, икономиката, религията, не само в един или друг аспект на житейския опит, но във *всичко*.

Бъди този нов път. Бъди този по-висш път. Бъди този грандиозен път. Тогава можеш с правота да кажеш: *Аз съм пътят и животът. Последвайте ме.*

Ако целият свят те последва, ще бъдеш ли доволен от това накъде си го повел?

Нека този въпрос да бъде лайтмотивът на днешния ти ден.

17.

Разбирам твоето предизвикателство. Чувам го. Моля те, искам да ми кажеш нещо повече за

живота на тази планета в един по-широк мащаб. Кажете ми как един народ може да живее съвместно с друг, та!са че „никога повече да няма война“.

Винаги между различните народи ще съществуват несъгласия, защото несъгласието е признак, и то здравословен признак - на индивидуалност. *Насилственото решаване* на противоречията обаче е признак на изключителна незрелост.

Няма никаква причина насилственото разрешаване на проблемите да не може да се избегне в света, ако отделните народи имат волята да го избегнат. Човек би могъл да помисли, че масовите жертви и разбитите животи биха били достатъчни, за да породят подобна воля. Но сред примитивни култури като вашата това не е така.

Докато си въобразявате, че можете да спечелите даден спор, вие ще го водите. Докато си мислите, че бихте спечелили една война, също така ще я водите.

И каква е алтернативата на всичко това?

Аз нямам отговор, а само

Зная, зная! Само наблюдения.

Да. Аз наблюдавам сега, както съм наблюдавал и преди. Едно краткосрочно решение на този проблем би могло да бъде да се установи нещо като единно международно правителство с *международен съд*, който да *разрешава* споровете (и чиито присъди да не могат да се пренебрегнат, както става с настоящия международен съд) и една световна миротворческа сила, която да гарантира, че никой народ, независимо колко могъщ и влиятелен е той, да не може да прояви агресия спрямо друг.

Но трябва да знаеш, че насилието на Земята може да продължи. Миротворческата сила може да се наложи да използва насилие, за да спре насилието в някои точки на земята. Както отбелязах в първа книга, неспособността да се спре един деспот, му клива сили. Понякога единственият начин да се избегне войната, е да има война. Понякога се налага да вършите неща, които не желаете да вършите, за да ги превратите! Това е очевидно противоречие, но то е част от Божествената Дихотомия, според която единственият начин нещо да Бъде - в този случай „мирът“ - може да се окаже в началото то да не бъде!

С други думи, често за да познаете себе си, Такива Каквито Сте, трябва да познаете себе си Такива, Каквито Не Сте.

Очевидна истина е, че властта във вашия свят не може повече да се разпределя непропорционално по отношение на отделните народи. Тя трябва да се съсредоточи в ръцете на цялата група от нации, съществуващи на планетата. Само по този начин светът най-сетне ще постигне мир, основан на сигурното разбиране, че никой диктатор - независимо колко голяма и могъща е неговата нация - няма да може и никога не ще нападне територията на друга нация, нито може да заплаши нейните свободи.

По-малките народи ще престанат да бъдат зависими от волята на по-големите. Няма да им се налага да предоставят своите собствени ресурси и основните си земи за чужди военни бази, за да се сдобият с благоволение на по-големи от тях нации. При тази нова система сигурността и на най-малките народи ще бъде гарантирана не от това, чий фронт подкрепят, а от това върху какво основават собствената си сигурност.

Всичките сто и шестдесет народа ще се надигнат целокупно, ако някой народ бъде нападат. Всичките сто и шестдесет народа ще кажат „Не!“, ако един народ бъде заплашен или върху него се упражни насилие.

Народите също така няма да бъдат икономически застрашени.

Също така народите няма да бъдат заплашвани икономически, няма да бъдат изнудвани да предприемат определени действия от своите по-големи търговски партньори, няма да се иска от тях да следват определени „изисквания“, за да получават чуждестранна помощ. На тях няма да им се налага да се държат по определен начин, за да се класират за най-елементарна хуманитарна помощ.

И все пак сред вас има такива, които биха протестирали, че подобна система на глобално управление ще подкопае независимостта и величието на отделните нации. Истината е, че тя ще го увеличи - и точно затова по-големите нации, чиято независимост се гарантира от силата, не от закона и справедливостта, се страхуват, защото тогава не само най-големите нации ще си проправят автоматично път, а равноправно ще се чуват съображенията на всички народи. По-големите нации няма да могат да контролират и използват основната част от световните ресурси, а ще трябва да ги

споделят равноправно, да предоставят облагите равномерно на всички народи по света.

Едно общо управление на света би поставило равни условия на игралното поле - а такава една идея, която достига да самата сърцевина на спора относно основните човешки права и достойнство, представлява анатема за „имащите“ на света, които искат „нямащите“ да продължават да следват своята съдба, като, разбира се, пренебрегват факта, че „имащите“ *контролират* всичко, което другите биха могли да потърсят.

Някак си ми се струва, че тук става дума за преразпределение на богатствата. По какъв начин можем да стимулираме желанието на хората, които искат повече и са готови да работят за него, ако знаят, че ще трябва да го споделят с другите, които не държат да работят толкова усърдно.

Преди всичко въпросът не е в това, че някои искат „да работят усърдно“, а други не искат. Това е опростена аргументация (обикновено създадена точно от „имащите“). Много по-често става въпрос за възможности, не за желания. И първата работа, когато трябва да се преустрои общественият ред, е да се осигури на всеки човек и на всеки народ равна *възможност*.

Това никога не може да стане, ако онези, които са на власт и управляват основната част от световните богатства и ресурси са се вкопчили в своята власт и не искат да я дадат.

Да. Аз споменах Мексико и без да желая да навлизам в националния опит на тази страна, струва ми се, че тя е прекрасен пример за това. Една шепа богати и овластени фамилии контролират богатствата и ресурсите на цялата страна и са ги държали под контрол в продължение на четиридесет години. „Изборите“ в така наречената западна демокрация представляват фарс, защото същите фамилии са контролирали една и съща политическа партия в продължение на десетилетия, без да имат никаква реална опозиция. Какъв е резултатът? „Богатите стават все по-богати, а бедните все повече обедняват“.

Ако надниците скочат от 1.75 долара на 3.15 долара за час, богатите веднага изтъкват колко много са направили те за бедните, като са им предоставили работа и възможности за икономически напредък. А всъщност единствените, които действително осъществяват напредък, това са богатите индустриалци и бизнесмени, които продават своите стоки на националния и световен пазар с огромни печалби, имайки предвид ниската стойност на труда.

Богатите в Америка знаят това и затова богати и могъщи американци строят заводи и фабрики в Мексико и други чужди страни, където робското заплащане на труда се смята за голяма възможност за селяните. Междувременно работниците се трудят в нездравословни и напълно несигурни условия, а местните правителства - контролирани от същите малцина, които обират печалбите от тези предприятия - не вземат никакви мерки. На работните места не се поставят никакви норми за защита на околната среда, нито за здравето и сигурността на работниците.

Няма никаква грижа за човека, нито за Земята. Те живеят в картонени колиби, разположени до потоци, където си перат прането и където понякога изхвърлят отпадъците си, защото нямат вътрешна канализация.

Резултатът от такова безгранично незачитане на масите е едно население, което не може да си позволи да купи продуктите, които произвежда. Но затова богатите собственици, богатите фабриканти не ги е много грижа. Те могат да превозят стоките до други нации, където хората могат да си позволят да купуват.

И аз съм убеден, че рано или късно тази спирала ще се обърне, ще се срути, и това ще има унищожителни последици. Не само в Мексико, но и на всякъде, където хората биват експлоатирани.

Революциите и гражданската война са неизбежни, както войните между народите, докато „имащите“ продължават да се стремят да експлоатират „нямащите“, прикривайки се зад маската на това, че им създават *възможности*.

Притежанието на богатствата и на ресурсите е станало толкова *институционализирано*, че в момента изглежда *приемливо* дори за хора, които са склонни да мислят справедливо и които гледат на това като на свободна пазарна икономика.

Единствено властта, която притежават богатите индивиди и народи в света, създава възможност за подобна илюзия за справедливост. Истината е, че това не е справедливо за по-голямата част от хората и народите в света, защото те се държат в такова подчинение, че нямат право дори да се опитват да постигнат онова, което са постигнали властимащите.

Системата на управление, описана тук драстично, би преместила баланса на властта от онези, които притежават ресурсите, към онези, които са бедни откъм ресурси, принуждавайки към

едно справедливо разпределение.

Точно от тока властимащите се страхуват.

Да. Затова непосредственото решение на този световен проблем е може би една нова обществена структура - ново управление в мащабите на целия свят, тоест ново световно управление.

Появявали са се лидери, които са били достатъчно проникателни и смели, за да предложат началото на Нов световен ред. Вашият Джордж Буш, когото историята ще оцени като човек с далеч по-голяма мъдрост, прозрение, добродетелност и кураж, отколкото съвременното общество желае и е способно да признае, беше подобен водач. Такъв бе и съветският президент Михаил Горбачов, първият комунистически държавен лидер, който спечели Нобелова награда за мир. Този човек даде възможност за огромни политически промени и всъщност сложи край на това, което вие наричате Студена война. Такъв беше и вашият президент Картър, който накара господин Бегин и господин Садад да постигнат споразумения, каквито никой не бе и мечтал преди и който дълго след своя президентски мандат измъкна света от жестоката конфронтация, и то чрез утвърждаването отново на една проста истина: ничия гледна точка не е по-маловажно да се чуе от друга; никое човешко същество не може да има по-малко човешко достойнство от друго.

Интересното е, че тези смели лидери, всеки от които е върнал света от ръба на войната в неговото време и всеки от които възприе и наложи нова посока на развитие на политическата структура - всеки от тях имаше само един мандат и е бил отстранен от длъжност от същите хора, които сам е издигнал. Невероятно популярни по света, те бяха определено отхвърляни в своята родина. Казва се, че човек не е пророк в своята родина. Това бе така, защото техните прозрения бяха далеч изпреварили разбиранията на собствените им народи, които виждаха само тесните си регионални интереси и си представяха, че могат само да загубят от един по-широк поглед към нещата.

Такава е съдбата на всеки лидер, който се е осмелил да излезе напред и да призове за край на подтисничеството от страна на властимащите. Всеки такъв лидер е бил отхвърлен и заклеймяван.

И така ще бъде винаги, докато се стигне да дълготрайно разрешение на тези проблеми, което не е *политическо*. Това дълготрайно решение, което е единственото реално решение, е едно ново Съзнание и едно ново Разбиране. Едно осъзнаване на Единството и Съзнание за любовта.

Стимулт да постигнеш най-много, на което си способен в своя живот не бива да бъде икономическата и материална награда. Тук се стига до голяма грешка, това е погрешен приоритет, който е създал повечето проблеми, които разглеждаме тук.

Когато подтикът да постигаш не е икономически -когато икономическата сигурност и основните материални нужди са гарантирани на всички - тогава стимулите за развитие няма да изчезнат, но ще бъдат от различен тип. Това ще бъде стимулт да бъдеш по-сигурен, по-решителен, да бъдеш истински велик, не с мимолетното „преходно величие“, каквото пораждат настоящите подбуди.

Но защо да живееш по-добре и да създаваш по-добър живот за своите деца да не е добра мотивация?

„Да живееш по-добър живот“ е правилна мотивация, „да създаваш по-добър живот“ за своите деца също е правилна мотивация, но въпросът е как се разбира „по-добрият живот“?

По какъв начин определяш кое е „по-добро“? Как определяш онова, което разбираш под „живот“?

Ако разбираш под „по-добро“ онова, което е *по-голямо, по-хубаво, повече пари, власт, секс и материални неща* (къщи, коли, дрехи, колекции от касети и така нататък)... и ако определяш „живота“ като период, който преминава между раждането и смъртта в настоящото съществуване, тогава ти не правиш нищо, за да се измъкнеш от капана, който е създала *обремеността* на вашата планета.

Ако обаче определяш като „по-добър“ един живот, който е по-широк опит и по-голям израз на върховното Състояние на Битие и вечен и неспиращ и постоянен процес на *Битие*, тогава може би ще намериш правилния си път.

„По-добър“ живот не се създава чрез натрупване на материални неща, повечето от вас знаят това. Всички казват, че го разбират, но вашият живот и решенията, които мотивират живота ви, са предопределени най-вече от „материалните неща“, а не от нещо друго.

Вие се стремите към материалното, работите за материалното и когато получите каквото желаете, никога не сте готови да се откажете от него.

Мотивацията на по-голямата част от човечеството е да постига, придобива, да има *материални неща*. Онези, които не се интересуват от материалното, лесно се отказват от него.

Тъй като настоящата ви мотивация да постигнете върховност, величие е свързана с това да имате, да натрупате всичко, което светът може да ви предложи, затова и целият свят е обхванат от различни борби. Огромни части от населението продължават да се борят за елементарно физическо оцеляване. Всеки ден е пълен с моменти на тревога, с отчаяние, съзнанието се занимава с основните жизнени въпроси - „ще имам ли достатъчно храна, ще имам ли покрив над главата си, ще мога ли да си осигуря топлина"? *Огром*ен брой хора все още се занимават тъкмо с тези проблеми, хиляди хора *умират* всеки месец, поради липса на храна. Един по-малък брой от хората могат да разчитат на основни средства за съществуване в своя живот, но се стремят към нещо повече - известна минимална сигурност, скромен, но приличен дом, по-добро бъдеще. Те работят упорито, измъчват се от това как и дали ще могат да „си пробият път”.

Съзнанието им е затормозено от неотложни тревожни въпроси.

Далеч по-малък брой от хората имат всичко, което биха могли да желаят - всъщност всичко, което другите две групи от хора искат и към което се стремят -но интересното е, че мнозина от тази последна група продължават да искат *още повече*.

Техните умове се интересуват само от това да запазят всичко, което са придобили и да увеличават своите придобивки.

В допълнение сега се появява и една четвърта група -тази група е най-малката, фактически тя е свършено мъничка.

Тази група се разграничава от потребността за материални неща. Тя се интересува от духовната истина, от духовната реалност и от духовния опит.

Хората в тази група гледат на живота като на духовно преживяване - едно пътуване на душата - те реагират на всичко, което се случва в човешкия живот, в границите на този контекст. Поддържат целия човешки опит в рамките на тази парадигма. Тяхната борба е свързана с това да търсят Бога, да осъществят своя Аз, да дадат израз на истината.

В процеса на тяхната еволюция тази борба престава да бъде борба, превръща се в процес. И това е процес на самоопределение, не „себеоткриване”, а на Себе-определение, на Растеж (не на научаване), на Битие, (а не на действие).

Мотивацията да търсят, да се стремят, да откриват, да разгръщат себе си, *да успяват*, става напълно излишна. Причината да вършат каквото и да било се е променила и с нея вършителят също се е променил. Причината става процесът и вършителят става онзи, който Е.

Човекът, който досега е бил вършител, сега се превръща в човек, който просто Е.

Докато преди причината човек да се стреми да работи упорито през целия си живот е била да постигне земни неща, сега причината е да преживее небесното.

Докато преди тревогите са били предимно свързани с тялото, сега тревогите са предимно свързани с душата.

Всичко се е променило, всичко е станало различно. Смисълът на живота се е променил, а с това и самият живот.

„Мотивацията за постигане на възвишеност” се е променила и с това е изчезнала потребността да се придобиват, да се защитават, да се увеличават земните притежания.

Величието вече не се измерва с това колко човек *е* натрупал. Световните ресурси с основание се разглеждат като принадлежащи на всички хора по света. В един свят, благословен с достатъчно изобилие, за да удовлетвори основните нужди на всички, основните нужди на всички *ще бъдат удовлетворени*.

Всеки *ще иска* по този начин. Няма да има нужда никой да бъде принуждаван да дава недоброволни данъци.

Всеки с готовност ще приеме този начин на живот. Няма да има нужда един човек да се облага с данъци, които доброволно не желае да даде. Всички доброволно ще отделят десет процента от своите придобивки, от своето изобилие за програми които да подпомагат онези, които са се сдобили с по-малко. Вече няма да бъде възможно хиляди хора да стоят и да наблюдават как хиляди други гладуват - не поради липса на храна, но поради липса на достатъчна човешка воля да

се създадат прости политически механизми, чрез които хората да се сдобиват с храна.

Подобен морален цинизъм, който сега е разпространен във Вашето примитивно общество - завинаги ще бъде заличен в деня, когато се промени вашият стимул да постигате величие и вашето разбиране на величието.

Вашата нова мотивация: да станете онова, за което сте били създадени - физически образ и подобие на Самия Бог.

Когато изберете да бъдете онова, което реално сте - проявеният Бог - вие никога повече няма да действате по един неблагоприятен начин. Никога повече няма да издигате лозунги като:

БОЖЕ, ПАЗИ МЕ

ОТ ТЕЗИ, КОИТО ДОЙДОХА СЛЕД ТЕБ!

18.

Искам да видя дали правилно съм те разбрал дотук. Картината, която се очертава, е на един свят на равенство и спокойствие, където всички народи се подчиняват на едно световно управление и всички хора споделят равноправно световните богатства.

Помни, че когато говорим за равенство, ние имаме предвид равни възможности, а не фактическо равенство.

Всъщност „равенство“ никога няма да бъде постигнато и ти се благодари, че е така.

Защо?

Защото равенство означава еднаквост - последното, от което светът се нуждае, това е еднаквост.

Не - аз тук нямам предвид един свят, съставен от автомати, всеки от който получава равни части от Централното Управление на Големия Брат.

Говоря за един свят, в който да бъдат гарантирани две неща:

1. Задоволяване на основните потребности.

2. Възможност за развитие.

Въпреки всички световни ресурси, въпреки цялото изобилие, не сте успели да постигнете тези две прости неща. Вместо това сте поставили милиони хора на най-низшето стъпало на социо-икономическата стълбица и сте изградили един мироглед, който систематично да ги държи там. Допускате хиляди хора да умират ежегодно, поради липса на най-основни потребности за съществуването им.

При цялото величие на света вие не сте намерили начин да бъдете достатъчно велики, за да не допускате хората да умират от глад. А още по-малко да се убиват един друг, вие всъщност оставяте деца да умират от глад пред очите ви. Вие всъщност убивате хора, защото те поддържат различно от вашето мнение.

- аз си мислех, че сме толкова напреднали.

Първият белег на едно примитивно общество е, че то се смята за напреднало. Първият белег на едно примитивно съзнание е, че то се смята за просветлено.

Добре, нека да обобщим. Начинът да пристъпим на първото стъпало на стълбицата, където тези две основни гаранции се дават на Всекиго...

Е да се постигнат две трансформации - едната във вашата политическа парадигма, а другата - във вашата духовна парадигма.

Преходът към единно световно правителство ще трябва да включва световен съд, който да притежава голяма власт да разрешава международните спорове и мироопазваща сила, която да гарантира спазването на законите, от които сте решили да се ръководите.

Световното правителство ще включва конгрес на народите - с по двама представители от всеки народ по земята - и народно събрание - с представители, пропорционално на броя на населението на народите.

Точно по какъвто начин е организирано правителството на Съединените щати - с две камари, едната от които е с пропорционално представителство, а другата дава равнопоставен глас на всички щати.

Да. Вашата американска конституция беше вдъхновена от Бога.

Същият баланс на силите трябва да се постигне в новата световна Конституция.

Ще има също така изпълнителна власт, законодателна власт и съдебна власт.

Всеки народ ще издържа своя полиция, която да поддържа вътрешния ред, но армиите на всички народи ще бъдат разпуснати. Точно както всички щати на Америка са разпуснали своите армии и флоти и имат една обща федерална армия, която да поддържа и гарантира мира на цялата група от щати, която наричате своя държава.

Нациите ще си запазят правото да сформират и призовават своята собствена полиция в дадени моменти, както и вашите щати имат конституционното право да поддържат и призовават в готовност щатската полиция.

И както и Щатите в момента всяка от 160-те национални държави в съюза на нациите ще има правото да се отдели от съюза въз основа на гласуване на народа (въпреки че причината за това аз не мога да зная, тъй като народът в това положение ще има по-голяма гарантирана сигурност и изобилие откогато и да било преди).

И нека го кажем още веднъж за тези, които не са разбрали достатъчно, подобна обединена световна федерация ще породи?...

1. Край на войните между народите и на решаването на конфликтите чрез убийство.
2. Край на най-голямата бедност, на умирането от глад, на масовата експлоатация на народа и неговите ресурси от онези, които са на власт.
3. Край на систематичното унищожение на природните богатства на Земята.
4. Преодоляване на безкрайната борба за все по-големи притежания.
5. Възможност - наистина - за всички хора да се развият и да дадат израз на своята същност.
6. Край на всички ограничения, на цялата дискриминация, които задържат развитието на народите независимо дали в дома, на работното място, в политическата система или в личните сексуални отношения.

Дали този нов световен ред ще изисква правилно разпределение на богатството?

Той няма да изисква нищо. Той ще създава доброволно и съвсем автоматично преразпределение на ресурсите.

Всички хора ще получават съответно образование, например, всички хора ще получават свободно възможност да използват това образование в работата си - да следват такава кариера, която ще ги направи щастливи.

Всички хора ще имат гарантиран достъп до здравеопазването навсякъде и винаги, когато се нуждаят.

Всички хора ще бъдат осигурени, няма да се допусне да гладуват, да умират от глад, нито да живеят без нужното облекло, необходимия подслон.

Всички хора ще имат гаранции, че ще се зачитат основните им човешки права, така че оцеляването никога повече няма да бъде проблем. И простите удобства, и основни човешки права ще бъдат гарантирани на всички хора.

Дори и ако те не правят нищо, за да заслужат това?

Мисълта, че тези неща е необходимо да бъдат спечелени е основата на мисълта, че човек трябва да си заслужи пътя към рай. Ала вие не можете да заслужите пътя към Божията благодат и това не е необходимо, защото тя ви е дадена. Това е нещо, което не можете да приемете, защото е нещо, което не можете да отдадете. Когато се научите да давате (безусловно, тоест да обичате безусловно), тогава ще се научите да получавате безусловно.

Този живот е създаден като средство, чрез което ви е дадено да преживеете това.

Опитайте се задълбочено да разгледате тази мисъл: хората имат право на основни средства за съществуване дори ако нищо не правят, дори ако не допринасят нищо. Да живеят с достойнство, е едно от основните човешки права. Дал съм ви достатъчно ресурси, за да можете да гарантирате това за всекиго. Нужно е само готовност да ги споделите с другите.

Но тогава какво ще попречи на хората просто да пилеят живота си, да се мотаят и да събират помощи от фонд „Социално осигуряване“?

Преди всичко, не е твоя работа да съдиш кога един живот е пропилян. Пропилян ли е животът на един човек, който не прави нищо, а лежи и мисли в продължение на 70 години за поезия, след което пише един-единствен сонет, който отваря вратите за разбиране и прозрение на хиляди хора? Може ли да се каже, че един живот е пропилян, ако човек лъже, мами, интригантства, вреди и манипулира, ранява хората през целия си живот, но после изведнъж си

спомня своята истинска същност в резултат на всичко, което е вършил - спомня си нещо, заради което е имал множество животи именно в опита да си го спомни - по този начин най-сетне той еволюира и достига следващото ниво. Смяташ ли, че такъв живот е „пропилян“?

Не е твоя работа да съдиш пътя на душата на друг човек. Твоя работа е да решиш Кой Си Ти, а не кой е някой друг или какво не е успял да бъде.

И така, ти питаш какво би попречило на хората просто да пилеят живота си, да си губят времето и да събират помощи от социалните служби. Отговорът е: нищо.

Но наистина ли смяташ, че такава система може да се ???? функционална? Не мислиш ли, че хората, които имат реален принос, ще започнат да негодуват срещу онези, които ни допринасят нищо?

Да, ако не са просветлени, те ще негодуват, но просветлените хора ще се отнасят към онези, които не правят нищо, с голямо състрадание, а не с негодувание.

Състрадание ли?

Да, защото онези които допринасят, ще съзнават, че другите които не работят, не вършат нищо, пропиляват най-голямата възможност, най-голямата слава: възможността да творят и славата да преживеят висшата идея на Истинската си Същност. А онези, които имат принос ще знаят, че тъкмо това е достатъчно наказание за техния мързел, ако изобщо наказание е необходимо- а то не е.

Но няма ли онези, които допринасят за обществото, да изпитват гняв, че плодовете на техния труд им се отнемат и се дават на мързеливците?

Ти въобще не ме чуваши, всички ще получават минимума, който е необходим за да живеят. Онези, които имат повече, ще имат възможност да дават десет процента от своите печалби и така ще направят възможно осигуряването на всички.

А що се отнася до това какви ще бъдат приходите им, откритият пазар ще решава стойността на приноса на всеки един, както става днес във вашата страна.

Но тогава отново ще има „бедни“ и „богати“, както и днес! Това не е равенство.

Но това е равна възможност. Всеки ще има възможност да живее без да се грижи за своето оцеляване и всеки ще получава равнопоставена възможност да придобива знания, да развива своите умения и да използва своите природни таланти в мястото на радостта.

Мястото на радостта ли?

Така ще се нарича работното място.

Но няма ли да продължи да съществува завист между хората?

Завист - да, ревност - не. Завистта е естествено чувство, което подтиква човека да се стреми към все повече. Дори и едно двегодишно дете се стреми да достигне дръжката на вратата, която неговият брат успява да достигне. Няма нищо лошо в това, няма нищо лошо в завистта. Тя мотивира хората, тя е чисто желание, тя поражда величието.

Ревността от друга страна е чувство, породено от страх и то кара човека да желае другите да притежават по-малко. Това е чувство, което често се основава на огорчението. То е породено от гняв и води до гняв и то убива. Ревността може да убива. Всеки, който е бил в любовен „триъгълник“ знае това.

Ревността убива, завистта ражда.

Онези, които завизждат ще получат възможност да успеят така, както желаят да го постигнат. Никой няма да бъде задържан икономически, политически и социално. Няма да бъде задържан от своята раса, пол или сексуална ориентация. Няма да бъде задържан от условията, в които е роден, от класовия си статус или възрастта, нито по някаква друга причина. Дискриминацията по каквато и да било причина просто няма да бъде толерирана повече.

И да, наистина ще продължат да съществуват „богати“ и „бедни“, но няма да има повече „гладуващи“ и „бедстващи“.

Както виждаш, мотивацията няма да бъде отнета от живота... А само отчаянието.

Но какво ще гарантира това, че ще има хора с реален принос, за да „влачат“ онези, които няма да имат никакъв принос?

Величието на човешкия дух.

О-о?

Противно на твоите очевидно най-злокобни очаквания, обикновеният човек няма да бъде

удовлетворен да живее само колкото да преживява и да не се стреми към нищо повече. А освен това, цялата мотивация на човека за постижения ще се промени когато се промени и втората парадигма - духовната.

Какво може да породи подобна промяна? Тя не се е случвала през цялата тази двехилядигодишна история...

Опитай два билиона годишна история...

На планетата. Отвъде накъде такава промяна ще се появи тъкмо сега?

Защото когато вниманието вече не е насочено само към материалното оцеляване и се премахне нуждата човек да успява на всяка цена, само и само да си осигури минимална сигурност в живота, тогава няма да има друга причина да се търсят постижения човек да се откроява, да постига величие, освен да преживее нещо прекрасно!

Смяташ ли, че това ще бъде достатъчна мотивация?

Човешкият дух се издига, той не се снижава, когато му бъде дадена истинска възможност, душата търси по-висше преживяване за самата себе си, а не по-низше. Всеки, който е преживял истински прекрасното, дори и само за момент, той знае това.

Ами властта? При това преразпределение на света ще продължат да съществуват хора с необичайно голяма власт и богатство.

Финансовите печалби ще бъдат ограничени.

О, Господи, ето че отново тъпчем на същото място. Ти искаш да обясниш по какъв начин това ще се осъществи, преди аз да обясня защо то няма да се осъществи.

Да. Точно така както ще има най-ниски граници на дохода, така ще има и най-високи граници на доходите. Първо почти всеки ще отделя десет процента от своя доход за световното управление. За това доброволно отделяне на десет процента от доходите аз споменах преди.

Да... Това предложение е отдавна познатият „десятък“.

В днешното общество в настоящия момент той ще трябва да се дава под формата на данък, защото вие още не сте достатъчно просветлени, за да разберете, че доброволно даденият десятък за общото благо е във ваш интерес. Но когато съзнанието се промени по начина, по който описах, тази открита, изпълнена с грижа и свободно предлагана помощ от вашата печалба ще се разглежда като нещо очевидно много добро.

Трябва да ти кажа нещо. Имаш ли нещо против да те прекъсна, за да ти кажа нещо?

Не, разбира се. Казвай.

Този разговор ми се струва твърде странен. Никога не съм си мислил, че ще имам разговор с Бога, в който Бог ще започне да препоръчва политически курс на действие. Имам предвид на практика. Как мога да убедя хората, че Бог се обявява за редовно внасяне на определена такса!

Разбирам, че ти продължаваш да настояваш на своето и да възприемаш това, за което говоря, като „данък“. Но аз си давам сметка, че това е така, защото идеята просто да отделяш десет процента от доходите си, от своето изобилие е нещо съвсем непознато за тебе. Защо ти е трудно да повярваш, че аз мога да имам идея за тези неща?

Мислех, че Бог не съди за нищо, няма мнения и не се интересува от подобни неща.

Почакай. Нека да си изясним всичко това. При последния ни разговор, който ти нарече първа книга, аз отговарях на всякакви въпроси за това как да установим добри отношения помежду си, въпроси за това, как да изкарваме препитанието си, въпроси за диетата дори. Какво е по-различно тук?

Не зная. Просто ми се струва различно. Нима ти наистина имаш политически поглед към нещата? Нима си републиканец? Що за истина ще излезе от цялата тази книга! Бог е републиканец.

Може би предпочитайш да бъда демократ? Боже Господи!

Много мило! Не, по-скоро бих предпочел да бъдеш аполитичен.

Аз съм аполитичен. Аз нямам политически пристрастия от никакъв характер. Нещо като Бил Клинтън.

Хайде стига! Сега ти хитруваш! Аз имам чувство за хумор, а ти?

Аз не съм очаквал Бог да има чувство за хумор, нито да има политически пристрастия.

Нито пък нещо човешко, нали?

Е, добре, нека в такъв случай да поставя първа книга и настоящата книга също в определен

контекст.

Аз нямам никакви предпочитания за това как вие ще уреждате живота си. Моето единствено желание е да преживеете пълноценно себе си като творчески същества, така че да познаете истинския си Аз.

Добре, това го разбрах. Дотук добре.

Аз отговорих тук на всеки въпрос и на всяко запитване, също както и в първа книга в рамките на определен контекст и той е свързан с това как ти като творческо същество се опитваш да съществуваш и какво да вършиш? Например в първа книга ти ми зададе много въпроси, свързани с личните си взаимоотношения, спомняш ли си?

Да, разбира се.

Нима отговорите ми бяха толкова проблематични според теб? Нима ти беше трудно до повярваш, че аз имам отношение по тези въпроси?

Не съм мислил за това. Просто прочетох отговорите.

Все пак, както виждаш, аз ти дадох своите отговори в контекста на твоите въпроси. С други думи, в зависимост от желанието ти да бъдеш и да правиш това и това, аз ти отговорих как да процедираш, не е ли така? Показах ти пътя.

Да. Точно така беше.

Тук в случая върши същото.

Някак си... Някак си... По-трудно ми е да повярвам, че Бог говори тези неща в сравнение с онези, които говореше преди.

По-трудно ти е да се съгласиш с някои от нещата, които се казват тук.

Ами...

Защото, ако се съгласяваш с тях, не би имало никакъв проблем.

Така ли?

Разбира се. Няма ли проблем, ако не съм съгласен с Бог?

Разбира се. Какво смяташ, че ще направя? Смяташ, че ще те смачкам като буболечка ли?

Всъщност, не бях стигнал чак дотам в мисленето си.

Виждаш какво, този свят е бил несъгласен с Мене още от самото начало. От началото на света едва ли някой е вършил Моята Воля.

Предполагам, че това е точно така.

Можеш да бъдеш сигурен, че е така. Ако хората бяха следвали Моите напътствия - които аз съм ви оставил чрез стотици учители през всички хилядолетия - светът щеше да бъде много различно място. Така че ако искате да бъдете несъгласни с Мен сега, можете да продължавате. Освен това, аз може и да не съм прав.

Какво?

Казах, че освен това и аз може да не съм прав.

О, Божичко...

Ти не възприемаш всичко това като евангелие, нали?

Искаш да кажеш, че не трябва да се отнасям с прекалено доверие към този диалог, така ли?

О! Престани! Струва ми се, че не разбираш нещата в много голяма степен. Нека да се върнем към първата предпоставка: ти самият създаваш всичко това.

Е, добре, това е някакво облекчение. За известно време си бях помислил, че действително получавам някакво реално ръководство.

Ръководството, което получавах е да следваш своето сърце. Слушай своята душа. Вслушвай се в своя Аз. Дори и когато ти представям някаква възможност, някаква идея, някаква гледна точка, ти не си задължен да я приемеш. Ако не си съгласен, то не бъди съгласен. Това е целият смисъл на този опит. Идеята не беше ти да смениш своята зависимост от всичко и от всекиго със зависимост от тази книга. Идеята бе да те накарам да мислиш. Да мислиш самостоятелно. Това съм аз, точно в този момент. Аз съм ти, който мислиш. Аз съм ти, който мислиш на глас.

Искаш да кажеш, че този материал не идва от Най-Висшия Източник?

Разбира се, че идва. Но тук има нещо, което ти все още не можеш да повярваш: Ти си Най-Висшият Източник. И тук има нещо, което ти все още очевидно не разбираш: Ти създаваш всичко,

целия твой живот в този момент и сега. Ти.... създаваш всичко. Не аз. ТИ.

Така че... ако има някои отговори на тези чисто политически въпроси, които не харесваш, тогава ги промени. Направи го. Веднага. Преди да започнеш да ги възприемаш като евангелие. Преди да започнеш да ги възприемаш като реални, преди да започнеш да наричаш своята последната мисъл за нещо по-важна, по-валидна, по-истинска отколкото следващата си мисъл.

Помни: Винаги твоята нова мисъл създава твоята реалност. Винаги.

А сега има ли нещо в тази политическа дискуссия, която проведохме, което ти би желал да промениш?

Ами всъщност не. В по-голямата част съм съгласен с теб, както изглежда. Аз просто не знаех как да възприема всичко това.

Възприемай го както желаеш. Не го ли разбираш? Това е, което правиш с целия си живот!

Добре, добре... Струва ми се, че разбрах. Бих искал да продължим този разговор дори и само заради това, за да разбера докъде ще стигнем.

Добре, да продължим. Ти говореше за...

Говорех, че в други общества - просветлени общества - отделянето на определена част от печалбата (от „дохода“, както бихте го нарекли вие), за да бъде използвана за общото благо на обществото, е напълно утвърдена практика. При новата система, за която говоря, във вашето общество всеки ще печели достатъчно, така че да може да поддържа доходите си в определени граници.

Какви граници?

Условни граници, които са приети с общо съгласие. А всичко, което надхвърля тези граници?

То ще бъде предоставено на световния благотворителен тръст на името на благотворителя, тъй че светът ще знае своите благотворители.

Благотворителите ще имат правото на пряк контрол на разпределението на 60 процента от техния принос и ще имат възможността да вложат парите си точно в онова, в което желаят.

Останалите 40 процента ще бъдат разпределени в програми, узаконени от световната федерация и администрация.

Ако хората знаеха, че отвъд определени граници на дохода всичко ще им бъде отнето, каква ще бъде тяхната мотивация да продължават да работят? Какво ще ги накара да не спрат до средата, когато достигнат „границата“ на своя доход?

Някои ще спрат. Но какво от това? Нека да спрат. Няма да се изисква човек задължително да работи повече, отколкото изисква най-високата граница на дохода, с приноса към световния благотворителен тръст. Парите, които ще бъдат спестени, когато се преврати масовото производство на оръжия ще бъдат достатъчни, за да задоволят на всички основните им жизненни потребности. Десятъкът от всичко, което се спечелва в целия свят в добавка към тези спестявания ще издигне цялото общество, а не само малцина избрани, на ново ниво на човешко достойнство и изобилие. А приносът от печалбата над договорените граници ще породят такива широки възможности и благосъстояние на всеки, че ревността и общественият гняв практически ще изчезнат.

Така че някои наистина ще престанат да работят-особено онези, които разглеждат жизнената си активност като реална работа. Обаче хората, които възприемат своята дейност като абсолютна радост, никога няма да престанат да я вършат.

Не всеки може да има такава работа.

Това не е вярно. Всеки може.

Да изпитваш щастие на работното си място, това не е свързано с функцията, която извършваш, то има връзка само с твоето предназначение. Майката, която се събужда в четири часа сутринта, за да смени пеленките на своето бебе, разбира това прекрасно. Тя тананика на бебето си и за нищо на света не изглежда така, сякаш извършва някаква работа. И все пак нейното отношение към онова, което прави, нейната мотивация във връзка с него, нейното предназначение в тази нейна дейност я прави истинска радост за нея.

Използвах този пример с майчинството, защото любовта на майката към нейното дете е най-близо до онова, което би ти помогнало да разбереш някои от идеите, за които говоря в тази

книга и в цялата трилогия.

И все пак какъв е смисълът да се премахне „безкрайната възможност да печелиш"? Нима това няма да ограби човешкия опит от една от най-големите му възможности, от едно от най-прекрасните приключения?

Възможността и приключението да печелите огромни количества пари ще останат. Горната граница на доходите, които ще можете да притежавате, ще бъде много висока - повече отколкото един обикновен човек... отколкото десетима обикновени хора... биха използвали. А и количеството доходи, които ще можете да спечелите, няма да бъде ограничено - ще има горна граница само на онова, което ще решите да задържите за лично ползване. Остатъкът - всичко, да кажем, над 25 милиона долара годишно (използвам условно тази цифра, за да изразя мисълта си) - ще се оползотвори за програми и услуги, които ще бъдат в полза на цялото човечество.

Що се отнася до причината...

Горната граница на доходите, които човек може да има, ще отразява промяната на съзнанието, която ще се осъществи на планетата. Съзнанието, че висшето предназначение на живота не е в натрупването на голямо богатство, във вършенето на добро, на колкото се може повече добро. Хората ще осъзнаят, че всъщност концентрацията на богатствата, а не тяхното споделяне с другите е най-големият фактор в създаването на световните проблеми, онези проблеми, които са най-трайни и най-странни и поразителни в социално и политическо отношение.

Възможността да се трупа богатство, и то неограничено богатство, е Крайъгълният камък на капиталистическата система. Една система на свободно предприемачество и открита конкуренция, която е породила най-великото общество на света.

Проблемът е, че вие наистина вярвате в това.

Не, аз не вярвам. Аз изразих тук онова, което мнозина наистина вярват.

Хората, които вярват в това, са изпаднали в изключителна заблуда и не виждат нищо от реалностите на планетата.

В Съединените щати един и половина процента от хората, които са на върха, притежават повече богатство, отколкото деветдесет процента от хората, които са на дъното. Общата стойност на онова, което притежават най-богатите 834000 души е близо трилион долара по-голяма, отколкото онова, което притежават най-бедните 84 милиона души заедно.

И какво от това? Те са работили за да спечелят тези богатства.

Вие американците сте склонни да гледате на социалния статус като на функция от личните усилия на човека. Някои са „преуспели", значи бие приемате, че всеки може да преуспее. Този възглед е опростенчески и наивен. Той предполага, че всеки има равни възможности, докато фактически в Америка също както и в Мексико богатите и властимащите се стремят и успяват да задържат в своя кръг парите и властта и да ги увеличават.

И какво от това? Какво лошо има в това?

Те постигат това, като систематично елиминират конкуренцията, като институционализирано правят възможностите минимални. И като контролират колективно притока и нарастването на богатствата.

Те осъществяват това чрез всякакви средства от незаконни трудови дейности, при които експлоатират масите и бедните по целия свят, до добре познатите конкурентни дейности, които свеждат до минимум (и всъщност унищожават) възможностите на всички пришълци да влязат в Затворения кръг на Преуспелите.

И тогава те се опитват да контролират политиката на обществото и програмите за управление по целия свят, така че все повече да си осигуряват това, че основната част от хората ще остават под тяхна власт и контрол и в тяхно подчинение. Не вярвам, че богатите правят това, поне не основната част от богатите. Възможно е да има, предполагам шепя заговорници...

В повечето случаи не богатите индивиди правят това. Обществените системи и институции, които се представляват от богатите, те го извършват. Тези системи и институции са били създадени от богатите и властимащите и тъкмо богатите и властимащите продължават да ги поддържат.

Като се крият зад тези социални системи и институции, отделните индивиди си измиват ръцете от всякаква лична отговорност за условията, които потискат масите, докато създават

благоприятни условия и фаворизират богатите и властимащите.

Нека например отново да се върнем към здравеопазването в Америка. Милиони бедни американци нямат достъп до превантивни медицински грижи. Никой не може да посочи един отделен лекар и да каже „твоя е вината, това се дължи на теб“, защото в една от най-богатите държави на земята милиони хора не могат да отидат на лекар, освен ако са в тежко състояние и трябва да потърсят спешна медицинска помощ.

Никой отделен лекар не може да бъде обвиняван за това. И все пак всички лекари извличат полза от него. Цялата медицинска професия и свързаната с нея индустрия получава безпрецедентни печалби от наличието на система, която е институционализирала дискриминацията срещу бедните работници и безработните.

И това е само един от примерите по какъв начин „системата поддържа богатите богати и бедните -бедни“.

Проблемът е, че богатите и властимащите поддържат подобни социални структури и упорито се противопоставят на всякакви реални усилия те да се променят. Те се противопоставят на всеки икономически подход, който се стреми да създаде истинска възможност и да уважава достойнството на всички хора. Отделно взето, повечето богати и властимащи са много симпатични хора, които притежават милосърдие и съчувствие към всекиго, но споменете някоя идея, която ги заплашва, например за ограничаване на годишния доход (дори до такива смехотворно високи граници като например 25 милиона долара), и те ще започнат да се вайкат за това, че им се отнемат човешките права, за това, че „американският път“ се руши и затова че „мотивировката“ се губи.

Но какво да кажем за правото на всички хора да живеят при минимално прилични условия, да имат достатъчно храна, така че да не гладуват, достатъчно дрехи, така че да ги топят? Какво да кажем за правото на хората навсякъде да получават необходимата им медицинска помощ, за правото им да не страдат и умират от липсата на елементарни медицински условия? Хората, притежаващи пари, не зачитат тези права.

Ресурсите на вашата планета- включително плодовете на труда на хората, и то на невероятно бедните хора, които биват непрестанно и систематично експлоатирани, принадлежат на хората от целия свят, а не само на онези, които са богати и достатъчно овластени, за да експлоатират останалите.

А ето по какъв начин става експлоатацията: вашите богати индустриалци отиват в някоя страна или регион, където няма никаква работа, където хората са отчайващо бедни и живеят в пълна мизерия. Тези богаташи откриват фабрика там и предлагат на бедните хора работопонякога по десет-двайсет до четиринадесетчасова работа на ден при надница, която е под "всякаква норма, да не говорим, че е под всяка човецина. Забележи, че надниците не са достатъчни да позволят на тези работници да се измъкнат от своите селища, нападнати от плъхове, но все пак са достатъчно, колкото да могат да продължат да живеят по този начин, за разлика отпреди, когато не са имали нито храна, нито покрив над главата си.

А когато им поискат сметка, тези капиталисти казват, „Хей, нима те не са по-добре отпреди? Ние им помогнахме! Тези хора сега имат работа, нали? Ние им дадохме възможност! Докато ние сме тези, които поемаме риска!“

И все, пак що за риск е това, да плащаш на хората по 75 цента на час, за да правят гуменки, които после ще продадеш за 125 долара на чифт?

Нима това е поемане на риск или най-чиста и откровена експлоатация?

Такава система на отявлен цинизъм би могла да съществува само в един свят, мотивиран от алчност, където печалбата, а не човешкото достойнство е най-главното съображение.

Онези, които твърдят, че „в сравнение със стандартите на тяхното собствено общество тези селяни се препитават чудесно!“ са първокласни лицемери. Те са готови да подхвърлят на давеция се въже, но отказват да го издърпат на брега. А после се хвалят, че въжето било по-добро от скалата.

Вместо да зачитат истински човешкото достойнство на хората, тези „имащи“ дават на „нямащите“ в света толкова, колкото да ги направят зависими - но никога достатъчно, така че да им дадат истинска власт. Защото хората, които притежават истинска икономическа власт могат да влияят върху обществото, а не да бъдат подчинени на „системата“. А онези, които са

заинтересувани от тази система, най-малко биха искали подобно нещо!

И така, конспирацията продължава и за повечето богати и властимащи това не е конспирация на действието, а конспирация на мълчанието.

И така, нещата продължават. По никакъв начин не бива да се споменава нищо за цинизма на една социо-икономическа система, която възнаграждава един корпоративен управител със 70 милиона долара допълнително възнаграждение за това, че е увеличил продажбата на 70 милиона безалкохолни питиета, докато 70 милиона души не могат да си позволят лукса да пият безалкохолни напитки, а още по-малко да се хранят достатъчно, за да бъдат здрави.

Не бива да забелязваш цинизма на всичко това, наричай го световна икономика на свободния пазар и заявявай на всеки колко си горд от всичко това.

И все пак писано е:

Ако искаш да постигнеш съвършенство,
върви продай всичко и го раздели на бедните
и ще получиш награда на небето.

Но младият човек, когато чу това си отиде наскърбен,
защото имаше голямо богатство.

19.

Рядко съм те виждал толкова възмутен. Бог не може да се изпълва с такова негодувание. Това доказва, че ти не си Бог.

Бог е *всичко* и Бог *става* всичко. Няма тазова нещо, което Бог не е и всичко, което Бог преживява в Себе Си, Бог го преживява в теб, чрез теб и като теб. Онова, което чувстваш, е своето собствено възмущение.

Тук си прав, защото съм съгласен с всичко, което каза.

Знай, че всяка мисъл, която ти изпращам, ти възприемаш през филтъра на собствения си опит, на собствената си истина, на собственото си разбиране и на своите собствени решения, избори и проявления на Онова, Коего Си и Който Избираш да Бъдеш. Не съществува друг начин да ги възприемаш. Няма друг начин, по който би трябвало да ги възприемеш.

А, ето че стигнахме до този въпрос отново, нима искаш да кажеш, че нищо от тези идеи и чувства не е *Твое* и че тази цялата книга може би е погрешна? Нима искаш да кажеш, че цялото преживяване на моя разговор с Теб не е нищо друго, освен компилация на моите мисли и чувства по даден въпрос?

Приеми, че Аз съм този, който ти дава мислите и чувствата по даден въпрос (откъде смяташ, че произхождат тези мисли и чувства?). Аз съм този, който сътворява заедно с теб твоите преживявания; и Аз съм част от твоите решения и избори и проявления.

Приеми, че Аз съм избрал теб наред с много други да предадеш моето послание. Много преди тази книга да бъде написана.

Трудно ми е да повярвам в това.

Да, вече говорихме по този въпрос в първа книга. И все пак аз ще говоря на този свят и ще го направя наред с другите начини и чрез своите учители и онези, които са готови да предадат моето послание. И в тази книга Аз ще кажа на вашия свят, че неговата икономическа, политическа, обществена и религиозна система са примитивни. Аз виждам, че вие имате колективната надменност да мислите, че те са най-добрите. Виждам, че по-голямата част от вас се съпротивляват на всяка промяна и подобрене, което може да ги лиши от нещо. Независимо на кого би могло да помогне това.

И все пак повтарям, онова, от което се нуждае твоята планета, това е колективна промяна на съзнанието. Промяна във вашите разбирания, обновено уважение към всичко в живота и задълбочено разбиране на вътрешната връзка между всички неща.

Е, добре, Ти си Бог. След Като не искаш нещата да бъдат такива, каквито са, защо не ги промениш?

Както ти обясних и преди, Моето решение от самото начало бе да ви дам свобода да сътворите своя живот- а оттук и своето Аз- такова каквото желаете да бъде. Вие не можете да познаете Себе си като Творец, ако Аз ви казвам какво да творите, как да творите и след това ви принудя, изисквам или карам да правите това. Ако така постъпя, няма да мога да изпълня своите

цели.

Но сега нека само да разгледаме какво е създадено на твоята планета и да видим дали то не те кара да изпитваш известно негодувание.

Да разгърнем само четири вътрешни страници на един от вашите основни ежедневни вестници в един обикновен ден.

Вземи днешния вестник.

Добре. Днес е събота 9-и април 1994 година и аз чета „Сан Франциско Кроникъл“.

Добре. Отвори на която искаш страница.

Добре, ето страница А-7.

Хубаво. Какво виждаш там?

Заглавието е РАЗВИТИТЕ НАЦИИ ОБСЪЖДАТ ПРАВОТО НА ТРУД.

Отлично. Продължавай.

В репортажа се говори за „отдавнашния разкол“ между индустриализираните нации и развиващите се страни във връзка с правото на труд. Лидерите на някои от развиващите се страни се страхуват, че една кампания за утвърждаване на трудовите норми може да създаде възможност да се затворят вратите за някои от продуктите на ниско платения труд за пазарите на богатите страни.

В статията по-нататък се казва, че преговорите за Бразилия, Малайзия, Сингапур и други развиващи се страни не са успели да установят постоянен комитет в Световната профсъюзна организация, който да бъде натоварен да изработи политика по отношение на правото на труд.

За какво право на труд се говори в статията?

Говори се за „основните права на трудещите се“, като например забрана на насилствения труд, установяване на норми за сигурност на работните места и гаранции да се сключват колективни трудови договори.

И защо развиващите се страни да не желаят такива права, като част от едно международно споразумение?

Ще ти кажа защо, но първо нека ясно да подчертаем, че не са работниците на тези страни, които се съпротивляват на установяването на подобни правила. Тези „договарящи“ от името на развиващите се нации са същите хора или близко свързани със същите хора, които *притежават и управляват фабриките*. С други думи богатите и властимащите.

Както в дните преди лейбъристкото движение в Америка, това са хората, които в момента получават

- облагоите от масовата експлоатация на работниците. Можеш да бъдеш напълно сигурен, че те имат безмълвната подкрепа на големите пари в Съединените щати и в други страни, където индустриалците - които вече не могат да експлоатират несправедливо работниците в собствените си страни - влизат в договорни отношения със собствениците на фабрики в тези развиващи се страни (или изграждат свои собствени заводи там), за да експлоатират чуждите работници, които са все още незащитени и могат да бъдат използвани за увеличаване на вече цинично големите печалби.

В статията се казва, че нашето правителство - настоящата ни администрация - се застъпва за правата на работниците като част от една световна търговска договореност.

Настоящият ви президент Бил Клинтън е човек, който вярва в основните работнически права, макар . че най-могъщите ви индустриалци не вярват в тях. Той смело се бори срещу интересите на големите собственици. Други американски президенти и световни лидери са били убивани за далеч по-малки неща.

Да не би да искаш да кажеш, че президентът Бил Клинтън ще бъде убит?

Може да се каже, че ще има мощни сили, които ще се опитат да го отстранят от поста му. Те трябва да го отстранят - точно както им беше необходимо да отстранят Джон Кенеди преди трийсет години.

Също както Кенеди преди него Бил Клинтън прави всичко, което притежателите на големите пари мразят. Той не само че се застъпва за правата на работниците по целият свят, но застава на страната на „малкият човек“ срещу установените институции фактически по всички социални въпроси.

Той например е убеден, че право на всеки човек е да има достъп до съответна медицинска помощ - независимо дали може да си позволи да плаща огромните цени и такси, които

американската медицинска общност е наложила. Той заяви открито, че тези цени трябва да бъдат намалени. Това не го направи много популярен сред една голяма част от американското богато и властимащо общество - като се започне от фармацевтичните производители до застрахователните конгломерати и медицинските корпорации и се стигне до големия бизнес и неговите собственици, на които е било наложено да правят прилични социални осигуровки за своите работници. Твърде много хора, които в момента правят големи пари, ще трябва да започнат да правят по-малко пари, ако бедните в Америка трябва да получат всеобща здравна медицинска помощ.

Това не прави президента Клинтън по-популярен, поне не сред определени кръгове, които в настоящият век са доказали, че са способни да отстранят един президент от власт.

Нима твърдиш...?

Твърдя, че битката между „имащите“ и „нямащите“ продължава вечно и е епидемична на вашата планета. Така ще бъде винаги, докато икономическите, а не хуманитарните интереси управляват света - докато човешкото тяло, а не човешката душа е най-висша грижа.

Мисля, че си прав, на А-14 в същият вестник четем следното заглавие „РЕЦЕСИЯТА ПОРАЖДА ГНЯВ В ГЕРМАНИЯ“, подзаглавието гласи, „Безработицата с размери, както в следвоенния период. Все по-голяма пропаст между богати и бедни“.

Да. За какво се говори в тази статия?

В статията се казва, че се наблюдава голямо недоволство сред уволнените и безработните инженери, професори, учени, фабрични работници, дърводелци и готвачи в цялата страна. Твърди се, че страната се сблъсква с икономически срив и „се шири усещането, че трудностите не се споделят по равно от всички“.

Това е точно така, те не се споделят по равно от всички. В статията говори ли се каква е причината да има толкова много безработни?

Да, казва се, че протестиращите служители и работници са тези, чиито „работодатели са се преместили в държави, където трудът е по-евтин“.

А, да. Любопитно ми е дали са много читателите на „Сан Франциско Кроникъл“, които ще видят връзката между статиите на страница А-7 и на страница А-14?

В статията се изтъква също така, че когато започват съкращения, жените са първите работнички, които биват съкратени. Казва се, че „Жените са повече от половината от безработните в рамките на цялата страна и почти две трети от безработните на изток“.

Разбира се, аз продължавам да твърдя, макар че повечето от вас не желаят нито да го видят, нито да го признаят, че вашите социо-икономически механизми *систематично* дискриминират цели класи от хора. Вие не предоставяте равни възможности, докато през цялото време твърдите обратното. Вие не предоставяте на хората равни възможности, а непрекъснато изтъквате, че го правите. Нуждаете се сами да си вярвате в това отношение, за да запазите доброто си самочувствие и обикновено отхвърляте всеки, който се опитва да ви каже истината. Готови сте да отхвърляте и най-очевидното, дори богато то ви бъде доказано.

Вие сте общество от щрауси, които крият главите си в пясъка.

А какво друго може да се прочете в днешният вестник?

На страница А-4 статията гласи **НОВИ ФЕДЕРАЛНИ МЕРКИ ДА СЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ДИСКРИМИНАЦИЯТА ПРИ ДАВАНЕ НА ЖИЛИЩА**. Казва се „федералните служби по даване на квартири изготвят план, който да принуди да се приложат най-сериозни усилия за премахване на расовата дискриминация при получаване на квартира“.

Какво трябва да се запиташ в този случай, защо според теб е необходимо да се прилагат насилствени методи?

Ние имаме справедлив закон за жилищното настаняване, който премахва дискриминацията при получаване на жилище въз основа на раса, цвят, религия, пол, национален произход, инвалидност или семеен произход. Въпреки това на много места не се прави достатъчно, за да се преодолеят предубежденията. Много хора в тази страна смятат, че човек може да прави със своята частна собственост всичко, което си по-иска - включително да дава квартира или да не дава квартира на когото пожелае.

И все пак, всеки, който притежава собственост, която може да се дава под наем има свободата да прави собствения си избор и ако този избор отразява едно групово съзнание и общо отношение, което е предубедено към определени категории и класи от хора, тогава цели части от

населението могат частично да бъдат елиминирани от това да имат възможността да си намерят прилични места, в които да живеят. Когато липсва прилично и достъпно като заплащане жилище, онези които владеят жилищна собственост и имоти, ще могат да увеличават изключително много цените, и то за жилища, които не дават особено добри условия. По този начин богатите и властимащите отново експлоатират масите, този път под предлог или под маската на „право на собственост“.

И все пак собствениците би следвало да притежават известни права.

Но когато правата на малцина нарушават правата на мнозинството, тогава какво трябва да се направи?

Пред този въпрос се е изправяло всяко цивилизовано общество.

Дали настъпва такъв момент, когато висшето благо на всички стои по-високо от индивидуалните права? Поема ли обществото отговорност за себе си?

Вашите закони за справедливост при решаване на жилищния проблем са начин да се отговори положително на този въпрос.

И винаги когато тези закони не се спазват или когато въобще липсват, богатите и властимащите казват по този начин: „не, имат значение само *нашите* права“.

И тук отново трябва да кажа, че сегашният ваш президент и неговата администрация налагат разрешаването на тези проблеми. Не всички американски президенти са били готови да се изправят срещу притежаващите богатство и власт на този фронт.

Разбирам. В статията се казва, че администрацията на Клинтън е извършила повече проучвания по въпроса с дискриминацията във връзка със жилищния проблем за краткото време, в което е била на власт в сравнение с *предходните 10 години*.

Говорителят на сдружението по жилищния въпрос, което представлява група съветници по националните въпроси твърди, че години наред са се опитвали да постигнат онова, което прави администрацията на Клинтън, а именно да наложи спазването на статута при даване на жилище.

По този начин настоящият президент си създава още повече врагове сред богатите и властимащите: производители индустриалци, компании за производство на наркотични вещества, застрахователни фирми, лекари и медицински конгломерати и собственици на имоти, Всички хора с пари и влияние.

Както отбелязах по-рано Клинтън ще преживее критично време, ако трябва да се задържи на своя пост.

И сега, през април на 1994 година, когато се пише този текст натискът срещу него непрекъснато нараства.

Този вестник от 9-и април на 1994 година говори ли нещо друго относно човечеството?

Да, отново на страница А-14 има снимка на руски политически лидер, който размахва юмруци. Под тази снимка има статия със заглавие **ЖИРИНОВСКИ ОТПРАВЯ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ СВОИТЕ КОЛЕГИ ОТ ПАРЛАМЕНТА**. В статията се отбелязва, че Владимир Жириновски „е влязъл в поредната си юмручна битка вчера и е набил“ свой политически опонент, крещейки в лицето му: „Ще те изпратя да изгниеш в затвора! Ще ти изскубя брадата косъм по косъм!“

А ти се чудиш защо *народите* воюват помежду си? Ето един влиятелен лидер на голяма политическа партия, който в залите на парламента налага своята мъжественост като *бие своите опоненти*.

Вие сте много примитивен род, за който силата е всичко, от което разбирате. Няма истински закон на вашата планета. Истинският закон е естественият закон - онзи, който не е необходимо нито да се обяснява, нито да се учи. Той е нещо, което просто се наблюдава.

Истинският закон е законът, чрез който хората свободно се договарят да бъдат управлявани, защото всъщност се ръководят от него. Тяхната договореност е по-скоро споразумение за един факт.

Такива закони не е необходимо да се налагат със сила, те просто са си наложени от само себе си чрез целесъобразност с неоспорими последици.

Нека ви дам един пример. Високоеволюираните същества не се удрят по главата с чук, защото боли. Те не удрят по същия начин и друг човек с чук, по същата причина.

Еволюираните същества са забелязали, че ако някой бъде ударен с чук, този човек бива

наранен и ако продължиш да го удриш, човекът се разгневява. Ако продължиш да го гневиш, той сам ще вземе чука и евентуално сам ще отвърне на удара. Еволюираните същества знаят, че ако удариш някого с чук, ти удриш самия себе си. Няма значение дали имаш повече чукове или по-голям чук. Рано или късно ще бъдеш наранен.

Този резултат е съвсем очевиден.

Нееволюираните същества - примитивните - наблюдават същото, но те просто не му обръщат внимание.

Еволюираните същества нямат желание да играят на играта „онзи, който има най-голям чук, той печели“. Примитивните същества не познават друга игра.

Това всъщност е една до голяма степен мъжка игра. Всред вашия човешки род много малко са жените, които са готови да играят играта, „когато те удрят, боли“. Те играят нова игра, те казват, „ако аз имах чук, щях да изкова справедливост, щях да изкова свобода, щях да изкова любов между моите братя и сестри по цялата земя“.

Искаш да кажеш, че жените са далеч по-еволюирали от мъжете, така ли?

Аз не съдя нито в едната, нито в другата посока, това е, което наблюдавам.

Истината, също както и естественият закон е също нещо, което може да се наблюдава.

Всеки закон, който не е естествен закон, не може да се наблюдава и трябва да бъде обяснен на човека, трябва да ти се каже, кое е за твое добро. То трябва да ти се покаже. Тази задача не е лесна, защото, ако нещо не е за твое добро, то е *самоочевидно*.

Единствено онова, което не е самоочевидно, трябва да бъде обяснявано.

Нужен е един твърде необикновен и решителен човек, за да убеди хората в нещо, което не е очевидно от само себе си. За тази цел вие сте създали политиците. Както и чиновниците.

Учените също не говорят много, те обикновено не са много приказливи или това не е необходимо. А когато извършат някой експеримент и той успее, те просто показват онова, което са направили, резултатите говорят сами за себе си. Така че учените обикновено са мълчаливи хора. Не са склонни към много вербализиране и това не е необходимо. Резултатът от тяхната работа е самоочевиден и освен това, ако опитат нещо и то не успее, те нямат какво да кажат.

С политиците не е така, дори и когато се провалят те говорят. Фактически понякога колкото повече се провалят, толкова повече те говорят.

Същото се отнася и за религиите, колкото по-неуспешни са, толкова са по-многословни.

Но казвам ти: Истината и Бог се откриват само в едно: в мълчанието.

Когато си намерил Бога и когато си открил истината, не е необходимо да говориш за това. То е самоочевидно.

Ако говориш *много* за Бог, вероятно това е така, защото продължаваш да търсиш. И в това няма нищо лошо. Това е много добре. Само че давай си сметка къде се намиращ.

Но учителите говорят за Бог през цялото време. Ние самите говорим само за това в тази книга.

Човек преподава онова, което е избрал да научи и наистина тази книга говори твърде много за Мен, както и за живота, което прави тази книга много показателен пример за това, което ти казвам. Ти самият си се заел *да напишеш* тази книга, защото *продължаваш да търсиш*.

Да.

Наистина. Същото е вярно и за онези, които четат.

Но нека отново да се върнем на въпроса за онова, което Аз съм сътворил. Ти ме запита в началото на тази глава, щом не харесвам онова, което виждам на земята, защо не го променя.

Аз не съдя онова, което правите, само наблюдавам и от време на време както в случая с тази книга го описвам.

Но сега аз трябва да те попитам - забрави моите наблюдения и забрави моите писания - как ти самият се чувстваш по отношение на това, което наблюдаваш на своята планета? Току-що видя няколко статии от вестника, които разкриха следното:

Някои страни отказват да дадат основни права на работниците.

Богатите стават все по-богати, а бедните все повече обедняват в условията на депресия в Германия.

На правителството се налага да наложи на собствениците да съблюдават законите за справедливост при даване на жилища в Съединените щати.

Един силен политически лидер, който казва на политическия си опонент: „Ще те изпратя да изгниеш в затвора! Ще ти оскубя брадата косъм по косъм“, докато нанася юмручен удар в лицето и го поваля на пода на Националното събрание в Русия.

Има ли още нещо твоят вестник да ми покаже във връзка с вашето „цивилизовано“ общество?

Ами на страница А-13 има статия под заглавие ОБИКНОВЕНИТЕ ХОРА НАЙ-МНОГО СТРАДАТ ОТ ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА В АНГОЛА.

Подзаглавието гласи : "Във въстаническите области върхушката живее в разкош, докато хиляди хора гладуват".

Достатъчно. Вече си създадох представа. И този вестник е ежедневник, така ли?

Това е само една рубрика от ежедневника. Всичко това бе съсредоточено в първата част.

И така, отново ще кажа, вашата икономическа, политическа, социална и религиозна система е примитивна. Няма да направя нищо, за да се промени това по причините, които вече изложих. Вие трябва да имате *свободен избор* и *свободна воля* по тези въпроси, за да осъществите моята върховна цел по отношение на вас - да познаете себе си като творци.

И така, след всичките тези хиляди години, ето докъде сте стигнали в своята еволюция - ето какво сте създали.

Това не те ли възмушава донякъде?

И все пак ти си направил нещо добро- обърнал си се към Мен за съвет.

Твоята „цивилизация“ нееднократно се е обръщала към Бога с въпроса: „Къде сбъркахме?“ „Какво можехме да направим по-добре?“ Фактът, че вие систематично сте пренебрегвали моя съвет при всеки друг случай, не ми пречи отново и отново да ви го давам. Като добър баща, аз съм винаги готов да би предложил полезно наблюдение, когато ме попитате. И също така като добър баща аз съм готов да би обичам и да продължавам да ви обичам, дори когато вие ме пренебрегвате.

Описвам ти тук нещата такива, каквито са и ти казвам по какъв начин може да ги промените за добро. Правя това по един начин, който може би в теб буди известно възмущение, защото искам да привлека твоето и вашето внимание. Виждам, че ви възмуштавам понякога.

Какво може да породи такава масова промяна на съзнанието, за която многократно говориш в тази книга?

Малко по малко това започва да става. Ние постепенно издялваме гранитния блок, който представлява човешкият опит, от всичко излишно, както скулпторът издялква камъкът, за да сътвори и разкрие истинската красота на скулптурата.

„Ние“ ли?

Ти и аз. Чрез нашата работа върху тези книги както и огромно количество други вестители - писателите, артистите, телевизионните и кинопродуцентите. Музикантите, певците, актьорите, танцьорите, учителите, шаманите, гуругата. Политиците, лидерите (да, има някои наистина много добри лидери, много искрени лидери), лекарите (да, има и много добри адвокати, много искрени!), майките и бащите, бабите и дядовците, всекидневните, кухните и дворовете на цяла Америка и на целия свят.

Ние сме предците, предвестниците.

И съзнанието на много хора се променя.

Благодарение на теб.

Ще има ли световна катастрофа, разруха с огромни размери, както мнозина твърдят? Нима земята ще трябва да се наклони на своята ос или да се удари в метеор? Нима ще трябва континентите да пропаднат преди хората да се вслушат? Нужно ли е да бъдем посетени от същества от Космическото пространство, да бъдем уплашени, така че да загубим разума си, за да можем да осъзнаем, че всички сме Едно цяло? Нима е необходимо всички да бъдем изправени пред заплахата от смърт, преди да бъдем подтикнати да потърсим нов начин на живот? ,

Подобни драстични събития съвсем не са необходими - но биха могли да възникнат.

А ще възникнат ли?

Нима си представяш, че бъдещето е предсказуемо - дори за Бога? Но казвам ти, бъдещето е нещо, което вие сътворявате. Сътворявате го такава, каквото го желаете.

Но ти каза преди, че в същинското естество на времето не съществува бъдеще; че всички неща стават в НАСТОЯЩИЯ МИГ - ВЕЧНИЯ МИГ СЕГА.

Това е вярно.

Добре, има ли земетресения, наводнения, метеори които се сблъскват с нашата планета „в този миг“ или няма? Не ми казвай, че като Бог ти *не знаеш*.

Вие искате ли тези неща да се случат?

Разбира се, че не. Но *Ти* каза, че всичко, което Ще стане Вече *е* станало и става *сега*.

Това е така. Но вечният миг сега също така вечно *се променя*. Той е като мозайка - съществува вечно, но в постоянно видоизменяне. Дори когато мигнеш с очи всичко ще бъде различно при отварянето на очите.

Виж! Погледни! Виждаш ли? Всичко отново се променя! АЗ ПОСТОЯННО СЕ ПРОМЕНЯМ.

Какво Те кара да се променяш?

Вашата идея за Мен Самия. Вашите *мисли* за *всичко* карат това всичко да се променя - *мигновено*.

Понякога промяната във всичко е неуловима, фактически тя не може да се забележи, зависи от силата на *мисълта*. Но когато е налице - интензивна мисъл- или *колективна мисъл* - тогава съществува огромно въздействие, невероятен ефект. *Всичко се променя*.

И така всъщност има ли големи сътресения, които да обхванат цялата земя?

Не зная. Ти смяташ ли, че ще има? Вие сте тези, които решавате. Спомни си, че вие избирате своята реалност *сега*.

Моят избор е това нещо да не се случва.

Тогава няма да се случи. Освен ако се случи. Ето, отново се започна.

Да. Ти трябва да се научиш да живееш в това противоречие и трябва да разбереш най-великата истина: Нищо Няма Значение.

Нищо няма значение ли?

Това ще обясня в трета книга.

Добре... Добре... Но на мен не ми се ще да чакам много, за да узная истината по тези въпроси.

Вече има достатъчно неща, които трябва да обмислиш и асимилираш. Остави си време. Дай си пространство.

Трябва ли да свършваме този диалог? Имам чувството, че Ти си на път да приключиш. Винаги започваш да говориш по този начин, когато си готов да се отдалечиш. Бих искал да поговорим за още някои неща, например за същества от Космоса - има ли такива създания?

Всъщност ще говорим на тази тема в трета книга.

О, нека поне нещичко да разбере сега.

Искаш да знаеш дали съществува разумен живот и на други места във вселената ли?

Да, разбира се. Той примитивен ли е като нашия?

Някои от жизнените форми са още по-примитивни, някои не са толкова. Някои са далеч по-напреднали.

Посещавани ли сме от подобни извънземни създания?

Да. Много пъти. С каква цел?

За изследване. В някои случаи за внимателна подкрепа.

По какъв начин ни подкрепят те?

О, понякога те ви дават мощна подкрепа. Например, ти сигурно си даваш сметка, че през последните 75 години човечеството е осъществило огромен технологически прогрес в сравнение с *цялата човешка история преди това*.

Да, предполагам, че е така.

Смяташ ли, че всичко от скенерите за мозъчната дейност до свръхзвуковите самолети и компютърните чипове, които влагате в тялото си, за да регулирате сърдечния си пулс е било изобретено от човешкия разум?

Ами... Да.

Защо тогава човекът не е измислил всички тези неща преди хиляди години?

Не зная. Предполагам, че не е имало достатъчно технологични средства за това. Искам да кажа, че едно изобретение води до друго. Технологията тогава не е започнала своето развитие. Всичко е процес на еволюция.

Не смяташ ли, че е доста странно в един еволюционен процес, който е траел билиони години някъде отпреди 75 до 100 години да се е извършило такъв огромен „скок в познанието“?

Не намираш ли нищо изключително в това, че много хора на планетата сега са станали свидетели на едно развитие на всичко от радиото през радара до електрониката? *В рамките на един живот*⁷.

Не разбираш ли, че това, което се случва сега представлява качествен скок? Това е една стъпка напред, която е с такива размери и такива мащаби, че представлява предизвикателство за всякаква логика?

Какво искаш да кажеш?

Искам да кажа да имате предвид това, че може би ви се помага.

А щом ни се помага „В технологическо отношение“, защо не ни се помага в духовно отношение? Защо не получим съдействие да извършим тази „промяна на съзнанието“?

Получавате и такава помощ.

Така ли?

Какво смяташ, че е тази книга?

Хъмм.

Освен това, всеки ден ти се поднасят нови идеи, нови мисли и нови Концепции.

Процесът на промяна на съзнанието и увеличаване на духовното разбиране на цялата планета е бавен процес. Нужно е време и търпение. Това е работа за много животи. За много поколения.

И Ти твърдиш, че ни помагат същества от Космоса, така ли?

Разбира се. Много от тях се намират сред вас сега. Помагат ви от години насам.

Защо тогава не са ни се открили? Защо не ни се представят? Няма ли това да удвои влиянието им?

Тяхната цел е да ви съдействат сами да осъществите промяната, която желаете. Не да я създадат, а да ви подпомогнат. Не да ви принуждават към нещо.

Ако ви се открият, тяхното присъствие ще ви накара да им засвидетелствате огромни почести и да придавате голяма тежест на всичко, което ви казват. За предпочитане е основната част от хората сами да постигнат собствената си мъдрост. Мъдростта, която идва от дълбините на душата ти не може да се отхвърли толкова лесно, както мъдростта, която някой друг ти налага. Вие сте склонни да се придържате повече към онова, което сами сте създали, отколкото към това, което ви казват.

Ще ги Видим ли; ще познаем ли някога истинската същност на тези извънземни посетители?

О, да. Ще дойде време, когато съзнанието ви ще се издигне и вие ще се освободите от страха. Тогава те сами ще би се открият.

Някои измежду тях вече са се открили на шепа хора.

А какво ще кажеш за теорията, че тези същества са всъщност зли? Има ли някои измежду тях, които имат зли намерения спрямо нас?

Има ли някои човешки същества, които имат зли намерения?

Да, разбира се.

Някои от онези създания - които са на ниски степени на еволюция - може да бъдат преценявани от ваша гледна точка по същия начин. И въпреки това, помни Моята повеля. Недей да съдиш. Никой не прави нищо нередно от гледна точка на собствените си представи за вселената.

Някои създания са напреднали в технологическо отношение, но не и в мисленето си. Вашият, човешки род е такъв.

Но ако тези зли създания са напреднали в техническо отношение, те биха могли да ни унищожат. Какво може да ги спре?

Имате защита.

Така ли?

Да. Дадена ви е възможността да осъществите своето предназначение. Собственото ви съзнание ще породи резултата.

Което означава?

Което означава, че в това отношение, както и във всичко останало, онова, което мислите, него и получавате.

Онова, от което се страхувате, него и привличате към себе си.

Онова, на което се съпротивлявате, то настоятелно ви преследва.

На каквото и да погледнете - то изчезва, давайки ви шанса да го пресътворите отново или да го заличите завинаги от своя опит.

Сами избирате онова, което да преживеете.

Хмм. В моя живот някак си нещата не ми изглеждат точно така.

Защото се съмняваш в силата. Съмняваш се в Мен. Това явно не е много разумно. Определено не е.

20.

Защо хората се съмняват в Теб?

Защото се съмняват в себе си. А защо се съмняват в себе си?

Защото са научени на това.

От кого?

От хора, които са заявявали, че са Мои представители.

Не разбирам. Защо?

Защото това е бил начин и е единственият начин да се държат хората в подчинение. Човек трябва да се съмнява в себе си, защото в противен случай ще изяви всичко, на което е способен. А това не е много удобно. Всъщност никак не е удобно. Не и за хората, които са на власт. Те държат властта, която принадлежи на вас - и много добре го съзнават. И единственият начин да продължават да държат тази власт е да попречат на света да види и след това да разреши двата най-големи проблема в човешкия Живот.

Кои са те?

Неведнъж говорих за тях в тази книга. Нека да обобщя...

Повечето от световните проблеми и конфликти, както и Вашите проблеми и конфликти като индивиди, щяха да се разрешат, ако вие като общество:

1. Отхвърлите концепцията за Разделение.

2. Приемете концепцията за пълна Видимост.

Никога повече не се възприемайте като отделни един от друг, нито разделени от Мене. Никога не казвай на никого нищо, освен цялата истина и никога не приемай нищо, освен най-висшата истина за Мене.

Първият избор води логично втория, защото когато видите и разберете, че вие сте Едно цяло с Всеки, няма да можете да говорите неистина или да криете важни факти, нито да не бъдете напълно прозрачен за всички останали, *защото ще разбирате напълно, че това ще бъде само във ваш интерес.*

Тази промяна в парадигмата обаче ще иска голяма мъдрост, кураж и обща решимост. Защото Страхът ще проникне в същината на тези концепции, за да ги представи за погрешни. Страхът ще лиши тези великолепни истини от тяхната сърцевината и те да изглеждат кухи. Страхът ще ги изопачи, презре, унищожи. И така, Страхът ще се превърне в най-големият ви враг.

Но вие никога няма да създадете онова общество, за което винаги сте мечтали и към което сте се стремили, докато с мъдрост и яснота не прозрете най-важната истина: онова, което правите на другите, вие го правите на себе си; онова, което не успявате да направите за другите, от него лишавате и самите себе си. Болката на другите е и ваша болка, чуждата радост е ваша радост и когато се отричате от някаква част от нея, вие отричате и частица от себе си. Дошло е времето да *утвърдите себе си.* Дошло е време да видите Истинския Си Аз и по този начин отново да станете Видим, прозрачен. Защото когато ти и твоята истинска връзка с Бога стане Видима, тогава Ние ставаме *неразделни.* И нищо повече няма да може да Ни раздели.

И въпреки че ти отново ще живееш с илюзията за разделение, използвайки го като средство да осъзнаваш Себе Си все отново и отново, от тук нататък ще можеш да преминаваш през своите прераждания с просветление, виждайки илюзията на онова, което е, използвайки я игриво и жизнерадостно, за да преживееш всеки аспект на Истинския Си Аз, който ти е приятно да преживееш, но без повече да го приемаш за реалност. Никога повече няма да ти се налага да използваш прийома на забравата, за да пресъздаваш своя Аз, но ще използваш Разделността с *познание*, избирайки да изявяваш Онова, Което е Разделено по определена причина и с определена

цел.

И когато бъдеш напълно просветлен - тоест, отново се изпълниш със светлината - ти можеш дори да избереш да се връщаш към нови превъплъщения, за да съдействаш на останалите да се върнат към светлината. Можеш да избереш да се връщаш към този физически живот не за да пресъздадеш и преживееш нов аспект на своя Аз, но за да пръскаш светлината на истината в това място на илюзии, за да я видят и другите. Тогава ти ще бъдеш „носител на светлина“. Тогава ще бъдеш участник в процеса на Пробуждане. Има и други, които са правили това.

Дошли са тук, за да ни помогнат да познаем Истинския Си Аз.

Да. Това са просветлени души, които са осъществили своята еволюция. Те вече не търсят по-висше изживяване на Своя Истински Аз. Вече са преживели най-висшата своя същност. Цялото им желание сега е да известят на вас за това преживяване на Истинския Аз. Те са добрите вестители. Те ще би покажат пътя и Живота в Бога. Ще кажат: „Аз съм пътя и Живота. Следвайте ме.“ И тогава ще би дадат образец какво означава да живееш във вечното сияние на съзнателното единение с Бога - което означава Божествено Съзнание.

Ние сме в постоянна връзка - вие и Аз. Не можем да не бъдем. Това е просто невъзможно. Но сега вие живеете в неосъзнатия аспект на това единение. Възможно е да се живее и във физическо тяло в съзнателно единение с всичко, което Е; в съзнателното разбиране на *Върховната истина*; в съзнателния израз на Истинския Си Аз. Когато правите това, вие служите като образец за всички останали, за останалите, които живеят в състояние на забравя. Превръщате се в жива памет. По този начин спасявате останалите от това да потънат завинаги в своята забравя.

Това е истинският аз - да потънеш завинаги в забравя. Но аз няма да позволя да се случи това. Няма да позволя да се загуби дори и една овца, но ще изпратя... пастир.

Мнозина пастири ще изпратя и ти можеш да избереш да бъдеш един от *тях*. И когато едни души се пробудят от своя сън, припомнили си Истинския Си Аз отново, всички ангели в небето ликуват за тези души. Защото са били загубени и са се намерили.

Нали и сега, в настоящия момент, на земята живеят такива свети хора? Не само в миналото, но и сега ги има, нали е така?

Да. Винаги ги е имало. И винаги ще ги има. Няма да ви оставя без учители; няма да оставя стадото си, но винаги ще му изпращам Моите *Пастири*. И *мнозина са* те в настоящия момент на земята, както и в цялата вселена. В някои части на вселената тези създания живеят в постоянна връзка с Бога и непрестанно проявление на най-висшата истина. Това са просветлените общества, за които ти говорих. Те съществуват, реални са и са ви изпратили своите посланици.

Искаш да кажеш, че Буда, Кришна, Иисус са вселенски пратеници?

Това го казваш ти, не Аз.

Истина ли е?

За първи път ли чуваш подобна мисъл?

Не, но *истина* ли е?

Вярваш ли, че тези учители са съществували преди да дойдат на Земята и са се върнали там след така наречената им смърт?

Да.

И кое може да бъде това място според теб?

Винаги съм мислил, че са пратеници на небето. Мислех, че са небесни посланици.

И къде смяташ, че е това небе?

Не зная. Предполагам, че в друга сфера.

В друг свят, така ли?

Да... О, сега разбирам. Но аз бих го нарекъл *духовния свят*, не друг свят като този, който познаваме, не друга планета.

Наистина е духовният свят. Но кое те кара да мислиш, че тези духове - тези Свети Духове - не биха решили да Живеят и на други места във вселената, *така, както са дошли във вашия свят*?

Не съм се замислял над това. Представете ми са различни.

„Има много повече неща на земята и на небето, Хорацио, от тези, за които може да си представи твоята философия.“

Вашият великолепен метафизик, Шекспир, го е написал.

Значи Иисус е бил същество от Космоса!

Не съм казвал нищо такова.

Добре, отговори ми, бил ли е или не?

Търпение, Мое дете. Твърде много избързваш. Има още. Още много. Ще напишем още цяла една книга.

Искаш да кажеш, че ще трябва да чакам, докато напишем третата книга?

От самото начало ти казах, обещах ти, че ще има три книги. Първата ще се занимава с индивидуалния човешки живот и с неговите предизвикателства. Втората ще разглежда истините за живота на цялото човечество на земята. А третата, както казах, ще се занимава с най-важните истини и вечните въпроси. В нея ще бъдат разкрити тайните на вселената.

Освен в случай, че това не стане.

О, Господи. Не зная докога ще издържа. Наистина се уморих „да живея в това противоречие“, както Ти го наричаш. Искам каквото е, да бъде.

Тогава ще бъде.

Освен ако не бъде.

Точно така! Точно така! Най-сетне разбра! Сега вече разбираш Божествената Антиномия. Вече схващаш цялата картина. Съзнаваш плана.

Всичко - всичко - което някога е било, което е и някога ще бъде, съществува сега. И така, всичко е... Е. Но всичко, което Е, се променя постоянно, защото *животът е непрестанен процес на създаване*. Затова в съвсем реален смисъл, Онова, което Е... НЕ Е.

Това Е - НИКОГА не е СЪЩОТО. Което означава, че Е-НЕ Е.

Е, прощавай, Чарли Браун, но туй то! Нима в такъв случай нещо значи нещо?

Не значи. Но ти отново избързваш. Всяко нещо с времето си, сине Мой. Всичко ще дойде с времето си. Тази и други загадки ще станат понятни след като прочетем трета книга. Освен ако... отново...

ОСВЕН АКО НЕ СТАНЕ ЯСНО.

Точно така.

Добре, добре... ясно. Но междувременно - както и за хората, които няма да прочетат тези книги - какви възможности има в този момент, тук и сега, да се върнат към мъдростта, към яснотата, да се върнат към Бога? Трябва ли да се върнем към религията? Това ли е липсващото звено?

Трябва да се върнете към духовността. Забравете за религията.

Това твърдение ще разгневи множество хора.

Цялата книга ще разгневи много хора... освен ако не ги разгневи.

Защо казваш да забравим религията?

Защото не е полезна за вас. Разбери, че за да има успех организираната религия, хората трябва да повярват, че тя им е потребна. Ако хората вложат вярата си в нещо друго, те трябва да загубят вяра в себе си. Затова първата задача на организираната религия е да накара хората да загубят вяра в себе си. Втората ѝ задача е да ви нагара да мислите, че тя ще ви даде отговори на въпросите, на които вие сами не можете да си отговорите. И третата и най-важна задача е да те накара да приемеш отговорите ѝ без да ги поставяш под съмнение.

Поставиш ли нещо под съмнение, ти започваш да мислиш! А започнеш ли да мислиш, ти се връщаш към Праизточника в Себе Си. Религията не може да ти позволи да направиш това, защото напълно възможно е да стигнеш до отговор, различен от нейния. Ето защо религията те принуждава да се съмняваш в Своето Аз. Тя те кара да се съмняваш в способността си да мислиш самостоятелно.

Проблемът при религията е този, че много често тя дава обратен резултат. Защото, ако ти не можеш да приемеш собствените си мисли, без да се съмняваш в тях, как би могъл да приемеш без никакво съмнение новите идеи за Бога, които религията ти внушава?

Много скоро започваш да се съмняваш дори в това, че Аз съществувам - в което никога не си се съмнявал по-рано. Докато живееш по силата на интуитивното си знаене, може и да не си имал точни представи за Мене, но със сигурност си знаел, че съществувам!

Религията именно създава съмнението в Моето съществуване.

Всеки мислещ човек, който види какво е направила религията, със сигурност ще разбере, че религията е безбожна! Защото именно религията е изпълнила сърцата на хората със страх от Бога,

докато някога човекът е обичал Това, което Е, в цялото негово великолепие.

Именно религията е накарала човека да коленичи пред Бога, докато преди той щастливо се е издигал, за да Го докосне.

Тъкмо религията е научила човека да се срамува от тялото си и неговите най-естествени функции, докато навремето човекът е *почитал* тези функции Като най-голям житейски дар!

Религията учи, че не можете да постигнете Бога без посредник, докато навремето вие сте имали чувството за връзка с Бога, просто когато живеете в добро и истина.

Именно религията *заповядва* на хората да обожават Бога, докато навремето те са Го обожавали просто защото не са могли да *не Го* обожават!

Където и да е проникнала религията - тя е създала разединение, което е *противоположност* на Бога.

Религията е разделила човека от Бога, човек от човека, мъжа от жената - някои религии буквално заявяват на мъжа, че фактически стои над жената по същия начин, по който Бог стои над мъжа - създавайки условия за едно от най-големите недоразумения, наложени върху половината човешки род.

Но казвам ти: *Бог не стои над човека*, както и мъжът не стои над жената. Не е такъв „естественият ред на нещата“, а само такъв го е искал мъжът, който е имал реална власт, когато са се формирали ориентираните към мъжкото начало религии. Половината материал на техните „свещени писания“ е бил систематично редактиран, а останалата част е била изопачена, така че да съответства на мъжката представа за света.

Тъкмо религията утвърждава и до ден днешен, че жените са някак второразредни духовни граждани, че не са „подходящи“, за да проповядват Словото на Бога, да учат хората и да бъдат свещенослужители.

Също както едни деца, вие все още спорите кой пол е благословен от Мен за ръкополагане в свещенически сан!

Казвам ви: *Вие всички сте свещенослужители. Всеки измежду вас.*

Няма нито един човек, нито група от хора, които да са „по-подходящи“ да вършат Моята работа от други.

Но толкова много мъже са прилични на държавите. Жадни за власт. Не искат да споделят властта, а само да я упражняват. И са си изградили един подобен Бог. Бог, жаден за власт. Бог, който не иска да споделя властта, а само да я упражнява. Но Аз ти казвам: Най-големият дар от Бога е да споделяш силата, която Бог е дал на всички.

Аз искам вие да сте Мой образ и подобие.

Но ние не можем да бъдем Твое подобие! Това би било светотатство.

Светотатство е, че са ви учили на нещо подобно. Аз ти казвам: *Вие сте сътворени по образ и подобие Божие -това предопределение сте дошли да осъществите.*

Вие не сте дошли на земята да страдате и да се борите и „никога да не постигате“. И аз не съм ви изпратил с никаква невъзможна мисия.

Вярвайте в Божиата благост и в благородството на Божието творение - а именно, в Святата Същност на всеки човек.

По-рано в тази книга Ти каза нещо, което ме заинтригува. Бих искал да се върнем на него сега, когато свършваме този том. Ти каза: „Абсолютната Сила не изисква абсолютно нищо.“ Такава ли е природата на Бога?

Вече разбра.

Казал съм: „Бог е всичко и Бог *става* всичко. Няма нищо, което Бог да не е и всичко, което Бог преживява, става посредством, чрез и във вас.“ В Моята най-чиста форма, Аз съм Абсолютът. Аз съм Абсолютно Всичко и не се нуждая, не изисквам, не желая абсолютно нищо.

В тази абсолютно чиста форма Аз съм онова, което Ме направиш. Все едно че виждаш най-сетне Бога и си казваш: „Е, добре, как разбираш това?“ И все пак, както и да Ме разбираш, Аз не мога да забравя и винаги ще се завръщам към Своята Най-чиста Форма. Всичко друго е фиктивно. То е нещо, което вие си съчинявате.

Има хора, които Ме превръщат в един ревнив Бог. Но кой би бил ревнив, ако има всичко и е всичко?

Има хора, които Ме превръщат в разгневен Бог. Но какво може да Ме накара да бъда

разгневен, когато нищо не може да Ме нарани, нито да Ми навреди по никакъв начин?

Има и хора, които Ме превръщат в отмъстителен Бог; но на кого ще отмъщавам, когато Аз съм всичко, което съществува?

И защо да се самонаказвам само защото творя? Или ако разглеждате себе си и Мен като разделени, защо да сътворявам вас, да ви дарявам със способността да творите, да ви давам свободата да създавате онова, което желаете да преживеете, а подир това завинаги да ви наказвам, задето сте направили „погрешен“ избор?

Казвам ти: Такова нещо Аз никога не бих направил -и в тази истина е заложена вашата свобода от тиранията на Бога.

Всъщност тирания не съществува - освен във вашето въображение.

Вие можете да се завърнете у дома винаги когато пожелаете. Ние можем отново да сме заедно, щом по-искате. Вие можете отново да преживеете екстаза на единението с Мен. Само да поискате. Само да почувствате вятъра по лицето си. Само да чуете песента на щуреца под диамантеното небевб лятната нощ.

При първото зърване на дъгата и първия плач на новороденото. При последния лъч на невероятен залез и последния дъх на забележителен живот.

Аз съм винаги с вас до края на времето. Вашето единение с Мен е свършено - то винаги е било, винаги е и винаги ще бъде.

Вие и Аз сме Едно - както сега, така и завинаги.

Върви сега, превърни живота си в изявление на тази истина.

Нека твоите дни и нощи да бъдат отражение на най-висшата идея в теб. Позволи твоите Сегашни Мигове да бъдат изпълнени със забележителен екстаз на Божието проявление в теб. Направи го чрез изявлението на своята Любов, вечна и безусловна, по отношение на всички, до чийто живот се докосваш. Бъди светлина в мрака и не заклеймявай.

Бъди носител на светлината.

Ти си светлина.

И така да бъде.

Вместо заключение

Благодаря ви, че бяхте с мен в това пътешествие. Зная, че за някои от вас то не е било никак лесно. Много от идеите тук са предизвикателство към нашите убеждения и начин на живот. Тази книга ни приканва да си изградим нови представи, да живеем по новому, да възприемем нови идеи за развитието на света. Призовани сме настоятелно и драматично да променим начина си на мислене по отношение на собствения си живот.

Това е „новото мисловно движение“, за което сме чували. Това не е организация, нито обществена структура, а *процес*, посредством който цялото общество се променя от един начин на живот към друг. Това е теорията за стотното магаре в действие. Става дума за количествено натрупване, което води до качествена промяна. Предавам този материал тук точно така, както го възприех, за да съдействам за ускоряване на тази промяна.

А- тя трябва да се осъществи. Защото не можем да продължаваме както досега. Идеите и системата на мислене, от която се ръководи човешкият род, не се оказа функционална. Тя едва не ни доведе до унищожение. Трябва да се променим; това се налага, ако искаме да съхраним света за нашите деца и внуци.

С това искам да ви кажа, че аз съм изпълнен с надежда. Вярвам, че човечеството в момента има безпрецедентната възможност да премахне пречките, които са ни спъвали да осъществим върховните си способности. Навсякъде забелязвам развитие - не само в отделните индивиди, но и в колективното съзнание. Зная, че колективното съзнание създава количествените натрупвания, които водят до качествени, изменения и зареждат двигателя на нашия Живот на земята. Така че равнището на колективното ни съзнание е от решаващо значение.

Сега разбирам, че Божественото предназначение на *Разговори с Бога* е да се издигне това колективно съзнание. Словата на тази книга не бяха предназначени само за мен, а чрез мен - за целия свят - *както и чрез Вас трябва да достигнат до всички останали*. Нима ще позволите словата на тези книги да спрат там, където са сега, да прекратят пътуването си до вашия разум? Или ще се присъедините към мен и ще станете вестители, които ще ги пренесат към по-широка публика?

Онова, което е интересно в състоянието на човечеството понастоящем, е, че повечето от нас

са единодушни в това, че нещата не вървят както трябва. И все пак, щом повечето хора индивидуално са съгласни, защо не направят колективно нещо, за да променят това положение? Това е въпросът, който измъчва човечеството. *Как да превърнем индивидуалното осъзнаване в колективно действие?*

Убеден съм, че това може да стане не само като прилагаме в живота си и разпространяваме посланията на *Разговори с Бога*, но също така като положим съзнателно усилие да се свържем с други хора, които вече са създали свои групи и организации, стремящи се към сходни промени и решения, работещи за същите цели, споделящи същите намерения. Тук бих искал да предложа три подобни групи. (Зная, че има още много.)

Ако сте съгласни с онова, което прочетохте, предлагам ви да се свържете и подкрепите Института по економика, основан от моя приятел Денис Уибър. Ръководен принцип на този институт е, че екологията и икономиката не си противоречат и че съчетаването им в единен подход за подобряване живота на планетата е възможно.

В момента Денис и Институтът влагат изключително много време и енергия за изпробване на нови подходи за взаимодействие между бизнес-сектора в световен мащаб и отделните индивиди и организации, които посвещават внимание на това да пазят и подобряват екологията. Денис е убеден, че екологическото и икономическо движение не бива да бъдат в противоречие, нито имат противоположни интереси.

Необходимо е само да проявим здрав разум както в екологията, така и в икономиката по отношение на подхода към бизнеса, към продуктите, които създаваме и услугите, които предлагаме. За да предаде тази идея и да ѝ вдъхне повече сила, Денис създаде нова дума, *економика*. Тя представлява шестричково изявление на убеждението, че икономическата изгода и екологическите съображения не са противоположни. Онова, което е добро за едната страна, не е автоматично провал и разруха за другата.

Ако и вие желаете да се присъедините и съдействате за тази идея, пишете на адрес:

The Institute for Ecolonomics

Post Office Box 257

Ridgeway, CO 81432

Те ще ви изпратят информация как можете да се включите в работата им.

Друга организация, която привлече моето внимание (и възхищение) е фондацията за етика и смисъл, основана от Майкъл Лърнър. Дватама с Майкъл сме разговаряли по много от проблемите, поставени от втора книга на *Разговори с Бога* и той сподели, че е създал фондацията, за да основе движение, което да промени основните подходи на американското общество, да промени парадигмата от егоцентризъм и цинизъм към грижа за другия и солидарност.

Онова, което Майкъл се стреми да промени, са самите основи на обществото, така че продуктивността и ефективността на корпорациите, правото и обществените практики да не се измерват единствено по степента, в която те водят до натрупване на богатство и власт, а по-скоро по степента, в която ни дават възможност да поддържаме взаимоотношения, основани на любовта и взаимната грижа и да бъдем чувствителни - нравствено, духовно и в екологическо отношение.

Неговата фондация е изградила местни клонове по цялата страна и някои от тях предприемат инициативи, с които да изискват от държавното и местно управление да разглежда доколко една корпорация в своето развитие е проявявала чувство за обществена отговорност преди правителството да сключва с нея каквито и да било договори, както и да изисква корпорациите да преразглеждат своите устави всеки двайсет години, при което да се взема винаги под внимание социалната им отговорност по време на цялостното им развитие, фондацията обръща внимание както на икономическите потребности, така и на правата на човека и се противопоставя на Корпоративни и правителствени сили, които не се съобразяват с тях.

Майкъл е автор на книгата *Политика на смисъла*. Аз горещо я препоръчвам. Както казва Корнел Уест на корицата: „...Имайте куража да я прочетете“. Бихте могли да прочетете и допълнителни неща по тези проблеми в списанието *Ти-кун*, което се публикува редовно от фондацията.

Ако желаете да се абонирате за тази публикация и да узнаете повече за дейността на Майкъл свържете се със:

The Foundation for Ethics and Meaning

26 Fell Street
San Francisco, CA 94103
Telephone (415) 575-1200

Един трети център, за който зная, е Центъра за прозрачно управление, основан от Корин Уолин и Гордън Дейвидсън. Корин и Гордън са съавтори на още две книги, които са сред четивата, които аз смятам за особено важни: *Духовна политика: промяна на света отвътре навън* и *Строители на зората*. Техният образователен център се стреми да дава духовни идеи, които са новаторски и са свързани с решения на основни социални проблеми. Центърът предлага обществени програми, консултации и обучение по ръководство, съобразено с духовните ценности, както за отделните индивиди, така и за организации. Една от техните идеи, която най-много ме вълнува, е програмата за граждански диалог, за преодоляване на проблемите, които разделят хората на планетата. Можете да се включите в тази дейност, ако се свържете със:

The Center for Visionary Leadership
3408 Wisconsin Ave NW
Suite 200
Washington, D.C. 20016
Telephone (202) 237-2800
Online at CVDC@netrail.net

Някои от вас може да решат да подкрепят и трите инициативи също като мен, каквото и да избирате, надявам се, да разберете, че не е истина това, че отделният човек не може да има много реално и трайно влияние върху машабните проблеми и предизвикателства, пред които сме изправени. Викът „...но какво може да направя?“ тук получава своя отговор. Има много неща, които можете да направите и съществуват много места, където да го сторите.

Тъй че това е призив за действие, това е молба за подкрепление на предната линия, това е покана да се присъедините към мен, за да образуваме армия от духовни работници, обединени от общото Желание да внесем любов и изцеление и да възвърнем почитта на света.

След като прочетох словата, които ми бяха изпратени в книгите *Разговори с Бога* аз никога повече няма да бъда същият. Вие също няма да бъдете. Сега ние заедно, вие и аз, сме стигнали до ръба на бездната, поставени сме в противоречие с всичките си предходни убеждения и начини на действие.

Мнозина едва ли ще се почувстват удобно, от някои от нещата, написани тук. Ние хората, в крайна сметка, сме провъзгласили себе си за връх на еволюцията, за най-развития вид, за просветлени личности. Книгите *Разговори с Бога* разглеждат нашето мнение за това къде се намираме и казват: *О, съжалявам, не е съвсем така*. Те разглеждат нашите изявления, за това какво искаме да постигнем и казват: *няма да го постигнете по този път*. И така книгите (особено може би втора книга) могат да предизвикат известно чувство на безпокойство и неприемане. Но това безпокойство е винаги знак за развитие. Животът започва винаги в края на зоната, в която се чувстваме удобно.

Разбира се, в процеса на своето развитие ние няма да приемем всички нови идеи, наложени ни от останалите хора - и съвсем определено идеите, представени в трилогията *Разговори с Бога* не бива да се приемат като „евангелие“. Това Всъщност е последното, което Бог би поискал от нас, защото както сам Бог казва: *Съкровището е във въпроса, а не в отговора*. Настоящата книга ни приканва, не да приемем нейните отговори, а *постоянно и неспирно да задаваме въпроси*.

Въпросите, които поставя *Разговори с Бога*, ще ни изведат до самата граница. Не само границата на нашата зона на спокойствие, но също така до границата на нашата способност да разбираме, да вярваме и до граничните зони на опита. Те ни предизвикват да поемем към нови опитности.

Ако бихте искали да се присъедините в процеса на пресътворяване на този опит; ако искате да бъдете творчески активен, а не ре-актитивен т.е. пасивен в този процес; ако разбирате, че сте един от неговите пратеници - един от онези, които не само разбират, но и съдействат за осъществяването на този процес - тогава присъединете се към нашата армия. Станете Носител на светлината. Подкрепете усилията и организациите, които споменах тук (или друга съществена кауза или група, за която знаете).

Има още една група, за която бих искал да Ви кажа. Това е групата, която Нанси и аз сме

основали, наричайки я Пресътворяване. Целта ѝ е да помогне на хората да се върнат към себе си, а също да променят света.

Работата ни започна с издаването на месечен вестник, който изпращахме на всички (хиляди хора по цялата земя се абонираха след публикуването на Първа книга). Продължихме с програма за лично участие в разпространяването на посланието на *Разговори с Бога* сред общности по цялата страна и по целия свят. Сега нашето усилие е в това да Ви поканим да станете реален проводник на промяната в света, в който живеете, и да пресътворите себе си отново.

Целият живот е процес на претворяване и този процес започва в собствената ви душа. Вашата душа знае сега дали е времето да вземете участие в този динамичен жизнен процес - процес на промяна и творчество - и да преминете към следващото ниво. Аз зная, че за мен е време.

Ето защо публично обявявам, че една от целите на нашата фондация е да спонсорира и организира първия Международен симпозиум по интеграция на духовността и управлението. Аз мисля, че ако хората на планетата решат да организират управлението си от позициите на висшите духовни разбирания, а не на низши помисли и дълбоки страхове, светът ще се промени за едно денонощие.

Планираме провеждането на симпозиум през 1999 година и имаме намерение материалите, разработките и разговорите, които се получат да се превърнат в основен катализатор за разгръщането на процес, който вече виждаме, че е започнал - процесът на обединяване на хората, които имат добра воля и се ръководят от висши идеали, и тези хора заедно да изработят нова стратегия по проблемите, които ни разделят. Зачитайки и различията помежду ни и обогатявайки взаимно опита си, да намерим онова, което ни обединява като висши и прославени същества, които заемат едно изключително място във вселената.

Фондацията ни също така организира семинари, работни групи, лекторски и др. програми във всякакви форми по целия свят. Таксите за всички програми, спонсорирани от фондацията са много ниски и поне 20% от местата биват запазени за събития, които са свързани изцяло или отчасти с научни изследвания, така че да бъдат направени популярни и достъпни на по-голям брой хора, независимо от техните финансови възможности.

По този начин Нанси и аз и неколцина приятели сме решили да работим за промяна на парадигмата. В този заключителен коментар аз се надявам да ви предложа някои начини, чрез които вие можете да се включите към тази „промяна на парадигмата“. Трета книга на трилогията *Разговори с Бога* продължава започнатото в първите две и описва подробно еволюционния процес на разумните същества навсякъде по земята и функционирането и системата на мисленето на високоразвитите цивилизации във Вселената. Накратко тя представя един изключителен, необичаен модел на онези от нас, Които са избрали да вървят през Живота си по един нов начин.

Нашият вестник съдържа предложения и наблюдения за това как да го постигнем и също съдейства за промяна на парадигмите и пресътворяване на нови реалности, както в самите вас, така и у другите. Тази информация е представена под формата на отговори на въпроси на читатели по целия свят Във връзка с материала, който се съдържа в книгите *Разговори с Бога*. Вестниците съдържат също информация за дейностите на фондацията и за това как можете да станете наш партньор, ако изберете това. Вестникът е един начин „да бъдете свързани“ с енергията на *Разговори с Бога*.

Ако искате да го получавате пишете до:

ReCreation

*The Foundation for Personal Growth
And Spiritual Understanding*

Postal Drawer 3475

Central Point, Oregon 97502

Telephone (541) 734-7222

Цената е 25 \$ годишно, което включва разходите по изпращането на тази публикация до вас и за по-мощната работа, която съм описал тук. Ако желаете да се свържете, но не можете да изпратите тази сума до фондацията в този момент, ние с удоволствие ще ви изпращаме вестника безплатно. Просто трябва да ни напишете.

Тук искам да завърша с една лична бележка.

След публикуването на първа книга мнозина ми писаха писма, изпълнени с разбиране,

съчувствие и любов, след като са прочели моя коментар на собствения ми живот. Никога няма да мога да изразя какво означаваше това за мен. Често ме питат как се е променил животът ми, след като съм написал тези книги. Отговорът е твърде дълъг, така че не мога подробно да ви разкажа, но мога да ви кажа, че промените бяха изключително дълбоки.

Чувствам се като нов човек в душата си и във външен аспект. Успях да установя едни нови отношения на любов със своите деца. Срегнах и се ожених за най-изключителната жена, която съм познавал и имах благословението на нейната благодатна помощ, която се изразява в начина, по който тя самата живее своя живот и в нейната любов. Простих на самия себе си за своето минало, в което, както ви казах, съм постъпвал нееднократно по един непростителен начин. Примирих се с това, което съм, но също и с Истинския си Аз и с онзи, който съм Избрал Да Бъда. Вече разбрах, че не съм онова, което съм бил вчера и че аз творя своя великолепен утрешен ден, когато в този момент сега живея според най-висшите представи за себе си и за света, според най-висшата си визия.

Вие, които се присъединихте към мен и ми помогнахте със своите хиляди писма в този процес на изцеление и развитие, и вие, които извървяхте заедно с мен пътя на тази втора книга, надявам се, че отново ще ми протегнете ръка, за да пре-сътворим тази най-висша визия за цялото човечество. Едва тогава тя се превръща в наша собствена визия. Едва тогава ние истински можем да променим света.

Това може да изисква много от нас. На онези, на които много е дадено, от тях много се иска. Ние можем да бъдем изтласкани до граничните зони на нашето удобство - дори и настоящата книга може би е изтласкала някои хора там - но трябва всички да помним, че границата на нашето удобство е там, където започва нашето приключение. Границата е, където се открива нова възможност. Границата е, където започва истинското творчество. Там ние трябва да се срещнем, вие и аз, ако искаме според Вдъхновяващите думи на Роберт Кенеди да потърсим един по-нов свят.

Френският поет Гийом Аполинер е писал:

- Елате до лрая.
- Не можем, страх ни е.
- Елате до края.
- Не можем. Ще паднем!
- „Елате до края.“
- И те дойдоха.
- И той ги блъсна.
- И те полетяха.

Елате. Нека заедно да полетим.

Нийл Доналд Уолш